

68757

NAŠA
GOSPA

PRESV.
SEKA

NAŠA GOSPA PRESVETEGA SRCA

Šmarnice za l. 1942

Uredil
msgr. M. ŠKERBEC, dekan

Ljubljana 1942 - XX

Izdal
Odbor za obhajanje devetih prvih petkov

Nihil obstat!

V Ljubljani, 9. aprila 1942.

Dr. Jakob Kolarič, C. M.

cenzor ex offio.

68757

Št. 690. Imprimatur!

V Ljubljani, 10. aprila 1942.

Ignacij Nadrah,

generalni vikar.

030050008

Tisk Ljudske tiskarne v Ljubljani (predstavnik Jože Kramarič)

VSEBINA:

1. Naša Gospa presv. Srca . . . Msgr. M. Škerbec, dekan.
2. Marijino sodelovanje pri
odrešenju Dr. V. Fajdiga, profesor.
3. Marija, srednica vseh mi-
losti Dr. V. Fajdiga, profesor.
4. To je zmaga, ki premaga
svet: naša vera P. Slapar, profesor.
5. Naš Stvarnik — naš Oče . . Dr. A. Levičnik, profesor.
6. Kar je zgoraj, po tem hre-
penite Msgr. M. Škerbec, dekan.
7. Blagor ubogim v duhu . . . Msgr. M. Škerbec, dekan.
8. Po poti odpovedi za Jezusom . L. Bevka, profesor.
9. Blagor čistim v srcu J. Veider, ekspozit.
10. Blagor žalostnim J. Veider, ekspozit.
11. Ostanite srčni v veri A. Strupi, profesor.
12. Srce Jezusovo, zavoljo naših
hudobij potrto Msgr. M. Škerbec, dekan.
13. Madež malega greha J. Filipič, župnik.
14. Spoved — velikonočni dar
Jezusovega Srca Dr. J. Kraljič, stolni kanonik.
15. Sv. maša — srce vseh po-
božnosti F. Žakelj, stolni vikar.
16. Sv. obhajilo — vir milosti
presv. Srca F. Žakelj, stolni vikar.
17. Srce Jezusovo nas uči moliti . Dr. J. Kraljič, stolni kanonik.
18. Ljubite se med seboj Dr. A. Levičnik, profesor.
19. Milodar odpuščanja Dr. A. Levičnik, profesor.
20. Blagor usmiljenim Dr. A. Levičnik, profesor.
21. Češčenje presv. Srca bo pre-
novilo svet Dr. J. Kraljič, stolni kanonik.

22. Obnova družine Msgr. M. Škerbec, dekan.
23. Kralj miru A. Strupi, profesor.
24. Srce Jezusovo — vir življenja in svetosti J. Pavlin, profesor.
25. Apostolat — želja Jezusovega Srca A. Strupi, profesor.
26. Apostolat molitve in žrtve J. Filipič, župnik.
27. Cerkev — ustanova božjega Srca St. Lenič, škofijski tajnik.
28. Cerkev — vir občestva med narodi St. Lenič, škofijski tajnik.
29. Edinost v Cerkvi — iskrena želja presv. Srca St. Lenič, škofijski tajnik.
30. Vdanost sveti Cerkvi P. Slapar, profesor.
31. Varna pot v nebesa Msgr. M. Škerbec, dekan.

1. maja.

Náša Gospa presvetega Srca.

Verni častilci Marijini!

Letošnje šmarnice se vrše v času, ko obhajamo skupno pobožnost deveterih prvih petkov. V velikem številu in z globoko pobožnostjo opravljajo verniki to lepo pobožnost. Morda še v vsej zgodovini ljubljanske škofije ni bilo takšne skupne pobožnosti, ki bi bila tako združevala vse sloje naroda v ljubezni in zaupanju do presvetega Srca Jezusovega.

Pobožnost deveterih prvih petkov naj bi bila nekak vse-ljudski misijon, ki naj vse naše duše preobrazi, da se obrnejo k Bogu, in doseže, da se nato Bog obrne k nam v milosti in dobroti.

Na prvi petek v mesecu pričenjamo letošnje šmarnice. Ta okolnost nam bodi kakor opomin od zgoraj, da jih opravljajmo v okviru in po namenu pobožnosti deveterih prvih petkov. Naj bodo tudi letošnje šmarnice del skupnega škofijskega misijona! Po Mariji hočemo k Jezusu, po Marijinem srcu k Jezusovemu Srcu! Po presvetem Srcu Jezusovem pa hočemo doseči, da bi med nami zavladalo pravo krščansko življenje in se razlil nad nas obilen božji blagoslov.

Češčenje presvetega Srca Jezusovega je postalo danes izraz in dokaz živega krščanstva.

Središče Jezusovega življenja je njegovo presveto Srce, v katerem prebiva vsa polnost božanstva, ki je žareče ognjišče ljubezni. Božje Srce Jezusovo je učlovečena ljubezen božja. »Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina« (Jan 3, 16). Skrivnost svojega božjega Srca je Gospod svetu odkril, da bi se vse človeštvo ogrelo in vnelo ob tej ljubezni in da bi vsi »ostali v njegovi ljubezni« (Jan 15, 9). Kakor pa je Srce Jezusovo središče njegovega življenja, tako je pobožnost do presvetega Srca središče in bistvo vsega krščanstva, ker vnema v nas ljubezen božjo. »Bog je ljubezen in kdor ostane v ljubezni, ostane v Bogu in Bog v njem« (1 Jan

4, 16). Kdor živi s presv. Srcem Jezusovim, je posoda božje ljubezni, živi v Bogu in Bog v njem. Živeti v Bogu in nositi v sebi živo ljubezen božjo je pa jedro vsega krščanskega življenja in izraz živega krščanstva.

Skromni in nepoznani redovnici sveti Marjeti Alakok je Gospod l. 1673. odkril skrivnosti svojega presv. Srca. Naročil ji je, naj svetu razodene neizmerne zaklade njegovega Srca in naj ljudi uči častiti to Srce. Po 270 letih se je to gorčično zrno razrastlo v veliko drevo, da si danes katoliške Cerkve skoraj ne moremo več misliti brez pobožnosti do presv. Srca Jezusovega. Ni je skoraj verne družine in ne katoliške župne cerkve, kjer bi ne bilo podobe ali kipa presv. Srca, pred katerim izlivajo verna srca svojo ljubezen do njega, ki je Kralj in središče vseh src. Ni je danes v katoliški Cerkvi dobre župnije, kjer bi se ne opravljala pobožnost prvih petkov. In zadnjih sto let ga ni dobrega katoliškega duhovnika, ne škofa in ne papeža, ki bi ne gojil te prelepe pobožnosti, ki je postala dandanes nekako bistven del vsega krščanskega življenja, kvas, ki prekvaša ves katoliški svet. Zato lahko rečemo, da je pobožnost do presv. Srca Jezusovega izraz in dokaz živega krščanstva.

Najboljša učiteljica v tej pobožnosti pa nam je preblazena Devica Marija, ker je njeno srce najlepša podoba presv. Srca Jezusovega in ker je sama najgloblje prodrila v njegove skrivnosti.

Marijino srce je najlepši lik božjega Srca Jezusovega. Bog sam je čudežno okrasil njeno srce, da je bilo vredno postati pravi šotor Najvišjega. Brezmadežno spočetje Marijino je ustvarila božja ljubezen, da je Marija postala vredno in dostojno bivališče učlovečene božje Besede. Gospod jo je obdaroval in okrasil s tako množino milosti, da je postala milosti polna in takó podobna presv. Srcu Jezusovemu, da višje podobnosti Bog v človeškem srcu ni mogel ustvariti. Marija je pa tudi sama s svojim sodelovanjem nabrala v svojem življenju neizmerno bogat zaklad zasluženj in milosti, kakršnega ni dosegla še nobena svetniška duša.

Nihče izmed Adamovih otrok ni tako jasno umeval globočine in skrivnosti božjega Srca kakor njegova deviška Mati. Kot Devico najmodrejšo jo je Bog obdaroval z globokim in jasnim spoznanjem, ki ga je razsvetljeval Sv. Duh z lučjo, kakršne ni bil deležen še noben človek. Tako je Bog Marijo

usposobil, da je mogla s svojim umom prodreti v globine božjega Srca.

Od onega dne, ko ji je angel Gabrijel prinesel veselo oznanilo, da bo v njej po moči Sv. Duha Beseda meso postala, je bila Marija tudi najtesneje združena s Srcem svojega Sina. Nosila ga je v sebi, z njim žvela skupno življenje, z njim molila, z njim se žrtvovala; bila je z njim tako rekoč eno srce v veliki ljubezni božji. Po vsej pravici je lahko rekla: »Gospod živi v meni in jaz v njem.« In po Jezusovem rojstvu je v svojem srcu čutila vso blaženost njegove ljubezni, z njim izmenjavala svoje misli in želje. Trideset let je tako s presvetim Srcem žvela skupno življenje ljubezni in žrtve. In končno, ko je presv. Srce Jezusovo izkrvavelo na Kalvariji v neizmerni ljubezni do človeštva, je Marija stala pod križem. Bila je priča, kako je vojak s sulico prebodel to njej najdražje Srce; gledala je, kako je pritekla iz njega kri in voda kakor velika solza izčrpane božje ljubezni. Tako tesne združitev z božjim Srcem ni doživela in ni mogla doživeti nikdar nobena svetniška duša. Mati božja lahko reče: »Jaz in moj sin sva eno.«

Marija nas s svojim življenjem tudi najlepše uči, kako naj častimo presveto Srce Jezusovo. Vse njeno življenje je za nas prekrasen nauk, kako naj živimo združeni z božjim Srcem, kako naj ga ljubimo, se z njim žrtvujemo in z njim rastemo v svetosti.

Premislimo samo en dogodek iz njenega bogatega sožitja s presv. Srcem Jezusovim. Ko je imel Jezus dvanajst let, je šel z Marijo in Jožefom v Jeruzalem opravljat velikonočne molitve. Na dolgi poti iz Nazareta v Jeruzalem in nato v templju je bila sv. Družina pobožno zbrana v molitvi. Po opravljeni pobožnosti pa je Gospod ostal v Jeruzalemu, pokoren volji svojega nebeškega Očeta. Proti večeru šele po celodnevni utrudljivi hoji pogreši Marija Jezusa. Išče ga z Jožefom pri sorodnikih in znancih, a ga ne najde. V strahu in bridkosti se drugi dan vrne po isti poti v Jeruzalem. Vso pot povprašuje z Jožefom po Jezusu, a ne najde sledu o njem. Tretji dan prideta v tempelj, kjer ga najdeta sredi med učitelji postave. Marija pristopi k njemu in iz dna žalostne duše ji privre vzklík: »Otrok, zakaj si nama to storil? Glej, tvoj oče in jaz sva te z žalostjo iskala« (Lk 2, 48). Kako globoko žalost izraža to vprašanje! Za Marijo pač ni bilo

večje bridkosti, kakor izgubiti bližino Srca svojega Sina. Biti združena z Jezusovim Srcem ji je največja radost, ostati brez njega — največja bridkost!

O, da bi naše duše umevale in posnemale Marijino ljubezen do presvetega Srca Jezusovega! Da bi naša srca predvsem hrepenela po združitvi z Jezusom! In če smo ga morda izgubili s smrtnim grehom, da bi ga pač iskali z žalostjo in hrepenenjem, kakor ga je iskala njegova deviška Mati!

Bilo je l. 1854., ko so se v večnem mestu Rimu delale priprave za slovesno proglasitev verske resnice o brezmadežnem spočetju Marijinem. Dva vneta francoska duhovnika v Issoudunu sta takrat opravljala devetdnevno k prazniku brezmadežnega spočetja, da bi po njeni priprošnji dosegla od presv. Srca razsvetljenje, kako bi najuspešneje delovala za zveličanje duš. Že dolgo sta združevala češčenje presv. Srca Jezusovega s češčenjem preblazene Device Marije. Hotela sta ustanoviti novo redovno družbo, da bi po njej mogla čim več storiti za širjenje nebeškega kraljestva na zemlji. Toda njuna zamisel je morala prestatiti polno nasprotovanje in težav. Zdelo se je že, da ne bosta mogla uspeti. Pri devetdnevnicu na čast Brezmadežni pa sta napravila obljubo: Če do 8. decembra dobita iz nebes kako znamenje, da je njuna namera, ustanoviti novo družbo, Bogu prijetna, jo hočeta imenovati po presv. Srcu Jezusovem; poleg tega pa hočeta poskrbeti, da bodo ljudje Brezmadežno častili na nov, poseben način. Po tej obljubi so vse težave nepričakovano odpadle. Že 8. decembra l. 1854. sta mogla ustanoviti novo redovno družbo. Imenovala sta jo po svoji obljubi »družbo misijonarjev presv. Srca Jezusovega«. Treba je bilo pa izpolniti še drugi del obljube in Marijo počastiti na poseben način. Prišla sta na izvirno misel, da je treba priljubljeno pobožnost do presv. Srca Jezusovega združiti z Marijinim češčenjem; saj je Marijino srce tako tesno povezano z Jezusovim in deviška Mati je tako rekoč gospodarica nad presvetim Srcem. Tako sta dala preblazeni Devici nov naslov: »Naša ljuba Gospa presvetega Srca« in pričela širiti češčenje Matere božje pod tem imenom.

Tudi mi hočemo v letošnjih šmarnicah tesno povezati majniško Marijino češčenje s pobožnostjo do presv. Srca Jezusovega. Prosimo našo ljubo Gospo, da bi nam obilo blagoslovila to delo. Iskreno molimo: Naša ljuba Gospa presvetega Srca, prosi za nas! Amen.

2. maja.

Marijino sodelovanje pri odrešenju.

Največje bogastvo naše vere je poleg Jezusa Kristusa Marija, njegova in naša mati. Ona je privabila že mnogo drugovercev v katoliško Cerkev, saj jim njihove vere niso mogle pokazati kaj tako lepega in vzvišenega. Po materi hrepeni vsak človek in se želi odpočiti na njenem toplem srcu. Bog sam, ki dobro ve, kaj je v človeku, je temu temeljnemu hrepenenju ustregel s prelepim razodetjem: njegov Sin in naš Odrešenik naj bo tudi rojen iz žene, Device in Matere, da bo prava vera utešila tako tudi najbolj globoka hrepenenja človeškega srca. Marija Bogu tega načrta ni pokvarila; vse njeno življenje je bilo žrtev za božje načrte in za človeško srečo.

Vloga, ki jo je Bog določil Mariji v novi zavezi, je bila velika in častna. Sodelovala naj bi z njegovim lastnim Sinom pri delu za odrešenje sveta in tako tudi sama postala soodrešiteljica človeškega rodu. »Kako se bo to zgodilo?« bi bila Marija smela spraševati od prvega hipa svojega bivanja na zemlji. On pa bi ji bil lahko že od prvega hipa posebne skrbi za bodočo Mater svojega Sina odgovarjal po poslancu: »Ne boj se, Marija. Pri Bogu ni nič nemogoče.« In Marija bi bila tudi že takrat rekla, ako bi bila mogla govoriti: »Glej, dekla sem Gospodova. Zgôdi se mi po tvoji besedi.«

Beseda »zgôdi se« je največja beseda Marijinega življenja. Z njo se je približala vsemu človeškemu rodu, z njo pomagala uresničevati božje načrte na zemlji. Kadar koli je stala pred odločitvijo, ki je bila vseč Bogu in koristna ljudem, vedno je bil njen odgovor isti: Zgôdi se mi po tvoji besedi. To besedo je imela v srcu, ko jo je Bog iz navadnega življenja judovske deklice poklical k svetejšemu življenju v bližini najsvetejšega, poleg jeruzalemskega templja. S to besedo se je uklonila zakonu judovskega izročila, ki je velelo, da mora zaradi bodočega Odrešenika vsako judovsko dekle stopiti v zakon. Tudi tej žrtvi se ni ustavljala, dasi je bila v skrivnostnem nasprotju z njenim hrepenenjem po deviškem življenju. To besedo je spregovorila glasno za večne čase, ko jo je angel Gabrijel obiskal v Nazaretu in jo v božjem imenu poprosil za Mater Sinu samega Boga: »Spočela boš in rodila Sina, ki mu

daj ime Jezus. Ta bo velik in Sin Najvišjega» (Lk 1, 31). Marija, ki ji je bilo gotovo že takrat dano gledati veličino in dobrote njene privolitve za vse človeštvo, je na žrtev takoj pripravljena, le za devišstvo jo skrbi. Ko pa jo angel pomiri, ji privre iz srca vdana beseda: »Zgôdi se mi po tvoji besedi« (Lk 1, 38). »In Beseda je meso postala in med nami prebivala« (Jan 1, 14). S tem da je Marija privolila v božje materinstvo, je privolila v sodelovanje pri celotnem odrešilnem delu, ki mu je bilo učlovečenje nujno potrebni uvod. Zato gre Mariji za Bogom največja zasluga, da je sam Bog zaradi nas in zaradi našega zveličanja stopil z nebes in se učlovečil.

Toda Marijino soodreševanje človeškega rodu se je s tem šele dobro začelo. Od tega hipa dalje je živela samo Jezusu in vse delala za njegove svete namene. Kraji Nazaret, Betlehem, Jeruzalem, Egipt, Judeja, Galileja in zopet Jeruzalem, Kana, Kafarnaum in zopet, sedaj pa zadnjikrat, Jeruzalem so kakor postaje njenega križevega pota za naše odrešenje, ki ji ga je napovedal starček Simeon v templju z besedami: »Tvojo lastno dušo bo presunil meč« (Lk 2, 35). Nobeni postaji se Marija ni umaknila, na nobeni ni odrekla svoje vdane pritrditve: Zgôdi se. Njeno soodrešilno delo in zasluga za naše odrešenje je s tem le raslo. Marija se je vedno bolj zavedala, da bi odtegnila našemu odrešenju, kar bi žrtve sebi prihranila.

Največ pa je storila za nas v najtežji uri na gori Kalvariji, na katero je kot sotrpinka spremljala po krivem obsojenega in s križem naših grehov težko obloženega Zveličarja. »O kaj žalosti prestati, morala je sveta Mati,« poje nesmrtni pesnik. Ko so žebliji rezali v Jezusovo telo, so Mariji isti žebliji trgali dušo. S tem da so zasramovali Sina, so blatili Mater. Ko je umiral na križu, je tudi njeno dušo zagrinjala tema velikega petka. »Nikar me ne imenujte Noemi, Lepa,« toži s svetopisemsko ženo, »kličite me marveč Mara, Bridka, zakaj Gospod vsemogočni me je z bridkostjo napolnil do vrha« (Rut 1, 20). Z Jezusom bi bila lahko spraševala: »O vi vsi, ki greste mimo po poti, pomislite in glejte, ali je katera bolečina kakor moja bolečina.« (Žal 1, 12). Marija tudi te najtežje žrtve ni odrekla. Z Gospodom je ponavljala: »Oče, ne moja, ampak tvoja volja se zgôdi« (Lk 22, 42). Ko je bilo dopolnjeno Jezusovo trpljenje, je tudi sama vdano sklonila svojo glavo in izrekla v duši svoj največji: Zgôdi se. In ko je bilo Jezusovo Srce prebodeno, je

Marija zaslužila nositi čudoviti naslov »Mati s prebodenim srcem«.

Lepo piše pobožni škof Prohaska: »Razni svetniki so nosili Jezusove rane vtisnjene na rokah in nogah, njegovi Materi pa so bile zaprte v srce.« O njenih ranah bi lahko ponovili s prerokom: »Z njenimi ranami smo bili ozdravljeni.« Zakaj vse to je nosila za naše odrešenje. Ko ji je slonelo mrtvo Jezusovo telo v naročju, ga je sama s seboj vdano poklanjala nebeškemu Očetu v čisto in popolno žrtev. Ali Marijina žrtev se je še nadaljevala: od njega se je ločila, ko so ga položili v grob, in pozneje, ko je šel v nebesa, je še dolga leta morala biti ločena od svojega nebeškega otroka. Nameni, za katere je prenašala vse te žrtve, so ostali isti: zaradi nas in našega zveličanja. Koliko milosti je zaslužila s tem sebi in kako smo bili njene nagrade deležni tudi mi vsi! Saj pravi sv. Bernard, da je bila Marija milosti polna zase, prepolna pa tudi za nas.

K odrešenju nas je vodila ob svojem Sinu s svojimi žrtvami, k istemu odrešenju nas še poslej vodi s svojim zgledom; saj je Marija živa podoba Jezusa Kristusa, ki jo je naslikal sam Sv. Duh. Sedaj bolj vemo, po kateri poti naj se bližamo Bogu in svojemu zveličanju. Koliko jih je zaradi prelepega Marijinega zgleda našlo pot k Bogu, iz teme k luči! Zvabila jih je njena trdna in živa vera, katero je slavila Elizabeta: »Blagor ji, ker je verovala, zakaj spolnilo se bo, kar ji je povedal Gospod« (Lk 1, 45). Koliko ljudi je vzljubilo čisto lilijo, ker so jo videli v Marijinih rokah! Njen zgled je ošabne pahnil s prestola in povišal ponižne. Milijoni so zaradi njenega skritega življenja vzljubili lepoto Gospodove hiše in tihoto nazareškega življenja. Ali to njeno življenje ni bilo brezzdelje; saj je iz ljubezni do Boga ljubila človeka in v neumornem delu za Jezusa in vse, ki jih je on ljubil, izrabljala dragoceni čas na zemlji.

Pred nekaj desetletji se je začela na severnem Nizozemskem nova verska organizacija deklet, ki so hotele spreobračati velika mesta Haag, Haarlem, Amsterdam iz protestantizma in novega poganstva k pravemu krščanstvu. Z velikimi igrami na prostem, s širjenjem dobrega tiska, z zavetišči in šolami so se trudile, da vrnejo izgubljene duše na božja pota. To novo in zelo uspešno delo za Kristusa so vodile redovnice, ki jih je ustanovil p. Van Ginneken D. J. in jim dal ime »Nazareške žene«. Življenje teh modernih redovnic je bilo prav posebno.

Kadar so delale med dekleti ali se trudile v velemestih, so bile oblečene po najnovejši modi in se niso po obleki nič ločile od drugih. Kadar so se pa po vstopu v red pripravljale za svoje delo, ali če so se od dela izčrpane hotele naužiti zopet prvotne gorečnosti, so šle v svojo materino hišo na Tilteberg. Tam so imele samostan posebne vrste. Ko so prišle tja, so se morale napraviti nekako tako, kakor je bila napravljena Marija v Nazaretu. V sobah niso imele skoraj nobenega pohištva, ker ga tudi Marija ni imela. V jedilnici so sedele na blazinah na tleh, ker je tudi Marija tako preprosto živela. V kapeli ni bilo ne klopi in ne stolov, ker je tudi Marija molila na tleh kleče. Praznino njihovih prostorov pa so napolnjevale čudovite barve na stenah, ki so hotele pomeniti rajsko srečo tako trdega in revnega življenja. Ko so bile tako zopet nekaj časa v Marijini šoli, so se s še večjim navdušenjem vrnile na delo za duše, ki so jih hotele voditi po Mariji k Jezusu.

Pri Mariji naj se nauči vsak kristjan, kako naj Jezusu pomaga reševati duše. Iz hvaležnosti do Marije, da je hotela biti naša soodrešiteljica, se tudi sami žrtvujmo za rešenje sobratov iz časne in večne nesreče. Toda uspeli bomo v tem delu le, če se bomo pri Mariji učili žive vere, tihe vdanosti, lepe čistosti in skromnosti, to se pravi, če jo bomo posnemali, kakor je sama posnemala Kristusa. Amen.

3. maja.

Marija, srednica vseh milosti.

Marijina napoved: »Blagrovali me bodo odslej vsi rodovi« (Lk 1, 48) se izpolnjuje dobesedno. Njena pot skozi zgodovino je pot v zarji slave. Prvi in glavni razlog češčenja, ki ga je deležna Mati božja, je v njenem božjem materinstvu in sodelovanju pri odrešenju človeškega rodu. O njej Cerkev na cvetni petek ponavlja besede, ki so veljale za Judito, junaško rešiteljico njenega rodu v stari zavezi: »Tvoja slava ne bo nikdar prešla iz ust ljudi, ki se bodo vekomaj spominjali Gospodove moči; saj zaradi njih nisi prizanesla svojemu življenju v stiski in nadlogi svojega rodu, ampak si odvrnila pokončanje pred očmi našega Boga« (Jdt 13, 25).

Toda to ni edini razlog za češčenje in ljubezen, ki jo Marija uživa med vsemi, ki jo poznajo. Marija je namreč s tem, ko je

človeštvu rodila Jezusa, začetnika božjega življenja milosti, postala duhovna mati vsem, ki bodo po veri in milosti kdaj Kristusovi bratje. Jezusova beseda s križa Janezu: »Glej, tvoja mati« (Jan 19, 27), je označila vse človeštvo, ki bo po Jezusovi milosti rešeno, za duhovne otroke ene in iste največje matere Marije. Od tedaj naprej res nismo več sirote; četudi zgubimo ljubezen zemeljske matere, ljubezen večne matere nam ostane. Mogoče pa se je krščanski človek Marije oklepal s toliko ljubeznijo in zaupanjem še posebno zaradi te njene odlike, da nam hoče Bog vse milosti odrešenja deliti ravno po njenih rokah. Bog usmiljenja namreč ni svojih milosti pri-trdil na nebesni oblok kakor zvezde, tudi jih ni skril v globočino morja kakor bisere, ampak jih je položil v materinske roke, ki so vedno pripravljene, da jih dele.

Vedeti moramo, da je veliko odrešilno delo človeštva ena celota. Marija je sodelovala pri tej celoti za časa Jezusovega zemeljskega življenja, in sicer tako zelo, da je bila vedno zraven v vseh zelo važnih trenutkih; ravno tako je njena navzočnost od Boga hotena in zato resnična tudi sedaj, ko nebesa sadove Odrešenikove smrti naklanjajo ljudem kot milosti vseh vrst in za vse prilike. Vedno bolj izrazita vera kristjanov in učenje bogoslovnih učenjakov trdi, da vse milosti, ki jih Bog hoče podeljevati ljudem za njihovo zveličanje, deli po Marijinih rokah. Marijino materinsko vlogo pri nadaljevanju pomoči pri odrešilnem delu za ljudi opisuje sveti župnik arški z besedami: »Mislim, da bo sveta Devica počivala šele na koncu sveta. Dokler bo trajal svet, jo bodo klicali od vseh strani. Marija v nebesih je kakor mati, ki ima mnogo otrok in neprestano hodi od enega do drugega.« Ali ni Marijin blagoslov iz nebes na borno zemljo posebno lepo izražen v prikazni, ki jo je pred dobrimi sto leti imela francoska usmiljenka Katarina Labouré v Parizu: videla je namreč Marijo, ki ji iz rok lijejo obilni žarki na zemeljsko oblo. Da bi ljudje te njene posređovalne vloge ne pozabili, je Marija pobožni redovniki velela, naj preskrbi, da se bodo razširile po svetu svetinje s to podobo in napisom: »O Marija, brez madeža spočeta, prosi za nas, ki se k tebi zatekamo.« Da je bil pomen te podobe resničen, lahko sklepamo iz tega, ker se je v zvezi s to svetinjo zgodilo toliko duhovnih in telesnih dobrot na Marijino prošnjo, da je svetinja kmalu dobila ime »čudodelna svetinja«.

Vse torej, kar potrebujemo za svoje zveličanje in zveličanje tistih, ki so nam dragi, ter za časno in večno rešitev svojega naroda, vse bo šlo skozi Marijine roke. »Kakor ne more nihče k Bogu razen po Jezusu,« pravi sveti oče Leon XIII., »tako tudi k Sinu ne more nihče razen tako rekoč po Materi.« Vera, da nam Bog hoče deliti milosti po Mariji, je v sveti Cerkvi že zelo stara. Že davno je pisal sv. German iz Carigrada: »Nihče ni rešen, če ne po tebi, o Mati božja. Nihče ne uide nevarnosti, če ne s tvojo pomočjo, o Mati deviška. Nihče ne bo prejel nebes v dar, če ne po tebi, o ljubljena Gospodova.«

Ta za nas tolažilna resnica še ni razglašena za versko resnico. Toda preprosto ljudstvo in izobraženci bodo sveti Cerkvi hvaležni, kadar bo za nezmotno resnico razglasila to, kar je dejal sv. Peter Damijan, »da nobena milost ne pride iz nebes na zemljo, ne da bi šla skozi Marijine roke«. V zavesti te resnice o Mariji se čutimo nekako brez skrbi za svoje in svojega naroda zveličanje; saj vemo, da nas Marija ljubi in bo svoje zasluge in prošnje pri Bogu prav nam še posebno rada naklonila. Zato smemo z veseljem in zaupanjem uporabiti apostolov poziv: »Bližajmo se z zaupanjem prestolu milosti, da dosežemo usmiljenje in najdemo milost za pomoč o pravem času« (Hebr 4, 16). Kdaj smo bili njene prošnje in posredovanja bolj potrebni kakor v sedanjih vihnih časih?

Da se bomo k Mariji, srednici vseh milosti, zatekali v svojih stiskah še z večjim zaupanjem, pomislimo najprej, da je Marijina prošnja zelo mogočna. Nekateri ji pravijo »proseča vse-mogočnost«. Kaj bi mogel Oče odreči Sinu in kaj Sin svoji ljubljeni Materi? Zgodovina priča, da so bile milosti, ki jih je Marija naklonila posameznim dušam in celim narodom, zares velike. Ob znameniti romarski cerkvi na Montserratu v Španiji je dvorana, ki nosi nad vhodom napis: Marijina knjižnica. Romar gre radoveden v ta prostor, toda namesto knjig in zvezkov ga iznenadijo nepregledne vrste odloženih in ne več potrebnih bergelj, bolniških vozičkov in podobnih priprav, ki pričajo o moči Marijine prošnje.

Dalje smemo biti prepričani, da nas bo Marija uslišala, če se v stvari, ki je za nas zares dobra, nanjo obrnemo. Nikdar namreč še ni bilo slišati, da bi jo bil kdo pomoči prosil in se njeni prošnji priporočal — zastonj, brez uspeha. Koliko bi o tem vedel povedati vsak Marijin častilec, koliko pa še posebno zgodovina našega naroda! V raznih stiskah smo se nanjo obra-

čali in nismo nikdar ostali brez tolažbe, brez pomnoženega zaupanja in brez velikih uspehov. Marija je z nami, to smo čutili. Nad nami je razgrnila svoj plašč in pod njenim varstvom je ladja našega življenja varno plula.

Kako pravilno je zato, da se k Mariji v svojih stiskah zares zatekamo. Romanje k Mariji, srednici vseh milosti, ne bi med nami nikdar ne smelo prenehati, pa četudi romamo k njej le v duhu. Modro je določil naš prevzvišeni škof dr. Rožman, naj bo duhovsko semenišče ljubljanske škofije posvečeno posebnemu varstvu in vodstvu Marije, srednice vseh milosti. Vsi mladi duhovniki bodo torej na poseben način izročeni v edino prave roke. Iz teh Marijinih rok bodo prejeli milosti zase in za vse tiste, h katerim bodo poslani. Po tem svetlem zgledu se tudi mi bolj in bolj izročajmo Mariji, da bo tudi nam posredovala vse milosti, ki nas vodijo v časno in večno srečo.

Gora Vezuv je l. 1906. zopet bljuvala. Počasi, toda nezadržno se je valila goreča lava po gorskem pobočju proti vasi Torre Annuziata. Že se je približala prvim hišam in grozila, da bo uničila vso vas. Tedaj župnik kakor po navdihu od zgoraj vzame z glavnega oltarja vaške cerkvice kip Matere božje in gre z njim nasproti prodirajoči lavi. Kip postavi pred njo na tla, sam pa moli na glas: »Poslušaj, ljuba Gospa! Pomagaj sebi in nam! Odvrni pogubo, sicer bo moral zgoreti tvoj kip in vsa vas!« In čudno. Kakor da jo zadržuje višja moč, se je lava ustavila pri nogah kipa in z njim vred je bila rešena vsa vas. Sila je bila najhujša, Marijina roka pa najbližja.

Marija deli pomoč vsem, ker je srednica milosti, to more. Z mašno molitvijo na njen praznik jo prosimo: »Gospod Jezus Kristus, naš srednik pri Očetu, ki si preblaženo Devico, svojo Mater, postavil tudi za našo mater in srednico pri tebi: podeli milostno, da se bo vsak, kdor koli pride k tebi prosit dobrot, po njej veselil popolnega uslišanja.« Amen.

4. maja.

To je zmaga, ki premaga svet: naša vera.

»Mnogokrat in na mnogotere načine je nekdanj Bog govoril očetom po prerokih, slednjič nam je govoril po Sinu« (Hebr 1, 1. 2). Govoril je zato, da bi nam odkril skrivnosti, ki zadevajo naš izvor in namen. Kratko in krepko nam je začrtal našo

pot, ko je dal zapovedi in sredstva, ki naj nas vodijo na poti k zadnjemu namenu. Previdno in rahlo nam je odstrl pokrajino onostranstva, v katero naše oči na tem svetu ne morejo gledati. Tako je v razodeti božji besedi dovolj svetlobe, da se v dvomih in iskanju ne izgubimo. Sveto pismo nam torej »more dati modrost za zveličanje po veri. Vse od Boga navdihnjeno pismo je tudi koristno za pouk, za prepričevanje, za poboљševanje in za vzgojo v pravičnosti« (2 Tim 3, 15. 16).

Ljudje pa se razodeti božji besedi večkrat upirajo. Vzroki so različni. Človeka moti najprej prastari napuh, da ne bi Boga poslušal. Motijo ga skrivnosti, ki jih ne razume. Begajo ga krivi učitelji, ki resnico nalašč potvarjajo in slabotne v veri zavajajo v zmote. Na mnoge načine jih zapeljuje »hudič in vzame božjo besedo iz njih srca, da ne verujejo in se ne zveličajo« (Lk 8, 12). Zoper vse to je samo eno sredstvo: ponižno in vdano sprejetje božje besede, kakor je to storila Marija, ko je izpregovorila: »Glej, dekla sem Gospodova, zgôdi se mi po tvoji besedi« (Lk 1, 38).

Ko je bil angel Gabrijel s prvo zdravamarijo poslan k nazareški devici, je bil njen prvi odgovor miren, razmišljajoč molk. »Rodila boš sina, ki mu daj ime Jezus.« Nato Marija: »Kako se bo to zgodilo, ko moža ne spoznam?« (Lk 1, 31. 34.) Angelova beseda oznanja versko skrivnost. Marijin odgovor pa le vprašuje, ne dvomi; le globljega razumevanja božjih skrivnosti hoče. Angel božji, ti veš, da sem se zemeljski ljubezni odpovedala in se vsa Gospodu na Sionu zaobljubila, povej mi, kako se bo to zgodilo. Tedaj ji angel reče: »Moč Najvišjega te bo obsenčila, zakaj pri Bogu ni nič nemogoče« (Lk 1, 35. 37). Zdaj obmolknejo vsa vprašanja. Marija veruje brezpogojno. Božja beseda, ki jo podpira božja moč, ji zadoštuje. Marija ji da rada svoj verni pristanek.

V brezpogojnem verovanju božji besedi nam mora biti Marija učiteljica. Iz današnjega razkristjanjenega sveta je samo ena rešilna pot: pred razodeto božjo besedo morajo obmolkneti vsa naša vprašanja in ukloniti se mora vsa napuhnjena svetna znanost. Svetna veda je v zadnjih stoletjih nakopičila toliko zmot in jih tako spretno zasejala v naše mišljenje, da smo se od razodetega nauka daleč oddmaknili. Včasih se nam zdi, da je med razodetjem in posvetno vedo nepremostljiva razlika. Vendar je to nemogoče. Saj imata človeški razum in razodetje en in isti vir v božjem vsevednem

umu. Razodetje se ne more motiti, skvarilo se tudi ni, torej se mu je le človeška pamet odmaknila. Vsi čutimo, kam smo na posledicah sodobnih zmot zašli. Vsi želimo ven iz te neurejenosti in nestalnosti. Pot, po kateri moremo to doseči, nam kaže Marija: brezpogojno moramo verovati božji besedi in po njej urediti svoje življenje. To se pravi, pokristjaniti se moramo! V tem njenem zgledu je skrivnost naše zmage proti pogubnim zmotam, ki nas časno stiskajo in večno pogubljajo.

Oglejmo si tri zmote, proti katerim se moramo nujno zavarovati: to so verska brezbrižnost, zmota o človekovi naravi in brezboštvo. Te zmote, ki so očitno v nasprotju z božjim razodetjem, so vsak dan na dnevnem redu in so krive sodobnega razkristjanjenja.

Najprej je med izobraženci zelo veliko takih, ki razodete božje besede sploh več resno ne vzamejo. To, kar je v knjigah sv. pisma napisano, so zanje stare pravljice. Do njih nima človek nobene obveznosti. S temi mislimi se varajo nekateri izobraženci že od 18. stoletja dalje. Takrat je nastalo gibanje, ki so mu dali ime prosvetljenstvo. Prosvetljenci so sicer Boga še priznavali, toda samo s pametjo. S ponosom so poudarjali, da se razodetju ne bodo več dali voditi, ker jih dovolj razsvetljuje lastna pamet. V smislu teh trditev je francoski konvent 1793 določil, da naj se katoliško bogoslužje nadomesti z bogoslužjem pameti in narave. Polagoma so si to naziranje osvojili polizobraženi in neizobraženi. Danes jih je v vseh stanih veliko s takimi nazori.

Nasproti tem nazorom pravi Jezus čisto jasno: »Ne mislite, da sem prišel razvezovat postavo ali preroke. Dokler ne prejde nebo in zemlja, ne bo prešla ne ena črka ali pičica od postave« (Mt 5, 17. 18). In vsemu razodetju resno dostavlja: »Kdor bo veroval, bo zveličan, kdor pa ne bo veroval, bo pogubljen« (Mr 16, 16). Prosvetljenci so učili, da se Bog za ustvarjeni svet nič več ne briga, zato se tudi človeku za Boga ni treba brigati. Malokaterega nasveta se je človeštvo tako oprijelo kot tega. Sv. oče pravi v govoru na sveti večer 1941: »Kakor kuga se je razširila in zadela mnoge narode v Evropi in svetu verska brezbrižnost ter povzročila v dušah tolikšno moralno praznoto, da je ni mogel izpolniti noben verski videz, noben narodni ali mednarodni mit.« Ali niso trditve, s katerimi utemeljujejo brezbrižnost do Boga, naravnost bogokletne,

če pomislimo na Jezusovo življenjsko pot, ki se je končala na Kalvariji za odrešenje vsega človeštva? Ali se ne pravi to brezobzirno teptati ljubezen božjega Srca, ki kliče: »Pridite k meni vsi, kateri se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil« (Mt 11, 28). Današnji človek pa pravi na vse to: Bog se ne briga zame, torej jaz zanj tudi ne! Po pravici mu odgovorimo z besedami sv. Štefana, prvega mučenca: »Trdovratni in neobrezani na srcih in ušesih, vi se vedno upirate Svetemu Duhu« (Apd 7, 51).

Francoski pisatelj Jean Jacques Rousseau (1712—1778) je trdil, da je človek prvotno živel brez govorice, stanovanja in dela, pa tudi brez boja in prijateljstva. Bil je srečen in zadovoljen, ker ni poznal greha. Greh je šele izmišljotina poznejše organizirane meščanske družbe. Človek naj se povrne k prvotni sreči na ta način, da zavrže predsodke meščanske družbe o pravici in krivici, o družabnih razlikah in grehu. Zato: Nazaj k naravi! Po tej Rousseaujevi trditvi je brezverno razpoloženim ljudem kar odleglo. Kaj pač more človeškemu napuhu bolj ugajati, kakor če mu rečeš, da ni greha, da je človek po naravi dober, da je greh samo nenaravna izmišljotina?

Toda Rousseau se pač ni zavedal, kam bo pahnil človeško družbo s svojim naukom. Olajšanje, ki ga je prinesel, je bilo samo prevara. Če ni greha, potem sme narod, družba storiti vse, kar hoče. Pa tudi posamezni sme storiti vse, kar se mu zdi. Za vse najde opravičilo. Po tem načelu danes večina živi. In ni čudno. Saj širijo Rousseaujev nauk še kar naprej knjige, kino, vzgojeslovci in govorniki. V že omenjenem božičnem govoru pravi sv. oče, da pojmi dobrega in slabega, pravice in krivice zgubljajo svoje ostre obrise. Po pravici je rekel nekdo, da ni to največji greh današnje dobe, da se toliko greši, ampak to, da se trdi, da greha sploh ni, in da je izginil strah pred božjimi zapovedmi. Za sodobnega človeka je seveda vse izmišljotina, kar vemo iz razodetja o prvem grehu, o Kajnu, o Noetovih sodobnikih in o Mojzesovih ploščah. Preroki so šibali na izvoljenem ljudstvu samo izmišljotine. Prav tako je tudi Jezus na križu umrl samo za izmišljotine. Take trditve so resnično veliki grehi proti razodeti božji besedi.

V svetem pismu je čisto jasno rečeno: »V začetku je Bog ustvaril nebo in zemljo« (1 Moz 1, 1). V preteklem stoletju pa so nekateri začeli trditi, da se ta nauk ne sklada z zna-

nostjo. Tudi danes jih je mnogo, ki mislijo, da niso napredni, če ne tajijo Stvarnika. Zato pravijo: Vse se je samo od sebe razvilo. Kako pa se je začelo razvijati, ne vemo. Ta zmota je zelo popačila svetopisemski nauk o človeku. Bog je postal sploh nepotreben. In če se je vse samo od sebe razvilo, je človek samo najvišje razvita žival. Če mislimo, da spada to k naši »naprednosti«, da se imamo za potomce živali, se pač ne smemo pritoževati, če vlada med nami brezobzirni red živalskega življenja, v katerem močnejši žre slabotnejšega. Kako vse drugače govori razodeta božja beseda o človekovem dostojanstvu! Z duhovno, neumrljivo dušo ga loči od vsega živalstva in z zapovedjo ljubezni do Boga in do bližnjega mu predpisuje čisto drug red, ki se mu pravi božje kraljestvo na zemlji.

Tretja sodobna zmota je še najbolj pogubna. Imenuje se brezboštvo. »Rotim vas, bratje,« piše Nietzsche, »ne verjemite tistim, ki vam govorijo o nadnaravnem upanju. Nekoč je bil greh proti Bogu največji greh; toda Bog je umrl in s tem so umrli tudi tovrstni grehi.« Čudno se slišijo take trditve. Toda žal so le že preveč zašle tudi v široke ljudske množice. Za spremstvo pa imajo uživanježeljnost, sebičnost, brezobzirnost. In sv. pismo pravi na vse to: »Rekel je nespametni v svojem srcu: Ni Boga!« (Ps 13, 1). Moderni zgodovinar pa pravi: Nikdar v zgodovini krščanstva niso bili ljudje bolj nesrečni, bolj razkrojeni in bolj brez upa, pa tudi nikdar bolj samomorilno razpoloženi kakor danes. Pa tudi v vsej svetovni zgodovini ne poznamo dobe, v kateri bi se bil vihar v človeštvu spečega barbarstva dvigal tako silovito, tako uničujoče, nesramno in na videz tako zmagovito (Veit).

Pojdimo po vsem tem spet v šolo v Nazaret! Bog je res govoril. To je zgodovinsko dokazano. Kakor v Nazaretu, tako tudi sicer Bog ne govori neposredno, ampak po svojih poslancih. Vseeno je, ali se ta poslanec imenuje Gabrijel ali Peter ali Pij. Verovati se pravi vse za resnico imeti, kar je Bog razodel in nam po katoliški Cerkvi zapoveduje verovati. Za vsakim stavkom vere stoji vse veličastvo božje resnice. Dviga se proti vsem zmotam današnje dobe. Vsa vprašanja in oziri morajo obmolkniti. Kakor Marija v Nazaretu sprejemamo razodeto božjo besedo. V tem znamenju premagujemo zmote, ko damo razodeti božji besedi svoj verni pristanek. Amen.

5. maja.

Naš Stvarnik — naš Oče.

Čas, ki ga doživljamo, nam vsak dan kliče: Bliže k Bogu Stvarniku, bliže k Očetu! Ta klic sprejemamo kot blagovest. Priznavamo: v zadnjih letih smo se nekam odmaknili od Stvarnika, od Očeta. Samo s koščkom svoje duše smo živeli zanj. Visoko smo cenili čast, bogastvo, uživanje; bolj smo živeli za čas kot za večnost. Zdaj pa vidimo, kako minljiv je svet in njegovo veličastvo. Čutimo, kako malo pomeni en človek med milijoni. Pa imamo Stvarnika, ki je vsemogočen in neskončno moder, vladar večnosti in naš Oče, ki nas bolj ljubi kot mi sami sebe. Zato bliže k Bogu Stvarniku, bliže k Očetu!

Imamo Boga Stvarnika. Že ta resnica je neizrekljivo tolažilna. Ustvarjeni smo, božje stvari smo. Stoletja in stoletja so že živeli in umirali človeški rodovi, nobenega izmed nas še ni bilo. Pa je prišel svečan trenutek, ko je Vsemogočni ustvaril našo dušo ter jo združil s telesom. V tem hipu smo bili ustvarjena bitja. V tistem trenutku je naša duša dobila že določen cilj: ustvarjena je bila od Boga in za Boga, v njegovo čast, pa tudi za svojo srečo. V tistem hipu je dobila že tudi sredstva za doseg tega cilja: um, voljo, vse klice telesnega in duševnega razvoja za končno dovršenost. Dobila je tudi božji zakon, da bi po njem živela. Ustvaril pa nas je Bog iz ljubezni. Iz ljubezni nas tudi vzdržuje in vodi. O, če bi ta temeljna resnica večkrat stala pred našo dušo, bi imelo naše življenje večjo resnobo in lepšo vsebino. Govorili bi venomer: »Govori, Gospod, tvoj hlapec posluša« (1 Kor 3, 10).

Imamo Boga Stvarnika, imamo pa tudi Očeta. Da ga zares imamo in kako dobrega, nam je povedal sam Jezus. Dejal je: »Ne kličite nikogar na zemlji za svojega očeta, zakaj eden je vaš Oče, tisti, ki je v nebesih« (Mt 23, 9). »Vaš nebeški Oče« (Lk 11, 13) in: »Takole molite: Oče naš, kateri si v nebesih« (Mt 6, 9). Dober je ta Oče, neizrečeno dober. »Nihče ni dober, kakor samo eden, Bog« (Mr 10, 18). Ta dobri Oče je za vse pripravil večno kraljestvo. Po očetovsko skrbi za vse. »Poglejte ptice pod nebom, ne sejejo, ne žanjejo, ne spravljajo v žitnice in vaš nebeški Oče jih živi« (Mt 6, 26). »Ali se ne prodajata dva vrabca za en novčič. In eden izmed njih ne pade na tla brez volje vašega Očeta. Vam pa so tudi lasje na glavi

vsi prešteti« (Mt 10, 29). Posebno skrb ima za človeške duše. Usmiljen je in odpušča grehe (Mr 11, 26). Tako išče grešnika, kakor pastir izgubljeno ovco, kakor žena izgubljeno dražmo, kakor oče izgubljenega sina (Lk 15, 1—32). Da bi se ljudje ne pogubili, je poslal celo Sina na svet. »Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak imel večno življenje« (Jan 3, 16). V imenu in po naročilu Očetovem izvršuje Jezus svoja dela (Jan 5, 36; 10, 25). Oznanja voljo Očetovo (6, 38); uči, kar je videl pri Očetu (Jan 8, 38); uči glavno zapoved: »Ljubi Gospoda svojega Boga«; uči, kako naj vsi posnemajo Očeta: »Bodite popolni, kakor je popoln vaš Oče nebeški« (Mt 5, 48). Takó je učlovečenje Jezusa Kristusa, njegovo življenje in delo, trpljenje in smrt, sploh vse, kar je storil v naše zveličanje, izliv Očetove prekipevajoče ljubezni, je največji milodar, ki ga je Oče s Sinom in Svetim Duhom naklonil človeku.

Imamo nebeškega Očeta, zato smo njegovi otroci. Sv. Janez pravi: »Poglejte, kakšno ljubezen nam je skazal Oče, da se imenujemo in smo božji otroci« (1 Jan 3, 1). »V ljubezni nas je Oče pred stvarjenjem sveta naprej odločil, da naj bomo po sklepu njegove volje zanj posinovljeni po Jezusu Kristusu« (Ef 1, 4. 5); pravico otrok božjih nam je pridobil Jezus Kristus (Jan 1, 12). »Ko je prišla polnost časa, je poslal Bog svojega Sina, da bi odkupil tiste, ki so bili pod postavo, da bi prejeli posinovljenje. Ker pa ste sinovi, je Bog poslal Duha svojega Sina v vaša srca, ki kliče: Aba — Oče!« (Gal 4, 4—6.) In kaj pomeni to za nas, da smo božji otroci? Ali ne posebnega božjega varstva? Ali ne posebne dediščine, s katero se ne more primerjati nobena dediščina na svetu: pravica do nebes. »Ako smo pa božji otroci, smo tudi dediči: dediči božji, so-dediči pa Kristusovi« (Rim 8, 17).

Imamo Očeta v nebesih, otroci božji smo. Bodimo zares otroci božji! Brez tega otroštva ni zveličanja. Zveličar je nekoč poklical otroka, ga postavil v sredo med učence in rekel: »Resnično, povem vam, ako se ne spreobrnate in ne postanete kakor otroci, ne pridete v nebeško kraljestvo« (Mt 18, 3). To je sveto otroštvo božje. Kakšno mora biti? Sv. Hilarij razlaga: »Otroci ne znajo bližnjemu kaj hudega želeli, ne menijo se za bogastvo, ne sovražijo, ne lažejo, besedi verjamejo.« Sv. Krizostom uči: »Njihova duša nima bolezni; ne nosijo v duši spomina na prejete krivice. Ne teži jih skrb za denar.«

Taki so tudi otroci božji. Drug drugemu govore v resnici (Ef 4, 25); delajo resnico v ljubezni (Ef 4, 15). »Drug drugemu služijo v ljubezni« (Gal 5, 14); imajo blagost, zvestobo, krotkost, potrpežljivost (Gal 5, 22). To je ena plat božjega otroštva, všečna Bogu in ljudem, druga pa je še lepša. Sv. Hilarij razlaga: »Otroci hodijo za očetom, ljubijo mater.« Sv. Krizostom: »Če bi prednje postavil kraljico s kraljevskim nakitom, pa bi rajši imeli mater, odeto v obnošeno obleko.«

Dobri otroci so radi pri očetu. Vsak hip imajo oči uprte vanj, radi se z njim pogovarjajo, mu zaupajo, kar imajo pri srcu, pa sklepajo ročice, če česa potrebujejo. Taki so tudi božji otroci. Pogosto so v mislih pri Bogu. Spominjajo se ga, če so kaj zagrešili, če so od njega prejeli veliko dobroto, pri težavah ponavljajo: Da, Oče! Radi se pogovarjajo kot otroci z Očetom v molitvi. O, kako znajo nekateri moliti! In prosijo milosti, da smejo moliti.

Dobri otroci nad vse spoštujejo očeta. Sveta jim je njegova beseda, svet hišni red, sveto vse, kar zapove. Boje se ga žaliti ali kaj napak storiti. Tudi božji otroci spoštujejo svojega Očeta, spoštujejo božji zakon, se ga vesele, bolj ga cenijo kot zlato in bisere (Ps 118, 127). In za nobeno ceno bi Očeta ne hoteli žaliti z grehi.

Dobri otroci ljubijo očeta, hvalijo Boga, da ga imajo; vesele se, če ga tudi drugi spoštujejo; boli jih, če ga drugi ljudje ne umevajo; trudijo se, da bi mu napravili veselje, pa zlagajo iz tistega, kar so od njega prejeli, zanj majhna darilca. Tudi otroci božji se trudijo, da bi Očeta bolj in bolj spoznali in ljubili, z vso dušo, vsem srcem, z vsem mišljenjem, z vso močjo. Vesele se božjih popolnosti, božje slave; žele, da bi se kraljestvo božje širilo; trpe, če slišijo bogokletje. Vse ljubijo v Bogu in zaradi Boga, tudi slabe in izgubljene.

Dobri otroci v vsem popolnoma zaupajo očetu, saj je tako moder in dober. Tudi otroci božji popolnoma zaupajo nebeskemu Očetu. Vedo, ljubeči Bog drži njih usodo v svoji dobroti roki. Vedo, da jim je tudi trpljenje v dobro. Popolnoma se predajo Očetu. Ne povprašujejo zakaj, ampak voljo božjo spolnjujejo, kakor jo poznajo. V vsaki preskušnji vidijo Očetovo voljo, v vsakem trpljenju njegovo previdnost, v vsakem zlu njegovo dopuščanje. V vsem iščejo Boga: v mislih, besedah, dejanjih, v trpljenju. Pri svojih delih se trudijo, kakor da bi vse zaviselo od njih, pa pri tem spet sodijo, kakor da bi vse

zaviselo od Boga. Kakor otroci v materinem in očetovem naročju, tako počivajo v naročju predobrega, vsemogočnega, neskončno modrega Očeta.

To je torej božje otroštvo. Življenje božjega otroštva sta živela tudi Zveličar in njegova Mati. Prva molitev Zveličarjeva je bila: »Glej, prihajam, da izvršim, o Bog, tvojo voljo« (Hebr 10, 7). In zadnja molitev je bila: »Oče, v tvoje roke izročim svojo dušo« (Lk 23, 46). In sam pravi: »Nisem prišel iz nebes, da bi izvršil svojo voljo, ampak voljo tistega, ki me je poslal« (Jan 6, 38). Vse življenje in trpljenje je bilo izvrševanje volje nebeškega Očeta. Otrok božji je bila tudi Devica Marija v vsem svojem življenju. Vodila jo je samo božja volja in kot poslušen otrok se je popolnoma prepustila vodstvu božje previdnosti z besedo na ustnih: »Glej, dekla sem Gospodova« (Lk 1, 38). Pri pozdravu nadangela Gabrijela, pri begu v Egipt, pod križem, ob svoji smrtni uri.

Po tej poti je hodila in jo učila tudi sv. Mala Terezija. »Iznajti hočem nekaj, po čemer se bom vzpela do nebes. Bogati imajo namesto stopnic dvigalo. Tako dvigalo bi rada tudi jaz, da me dvigne k Jezusu,« (Povest duše IX), je rekla. Pa ga je našla. »Majhni otroci ne bodo pogubljeni. Ostati majhen se pravi, priznati svoj nič, pričakovati vse le od dobrega Boga, kakor dober otrok pričakuje vse od svojega očeta.« In postala je učiteljica »Male poti«, po kateri morejo priti vsi k Bogu, če se vdano prepustijo njegovi božji volji, kakor se otrok prepusti naročju svojega očeta« (Pij XI.).

»Ako se ne spreobrnate in ne postanete kakor otroci, ne pojdete v nebeško kraljestvo« (Mt 18, 3). Postanimo, če še nismo, božji otroci; ostanimo, če smo, božji otroci. Živimo kot božji otroci, kot otroci luči (Lk 16, 8), otroci dneva (1 Tes 5, 5), otroci vstajenja (Lk 20, 36). Ali je kako večje dobro ali večja sreča kakor živeti Bogu, živeti od Boga (sv. Avgustin)? Ali se s tem ne spolnjuje, kar je pisano: »Držal si mojo desno roko in me vodil po svoji volji, v veličastvu si me sprejel« (Ps 72, 24). Ob božji roki, kakor otrok ob roki skrbnega očeta, bomo hodili, dokler nas Oče ne pokliče k sebi. Tedaj — trdno zaupamo — bo obilje svoje odpuščajoče ljubezni razlil na nas. Njegov Sin nas bo pričakoval kot Sodnik — kdo bi mogel zdvajati? Iz Očeta smo izšli, pri Očetu smo bili ves čas, ali ne bomo za vedno ostali pri njem? Amen.

6. maja.

Kar je zgoraj, po tem hrepenite!

Tisočletja je judovski narod hrepenel po Odrešeniku. »Vi oblaki ga rosite, ali zemlja naj ga da,« so molili Izraelovi otroci v hrepenenju po Kristusu. Ko pa pridejo modri z Vzhoda v Jeruzalem z novico, da je Kristus, judovski kralj, že rojen, se prestraši Herod in ves Jeruzalem z njim (Mt 2, 3). In ko Gospod javno nastopi kot Sin Davidov, kot Mesija, in svoje besede potrjuje z velikimi čudeži, ga ljudstvo zavrže, izroči poganom in pribije na križ.

To je strašna usoda judovskega naroda. Kralja kraljev, hrepenenje tisočletij, pribijejo na križ, narod pa doživi kot kazen strašno razdejanje. Kje je vzrok, da Izrael ni spoznal in ne sprejel Kristusa?

Tostranska duhovna usmerjenost ali, danes bi rekli, materialistično mišljenje Judov je bilo krivo, da so Kristusa zavrgli in povzročili razdejanje svojemu narodu.

Prekrasno sliko bodočega Kristusa Kralja so jim naslikali očaki in preroki. Kot kralj miru bo prišel in hči sijonska ga bo videla prihajati, sedečega na osličjem žrebetu, ponižnega in skromnega (Jan 12, 15). Kot duhovnik po redu Melkize-dekovem bo nastopil, ne pa kot mogočen osvajalec (Ps 109, 4). Kot mož bolečin bo pribit na križ, prešteli mu bodo vse kosti in prebodli roke in noge; nase bo vzel vse naše slabosti. Duh Gospodov bo nad njim in prinesel bo potrtem srcem ozdravljenje, jetnikom svobodo, žalostnim tolažbo. Ubožen bo, saj si bodo njegovi sovražniki razdelili celo njegovo obleko. Táko sliko bodočega Kralja je Judom podajalo sv. pismo.

Toda Jakobovi otroci so svetopisemsko Kristusovo podobo zmaličili po svojih zemeljskih željah. Njihovo mišljenje in hrepenenje je bilo vse preveč usmerjeno na zemeljske dobrine, na moč, bogastvo in uživanje. Bili so polni svetnega duha, zato so si Kristusa predstavljali kot mogočnega kralja, ki bo Judom podvrgel ves svet, ki bo vladal v bogastvu, moči in sijaju, ki bo obdaril Jude z vsemi dobrinami tega sveta. Zato so zavrgli Kristusa, rojenega iz uboge Device, delavčevega sina, ki je bil ubog, da ni imel kam nasloniti svoje glave. Zavrgli so Mesija, ki je trdil, da njegovo kraljestvo ni od tega sveta (Jan 18, 36). Na križ so pribili njega,

ki jih je učil: »Blagor ubogim v duhu, zakaj njih je nebeško kraljestvo« (Mt 5, 3).

Nekaj podobnega se godi pred našimi očmi. Zakaj sodobne množice zametajo Kristusa, Sina božjega, njegov evangelij in njegovo Cerkev? Njegovega duhovnega kraljestva, kraljestva resnice in milosti ne umevajo in ne sprejemajo, ker so njih srca zastrupljena s tostransko usmerjenostjo.

Gospodov nauk o krotkosti in ponižnosti ne ugaja onim, ki sanjajo o svetovnih imperijih, o nadvladi močnih in gospodujočih narodov. Gospodovega evangelija ne morejo doumeti in ne vzljubiti oni, ki malikujejo pred človeškim razumom, zakaj »Gospod nebes in zemlje je prikril skrivnosti svojega nauka modrim in razumnim, razodel pa ga je malim« (Mt 11, 25). On, ki nalomljenega trsta ne prelomi in tlečega stenja ne ugasne, ki pravici pomaga do zmage brez orožja in brez nasilja, ne more biti vzor njim, ki v krvi in krivici teptajo pravico in ljubezen.

Gospod sam nas uči, da je mamonizem, pohlep po bogastvu pri mnogih vzrok, da njegovega nauka ne sprejmejo, ali če so ga že sprejeli, da po njem ne žive. »Nihče ne more služiti dvema Gospodoma,« nam govori, »ali bo namreč enega sovražil in drugega ljubil, ali se bo enega držal in drugega zaničeval. Ne morete služiti Bogu in mamonu« (Mt 6, 24). Nihče ne more služiti mamonizmu in Kristusu obenem. Neredno poželenje po bogastvu zatemni človeški razum, da ne more umevati nadnaravnih resnic. Če je oko bolno, ne more gledati sončne luči. Če je duhovno oko bolno zaradi mamonizma, se v človeku stemni notranja luč, da nastane v duši tema (Mt 6, 23).

In danes vlada v mnogih dušah velika tema, ker jih je popolnoma prevzela posvetnost, uživanježeljnost, tostranska usmerjenost. Danes, kakor še nikdar v zgodovini, je del človeštva tako otemnjen zaradi materializma, da nosi v sebi vero v materijo mesto vere v duha. Marksizem, pa naj bo v socializmu ali komunizmu, je prava vera v materijo, ker uči, da je vse, kar je, le tvar; ni pa ne osebnega Boga, ne neumrljive duše, ne posmrtnega življenja. Strahotna je ta vera, ki človeka popolnoma veže le na tostransko življenje; obeta mu raj samo v dobrinah tega sveta, jemlje pa mu upanje v posmrtno plačilo in srečno večnost. Kako bedno je življenje človeka, ki se je vdal veri materializma; tak živi na zemlji le živalsko

življenje, brez nadnaravnega cilja v Bogu, ki tolaži v bridkosti in daje vsemu našemu delu in življenju nadnaravno posvečenje. Koliko gorja je že povzročil materializem! Njemu je človek le bolj razvita žival, ki jo lahko ubiješ, če ti to prija. Zato med zagovorniki materializma nima človeško življenje nobene vrednosti. Milijone ljudi so že hladnokrvno pomorili in sami gledamo, kako brez vesti ubijajo njim neljube osebnosti.

Mamonizem pa je v veliki meri zašel tudi med vrste onih, ki verujejo v Kristusa in v nadnaravno življenje. Materializem je zastrupil velik del človeštva, a mnogi se niti ne zavedajo, kako so z njim okuženi. Človeško mišljenje je danes preveč usmerjeno le na dobrine tega sveta, na denar in na zemljo. Današnji svet vse preveč le tega išče, kaj bo jedel in kaj pil, kako se bo oblačil in kako zbiral zaklade. Dobičkarstvo, tudi tako, ki bližnjika odira in zlorablja njegovo stisko, danes cvete. Zato pa gine pravičnost, ljubezen, zvestoba in požrtvovalnost. Celo ljubezen do domovine, do naroda in do družine gine pod ledeno skorjo materializma.

Današnji svet je kaj podoben svetu pred vesoljnim potopom. Mnogo jih je, ki jim je padlo seme božje besede med trnje, ki besedo božjo sicer še poslušajo, pa so jim posvetne misli, skrbi in zapeljivost bogastva zadušile besedo božjo, da ne obrodi sadu (Mt 13, 22).

Kdo bo rešil vesoljni svet potopa zemeljskega mišljenja, tostranske usmerjenosti?

Pred vesoljnim potopom je Bog naročil možu, ki ga ni prevzelo pozemeljsko mišljenje, očaku Noetu, naj zgradi ladjo, ki bo rešila one, ki jih še ni zapeljala uživanježeljnost. Kje je danes Noetova ladja, da bi rešila vesoljni svet povodnji in potopa materializma? Gospod Jezus je pripravil človeštvu za ta čas novo rešilno ladjo v svojem presvetem Srcu, ki je hiša božja in vrata nebeška, ki je hrepenenje večnih višav.

Presv. Srce Jezusovo je žareče ognjišče, sonce božje topline, ob kateri se taja led zemeljskega mišljenja, posvetnosti.

»Gore se bodo topile pred božjim obličjem kakor vosek« (Ps 96, 5), pravi psalmist. Ledene gore materializma v človeških srcih se bodo stajale, če bo vanje posijalo sonce milosti presv. Srca Jezusovega. Usmerjenost človeške duše predvsem k nebeškim željam je velik dar milosti božje. To pa Bog daje v obilni meri vsem, ki se obračajo k presv. Srcu.

»Mlačne duše bodo postale goreče, če bodo častile moje Srce,« je Gospod obljubil sv. Marjeti Alakok. Dušne mlačnosti pa je predvsem kriva prevelika navezanost na dobrine tega sveta. In te duše bo Gospod vnel z novim ognjem gorečnosti za krščansko življenje, če se bodo oklenile njegovega presv. Srca. Tako sam obljublja.

Kako božje Srce poplača že malo vnemo zanj, nam prelepo kaže zgodba o cestinarju Zaheju. V Jerihi je živel višji cestinar in bogat mož Zahej. Pri zbiranju bogastva je morda storil bližnjemu kako krivico. Ko je nekoč šel Jezus skozi mesto, je Zahej splezal na divjo smokvo ob poti, da bi ga videl. Ko pa je Gospod prišel na ono mesto, je pogledal gor in rekel cestinarju: »Zahej, stopi hitro dol; zakaj danes moram v tvoji hiši ostati.« In stopil je hitro dol in ga z veseljem sprejel. Medtem pa se je v njegovi duši zgodil velik čudež milosti, otajala se je njegova posvetnost in prevelika navezanost na premoženje. Ko je videl, da mnogi godrnjajo nad tem, da se je Gospod ustavil pri grešniku, je stopil predenj in mu rekel: »Glej, Gospod, polovico svojega imetja dam ubogim in, ako sem koga v čem prevaril, povrnem četverno.« Jezus pa mu je rekel: »Danes je tej hiši zveličanje došlo« (Lk 19, 1—9).

Milost božjega Srca Jezusovega je Zahejevo srce popolnoma spremenila, da je jasno spoznal ničevost bogastva, grdobijo krivice in dolžnost ljubezni do bližnjega. Če se bo srce sodobnega, materialistično usmerjenega človeka približalo presvetemu Srcu, se bo z njim zgodil podoben čudež kakor s Zahejem.

Presv. Srce Jezusovo nas tudi najlepše uči z besedo in zgledom, kako je treba dušo varovati zemeljskega mišljenja in misli usmeriti k Bogu.

Tudi Gospoda se je lotil skušnjavec, da bi mu z bogastvom tega sveta premotil dušo. Vzel ga je s seboj na visoko goro, pokazal mu moč in bogastvo kraljev sveta v sijajni podobi in mu rekel: »Vse to ti dam, če predme padeš in me moliš.« Tedaj mu odvrne Jezus: »Poberi se, satan, zakaj pisano je: ,Gospoda, svojega Boga, moli in njemu samemu služi« (Mt 4, 8—10). Tako odločno je Gospod zavrnil skušnjava po moči in bogastvu. Saj je vse njegovo, bogastvo morja in zemlje, pa se je vsemu odpovedal in ostal ubog, kakor nihče ne izmed nas. Njegovo presv. Srce pač dobro pozna vrednost dobrin tega

sveta, zato jih tako malo ceni, da jih zase nič ni pridržalo. Ni imel ne hiše ne stanovanja ne zemlje ne zlata ne srebra. Svoj zgled nam je dal in tudi prekrasen nauk: »Ne nabirajte si zakladov na zemlji, kjer jih uničujeta molj in rja in kjer tatje kopljejo in kradejo; nabirajte si marveč zakladov v nebesih, kjer jih ne uničuje ne molj ne rja in kjer tatje ne kopljejo in ne kradejo« (Mt 6, 19. 20).

Ko bi pač današnji svet sprejel Gospodove besede in posnemal njegov prekrasni zgled, pa bi prenehal mamonizem, dobičkarstvo, oderušstvo, zlorabljanje malih in s tem bi prenehalo polno gorja na zemlji.

Pojdimo vsi v šolo presv. Srca Jezusovega, pa nas ne bodo vlekli k tlom želje tega sveta, pa se bo tudi nad našim narodom izpolnilo, kar je Gospod rekel Zaheju: »Danes je tej hiši zveličanje došlo.« Amen.

7. maja.

Blagor ubogim v duhu.

Naš Gospod je nekoč na gori v Galileji prečul vso noč v molitvi. Zjutraj pa je izbral izmed svojih učencev dvanajst apostolov. Medtem se je na podnožju gore zbrala nepregledna množica ljudi »iz vse Judeje in Jeruzalema in od primorja tirskega in sidonskega, ki so prišli, da bi ga slišali in da bi bili ozdravljeni od svojih bolezni; tudi tisti, ki so jih nadlegovali nečisti duhovi, so dobivali zdravje« (Lk 6, 17. 18). Bili so po veliki večini ubožci in bolniki, ki so iskali tolažbe. Ko je Gospod stopil z gore, je njegovo božje Srce z ljubeznijo objelo vse te obtežene, ki so zrlili vanj, polni hrepenenja po olajšanju in tolažbi. Toda ni jim prinesel ne denarja in ne kruha, pač pa je iz njegovih ust prišla čudovita beseda, polna tolažbe: »Blagor ubogim, zakaj vaše je kraljestvo božje« (Lk 6, 20).

Še nikdar ni svet slišal takih besed. Na zemljo prikovani človek je vedno govoril: »Blagor bogatim, zakaj oni vladajo na zemlji; blagor premožnim, zakaj vse imajo, kar si poželee; gorje pa ubogim, gorje njim, ki živijo v pomanjkanju, nesreči in zaničevanju.« Tako modruje pogosto tudi današnji svet, ki ne pozna Kristusa. Svet, ki ga je zemlja nase pritegnila, vidi vso srečo le v bogastvu, zato zaničuje in preklinja svojo

revščino; z nevoščljivostjo pa sovraži vse, ki imajo premožnje. Morda še nikdar v svetovni zgodovini narodi niso zažigali toliko kadila mamonu kakor danes. Zato je bilo malokdaj tako potrebno, kakor je danes, da se po vsej zemlji sliši klic Gospodov: »Blagor ubogim v duhu, zakaj njih je nebeško kraljestvo« (Mt 5, 3).

Toda danes je že kar težko, ljudstvu pridigati o Gospodovem blagru ubogim. Bogati tega evangelija ubogih ne razumejo, reveži se mu posmehujejo. Reveži, ki niso ubogi v duhu, kaj radi z jezo ugovarjajo: »Kaj boš nam o tem govoril, ko sam ne poznaš revščine ne brezdomstva ne brezposelnosti!« Toda, dragi v Kristusu, to ni človeški nauk, to je evangelij božjega Srca, ki je sama ljubezen, ki predvsem ljubi uboge. Ta njegov evangelij je edino odrešilen za človeški rod. Zato pojdemo v šolo presv. Srca in se učimo od njega ljubezni do uboštva.

Gospod Jezus je pravi Bog in zato gospodar vsega stvarstva. Njegova je zemlja in vse njeno bogastvo, vse zlato in srebro, vsi skriti biseri in dragi kamni. Pa je hotel biti najbolj ubog med ljudmi. S tem je uboštvo posvetil in ga naredil dragocenejšega. Rodil se je v hlevu, mati ga ni mogla položiti v zibelko, ne na mehko blazino, ampak v jasli. Kraljevske sinove so ob rojstvu polagali v dragocene zibelke, Kralj vseh kraljev pa leži ves ubožen na slami v jasliah. Tihota in uboštvo ga obdajata ob rojstvu. Najrevnejši tedanje dobe — pastirji — so mu dvorjani. Ves je ubožen in tak je ostal vse dni svojega življenja. Živel je od miloščine, ki so mu jo naklanjala dobra srca. Edino obleko, ki jo je imel na sebi, so mu vzeli vojaki in si jo razdelili med seboj. Tako je uboštvo prejelo od umirajočega Zveličarja zadnji poljub, kakor piše nekdo.

V ljubezni do revščine si je za mater izbral ženo, ki je bila sicer kraljevskega rodu, toda ubožnega stanu. Njeno srce je bilo popolnoma prosto vsakega hrepenenja po svetnih dobrinah, ljubila je v najpopolnejši meri uboštvo. Če beremo, da so svetniške duše bogastvo zametavale in naravnost zaničevale, je Marija v tem gotovo presegala vse svetnike. Nikdar se ni pritoževala nad tem, da ni mogla položiti božjega Deteta v dragoceno zibelko. Bila je srečna v revščini, ki jo ji je naklonila božja previdnost.

Za rednika si je Gospod izbral delavca, moža iz najrevnejšega stanu tedanje dobe. Saj so se zemeljsko misleči Judje

celo zgražali nad njim, da je le sin revnega, neznanega delavca. S trdim delom svojih žuljavih rok je moral sv. Jožef služiti sebi in svoji družini vsakdanji kruh. Dasi je bil po rodu iz kraljevske Davidove hiše, se ni nikdar sramoval ne svojega ročnega dela ne svojega uboštva. Bil je presrečen v tem, da je smel s tedaj tako malo cenjenim delom svojih rok hraniti Sina božjega. Cerkev ga po pravici naziva: zgled delavcev in ljubitelj uboštva.

In ko je Gospod izbral apostole, prvake Cerkve, jih je po veliki večini izbral med revnimi galilejskimi ribiči, ki so še to, kar so imeli, pustili in šli za njim.

In do koga je Gospod v svojem delovanju posebno kazal ljubezen? Katere ljudi je predvsem zbiral okrog sebe? Za otroki so mu bili pač najljubši ubožci. Povsod ga vidimo sredi med reveži, gobavci in hromimi, ki so bili najbolj potrebni njegove pomoči. Ko je Janez poslal svoja učenca Jezusa vprašat, ali je on tisti, ki mora priti, jima je Gospod naročil: »Sporočita Janezu, kar slišita in vidita: slepi spregledujejo in hromi hodijo, gobavi se očiščujejo in gluhi dobivajo sluh in ubogim se blagovest oznanja« (Mt 11, 4. 5). Po tem naj vsi spoznajo Kristusa, da ubogim oznanja blagovest, tolažbo in veselje.

O vi vsi, ki se trudite in ste obteženi z uboštvom, pogledjte veliko ljubezen božjega Srca do vas! Vi ste njegovi posebni ljubljenci. Zato tudi sami sebe spoštujte; bodite ponosni na to, da ste zaradi svojega uboštva posebno dragi božjemu Srcu. Ljubite z njim tudi vi svojo revščino, nosite njeno breme, kakor ga je nosil Gospod iz ljubezni do Očeta, pokoren njegovi volji. In blagor vam, zakaj Gospod vam obljublja nebeško kraljestvo. Nikdar se ne dajte begati od onih nesrečnikov, ki vam obetajo nebesa na tej zemlji, norčujejo pa se iz nebeškega kraljestva, ki ga v zasmehu prepuščajo angelcem in vrabcem, kakor se izražajo sami. Ne dajte se preslepiti materializmu, ker to bi bilo vaše največje gorje: na tem svetu ne bo v dušah miru in izgubljeno bo nebeško kraljestvo.

Neki tovarnar iz Slovenije se je izrazil: »Danes so največji reveži oni delavci, ki jim je materialistična propaganda izpila iz duš vero v Kristusa. Edino tolažbo, ki so jo še imeli, so jim vzeli, ko so navezali njih želje le na ta svet. Zapeljani delavec se zastonj trudi, brez upa na večno plačilo. Trpi brez verske tolažbe, kakor živina na njivi, ki jo muči delo, vročina

in obadi.« Gorje njim, ki ne nosijo svoje revščine v duhu vere in v ljubezni božjega Srca!

Gospod pa ne pridiguje samo revežem, ampak tudi bogatinom evangelij uboštva. Tudi njim, ki so obdarjeni z dobrinami tega sveta, nalaga, da so revni v duhu. Dvoje je, kar jim Gospod ukazuje: prvo, da ne navežejo svojega srca na bogastvo in da so pripravljeni zaradi nebeškega kraljestva se tudi odreči svojemu premoženju. Zavedati se morajo, da so samo upravitelji premoženja, ki jim ga je Gospod izročil kot talente, da z njimi trgujejo za nebesa. Drugo pa, kar zahteva Kristus od njih, je ljubezen in spoštovanje do revežev. Ubožne moramo predvsem ljubiti kot brate v Kristusu. Gospod namreč govori: »Kdor sprejme otroka v mojem imenu, mene sprejme. Kar ste storili kateremu izmed mojih najmanjših bratov, ste meni storili« (Mt 18, 5; 25, 40). V ubogih ljubimo Kristusa!

Nekoč so sedeli vaščani pri zborovanju in razpravljali o raznih gospodarskih zadevah. K besedi se je oglasil tudi kočar iz vasi, pa ga je bogat kmet zavrnil: »Kaj boš ti govoril, ko nič nimaš!« Kako brezsrečna in nekrščanska je taka beseda! Onim, ki niso ubogi v duhu, velja le tisti nekaj, ki je bogat; človek jim je toliko vreden, kolikor ima premoženja. In v tej zemeljski omami se goji napuh, ki zaničuje in žali brata, rojaka, sovaščana, sodelavca, sokristjana. Že sv. pismo starega zakona nas uči: »Ne zaničuj lačnega človeka in ne jezi reveža v njegovi potrebi. Ne žali srca revnega človeka« (Sir 4, 1—4). »Ako imaš zvestega hlapca, ti bodi tako ljub, kakor si sam sebi; ravnaj z njim kakor z bratom« (Sir 33, 31). »Kdor ubogega zaničuje, njegovega Stvarnika zasramuje« (Preg 14, 31). Tistim bogatinom, ki ne spoštujejo ubogih, je izrekel Gospod strašno sodbo: »Gorje vam bogatinom, zakaj dobili ste svojo tolažbo. Gorje vam, kateri ste zdaj nasičeni, zakaj stradali boste. Gorje vam, kateri se zdaj smejete, zakaj žalovali in jokali boste« (Lk 6, 24. 25). Nič ni bolj žalostno in obsodbe vredno, kakor če svoje revne brate zaničujemo, če jih nimamo za vredne naše prijaznosti. Človek velja toliko, kolikor je vreden pred Bogom.

Šmarnice so v marsičem podobne jaslicam. Gospod je v betlehemiški hlevce povabil najprej revne pastirje. Molili so Sina božjega, počastili so obenem pa tudi njegovo deviško Mater. Prinesli so sv. družini skromne darove, največji dar pa je bilo njih srce, ki ni bilo okuženo z zemeljskim mišlje-

njem. Nad revnimi jasicami se niso pohujševali. Še bolj so vzljubili božje Dete, ki se jim je prikazalo v toliki revščini. Za reveži šele so bili poklicani v Betlehem učeni in bogati, da počaste Sina božjega. Tudi ti so prinesli svoje darove. A več kakor dragoceni zakladi zlata, kadila in mire so bila vredna njih srca, polna nebeških želja. Tudi modri so s Sinom vred počastili njegovo Mater.

Kakor pastirji in modri k jasicam prihajajmo tudi mi k šmarnicam, saj »za Bogom častimo Marijo najprej«. Prinašajmo tudi mi svoje darove, toda duhovne darove! Prelepa roža v šmarničnem oltarju naših src bo pač ljubezen do uboštva. Če bo ta cvetela v naših dušah, ne bodo ubogi več bedni ne nesrečni ne nevoščljivi ne sovražni bogatinom ne uporni; bogati pa bodo v duhu ubogi in bodo v ubožnih spoštovali najljubše brate Jezusove.

O da bi pač posijala iz božjega Srca nam vsem velika ljubezen do uboštva! Potem bo tudi nam veljalo: »Blagor ubogim v duhu, zakaj njih je nebeško kraljestvo.« Amen.

8. maja.

Po poti odpovedi za Jezusom.

Grška pripovedka pripoveduje, da sta se junaku Herakleju približali dve ženi. Prva mu je obljubljala uživanje sveta po mili volji, vso srečo in radost, kar je premore svet. Druga pa je stopila predenj s silno resnim vabilom. Rekla mu je, da je njena pot težka in trda, polna odpovedi in premagovanj, toda na koncu poti ga čaka venec zmage in časti. Heraklej se je odločil za ženo, ki ga bo vodila po poti odpovedi. Kakor junak Heraklej pred dvema ženama, stoji vsak človek pred dvema svetovoma, dvema nazoroma. Oba svetovna nazora ga vabita in mu obljubljata srečo, eden na tem, drugi na onem svetu. Eden odpira pot v svobodno uživanje vsega in srečo samo obljublja. Popotnik, ki se odloči za to pot, mora nazadnje priznati: Srce je prazno, srečno ni. Drugi kažipot kaže na strmo pot premagovanja in odpovedi, obljublja pa popolno srečo šele takrat, ko potnik prekorači vrh.

Uživaj, to je evangelijski prvega nazora, to je klic materialističnega sveta, ki samo na tem svetu išče sreče in hrepeni po njej. Človek je središče sveta, njemu mora služiti vse,

kar mu koristi. Vse stvari je ta duh vpregel, da mu služijo, žive in mrtve. Tako so mu prešle v meso in kri, da je človek, ki je po božji zamisli kralj stvarstva, postal njih suženj. Koliko denarja žrtvuje raznim malikom, mesu, alkoholu, modi! Tam zunaj ob kavarni ali gostilni pa stoji sestradana mati, katero čaka doma pet otrok. Ti mirno uživaš življenje, ona ga išče vsaj toliko, da bi živel. Kako zala je tvoja obleka, več tisočakov se je drži; tam v revnih bajtah pa služi ena obleka več gospodarjem. To je samo en primer od nešteti.

Iz vseh primerov gleda kakor kača nenasitna in neukročena strast, ki raste vedno v novo zlo, ovija tem več misli in nizkih želja v svoj usodni klobčič. Dolga žalostna veriga grehov se vleče za to kačo uživanja. Kako ta duh uživanja malo ceni vse, kar je plemenitega in krepostnega! Lepe zgled idealnih, požrtvovalnih ljudi, ki živijo skupaj v uradu, šoli, pisarnah, ima ta zmotni duh za nazadnjaške, »za uboge na duhu«. To je materialistični duh, ki razen tvarnih dobrin ne pozna nobenih drugih. To je duh, ki vidi človekov namen le v zemeljskem življenju. Resnično in vredno mu je le to, kar koristi telesu, duh lahko strada. Ne pozna zabave, smeha, izleta, knjige, filma, kjer bi ne bilo kaj v prijeten užitek razbrzdanosti.

Koliko zaklonišč vidi človek, koder naj se zavaruje njegovo telo! Celó masko bo dobil s seboj, da mu pač nič ne bo škodovalo. Kako malo pa se misli na to, da bi se zavarovale duše mladih ljudi in obvarovale strupenega vpliva materializma. Kako mladino z napačnimi gesli o svobodi spolnega izživanja tirajo vedno dalje na opolzko pot nečistosti in omalovaževanja vsega tega, kar naj jo dviga v duhovnost in čistost na telesu in duši. Kako ji strupen tisk, to najmočnejše sedanje orožje, bruha ogenj, ki podžiga njene strasti in sovraštvo do Cerkve, ki s svojim naukom ovira brezmejno uživanje naslade in poltenosti!

Sodobna vzgoja je izmaličena, pogreznjena v počutnost in pomehkuževanje, prežeta s sovraštvom do vsega lepega, krščanskega. Kako naj taka vzgoja rodi plemenite značaje, odstranja to, kar ovira njih lepo rast? Kdo naj še spodbuja mladino, naj bo pripravljena za vzore, če so ji ti vzeti? S kakšno pravico se more od nje zahtevati, da mora zdržati v najtežjih in najnevarnejših trenutkih življenja, če ji je bil nasilno ukraden največji vzor — vera? Kako naj sama gradi naprej stavbo,

če se je prej učila samo o podiranju tega, kar je krščanski duh stoletja ustvarjal in klesal v granitno stavbo duha, značaja in duševnosti? Kako naj se kliče na koristno delo mladina, če pa je bila prej v svojih svetiščih na duši in telesu nizkotno oropana?

Evangelij sodobnega sveta, duh materializma, ki uči samo nauk o telesu in priporoča samo uživanje, ta nauk podira, zastruplja in uničuje. Nauk, ki uči široko cesto življenja, kjer ni strogih zapovedi in nobenih varovalnih znamenj, ta nauk vodi v časno in večno pogubo.

Kakšen pa je evangelij Gospodovega Srca? Gospod nam tako govori: »Sin človekov mora veliko trpeti in biti zavržen po starešinah, velikih duhovnikih in pismoukih in biti umorjen in tretji dan vstati.« »Če hoče hoditi kdo za menoj, naj se odpove samemu sebi in vzame vsak dan svoj križ ter hodi za menoj. Zakaj kdor hoče svoje življenje rešiti, ga bo izgubil, kdor pa svoje življenje zaradi mene izgubi, ga bo rešil. Kaj si namreč človek pomaga, če si ves svet pridobi, sebe zavrže ali pogubi?« (Lk 9, 22—26.) Brez križa in brez odpovedi ni mogoče hoditi za Kristusom, brez zatajevanja ni krščanskega življenja! Mnogi bi radi služili temu svetu in stregli uživanju, obenem pa na lahek način dosegli tudi večno srečo. Toda, kdor služi svetu, ne more za Kristusom v večno življenje! Celo življenje vsakega kristjana mora biti neprestana odpoved. Sol vsega krščanskega življenja je odpoved! (Mr 9, 50.) »Ako te tvoje oko pohušuje, ga izderi; bolje je zate, da prideš z enim očesom v božje kraljestvo, kakor da bi imel obe oči, pa bi bil zavržen v pekel, kjer njih črv ne umrje in ogenj ne ugasne. Vsakdo mora namreč biti soljen z ognjem, kakor mora vsaka daritev biti soljena s soljo« (Mr 9, 47—49). Te Gospodove besede nam kličejo na življenjsko pot: »Če ti je kaka reč na zemlji tako draga, kakor ti je drago tvoje oko, odreci se jej s soljo in ognjem odpovedi, če hočeš v nebeško kraljestvo.«

Po tej poti odpovedi so hodili vsi svetniki! Zakaj se katoliški in nekatoliški svet klanja pred osebnostjo sv. Frančiška Asiškega? Pustil je dobrine sveta, pa ga je prav zato svet vzljubil. Zakaj si je sv. Terezija Deteta Jezusa osvojila toliko častilcev? Zato, ker iz njenega bogatega notranjega življenja, posvečenega s trpljenjem in ljubeznijo, govori duh, ki se daje in žrtvuje za druge. Ali ne privabljajo, razumevajo in vzgajajo

prav tiste duše, ki znajo živeti za druge? Kako radi hrepelimo po njih, kako nam je prijetno v njih družbi! Za vso našo robatost in preračunjenost imajo prijazen in miren obraz. Taki ljudje so kakor narava, ki dela le za druge. Vso svojo pomladno lepoto, svoje cvetje, daruje drugim. Koliko mora potem prestat! Prenaša vročino, blisk, grom in užigajočo strelo. Nenadni potresni sunki ji pretresajo kosti in ji odpirajo bolestne rane. Jeseni pa svoje bogate darove deli drugim. Taka je volja Stvarnikova.

Kako nenaravno je, če hoče človek vse zase imeti. Kako nas boli, če si moramo priznati: ta nima srca zame! In zdi se, da je duh uživanježeljnosti izpodrinil duha ljubezni in žrtve do bližnjega, zato je danes toliko gorja in solza. Kako nam je razumljiva goreča vnema našega nadpastirja, ki je s priporočanjem pobožnosti prvih petkov pokazal znamenje, ob katerem naj se vsi srečamo in se razveselimo, to je na Srce Jezusovo! Ker se je to Srce iz ljubezni do človeštva žrtvovalo do konca, nam je svetlo znamenje ljubezni, ljubezen sama. Kako gladko je Gospod odklonil satanovo ponudbo o časti, posesti, uživanju. Prišel je, da bi stregel, ne, da bi užival. Kako je ljubil svet in življenje, pa ga je gnala silna ljubezen do nas, da se je vsemu odpovedal. Vse, kar je prejemale to božje Srce na križevi poti, vse je obrnilo na dobro; jok in pomilovanje, zasmeh in krohot v bolečini, kis in žolč v žeji, vse je sprejelo kakor iz dobre roke in dobrega srca. In ko se ni moglo svojim dobrotnikom s križa zahvaliti, tedaj je v najgloblji tišini svojega trpljenja za druge odprlo samo sebe in pokazalo, da je vse dalo. Lepše zmage duh žrtve še ni dosegel od križanja na Kalvariji sem. Zdaj razumemo, da so velike duše iz tega globokega vira črpale svojo moč. Res, božje Srce nam govori, da vse veliko in plemenito, vse trajno in lepo prihaja iz duha žrtve, iz srca, ki se zna odpovedati, iz oči, ki gledajo na bolečino drugih. Razumemo, zakaj so mučenci molili za svoje mučitelje.

Duh žrtve prinaša srečo in pravo veselje. Če mislimo na srce, ki ljubi in se žrtvuje, si predvsem mislimo mater. Z imenom mati je združeno to, kar leži otrokom globoko v dušah. In kaj je bolj povezano z našimi dušami kakor mati Marija? Poleg križa pa je stala Mati! Če je Sinova bolečina v kakem srcu našla sočutje in razumevanje, je bilo prvo srce Matere Marije. Žrtev in ljubezen njenega Sina je šla preko njene duše

v naša srca. Tudi njej se je trgalo srce, ko je morala žrtvovati najdražje, kar je imela, svojega otroka. Od njega je prejela vse: svojo čast in svetost; saj je bil res njen Bog. Tudi zdaj, ko ga je Bog Oče od nje zahteval nazaj, je spregovorila svoj: Zgodi se! Svet ga je čakal. In ona je samo dekla Gospodova. Zato je njeno srce šepetalo: Sprejmi, Gospod, kar si mi podaril! Vzemi, kar sem ljubila in verovala!

Predragi! Le na duše, v katerih je smisel za žrtve, se more Bog zanesti. Vse, kar jim da, vse more vsak čas dobiti nazaj. Ni čuda, če so ljudje, ki znajo Bogu služiti, zaupniki in dobrotniki človeštva. Tudi Marija si je zaslužila ta naslov. Zato je blagoslovljena med ženami. Amen.

9. maja.

Blagor čistim v srcu.

Med drugimi zablodami današnjih dni ni majhna ta, da je med nami mnogo ljudi, ki so šesto božjo zapoved skoraj popolnoma pozabili. Mi pa se želimo letos obnoviti v presvetem Srcu Jezusovem. Pot k njemu nas vodi po prečistem Srcu Marijinem. In prav češčenje teh najčistejših Src nam bo nudilo uspešno sredstvo, da zaježimo reko nečistosti, ki se vali med našim narodom. Zakaj Srce Jezusovo in Marijino sta v resnici vira popolne čistosti. Le pogledjmo to v premišljevanju!

Najčistejše Srce Jezusa Boga-človeka se je dobro zavedalo, kako velika odlika za človeka je čistost. Zato je Jezus v svojem družinskem krogu na zemlji hotel imeti samo čiste osebe. Za mater si je izvolil Marijo, najčistejšo Devico, ki njene duše ni nikdar zasenčila niti najmanjša senca greha. Za svojega rednika si je izbral sv. Jožefa, najčistejšega moža vseh časov. Njegov predhodnik je bil čisti sv. Janez Krstnik, ki je bil tudi njegov sorodnik. Njegov najljubši učenec je bil sveti apostol Janez, ki je bil zaradi svoje čistosti vreden, da mu je pri zadnji večerji slonel na njegovem Srcu. In le-ta je bil tudi vreden, da mu je Jezus na križu v varstvo izročil svojo mater. Deviškemu je izročil Devico, pripominjajo cerkveni očetje. Poleg tega je Srce Jezusovo s prav posebno ljubeznijo ljubilo nedolžne otroke, o katerih je Jezus rekel učencem in nam vsem: »Ako ne postanete kakor otroci, ne pridete v nebeško

kraljestvo. Kdor pa pohujša katerega teh malih, ki v me verujejo, bi mu bilo boljše, da bi se mu obesil mlinški kamen na vrat in bi se potopil v globočino morja« (Mt 18, 3. 6).

Prav takó je čistost ljubilo Srce Marijino. To je brezmadežna Devica pokazala zlasti ob angelovem oznanjenju. Ko ji je nadangel Gabrijel v božjem imenu ponudil neizmerno odliko in srečo božjega materinstva, ni prej na to pristala, dokler ni dobila zagotovila, da bo njeno devištvo ostalo nedotaknjeno. Raje bi se bila odpovedala božjemu materinstvu kakor svoji zaobljubi vednega devištva. Tudi Marija najbolj ljubi deviške duše, pač zato, ker so ji najbolj podobne.

Božji Učenik je v svojih govorih večkrat povzdigoval čednost čistosti. Najbolj pa jo je povzdignil v svojem govoru na gori. Med osmerimi blagri je blagroval tudi čistost, ko je rekel: »Blagor čistim v srcu, zakaj ti bodo Boga gledali« (Mt 5, 8). Te besede pomenijo, da bodo čiste duše kdaj Boga gledale v nebesih. Te popisuje sv. apostol Janez v Razodetju: »In peli so kakor novo pesem, ki se je nihče ni mogel naučiti. Ti so, ki spremljajo Jagnje, kamor gre« (Raz 14, 3. 4). Pa čiste duše gledajo Boga na skrivnosten način že tukaj na zemlji. Same ga namreč veliko bolje poznajo kot omadeževane duše. Čiste duše se v božjem spoznavanju povzpno tako visoko, da Boga tako rekoč že na zemlji kar na duhovni način gledajo. To se je dobesečno uresničilo na čistem mladeniču sv. Štefanu, ki je zaklical: »Glejte, vidim nebesa odprta in Sina človekovega, stoječega na desnici božji« (Apd 7, 56). Tega božjega gledanja še pred smrtjo je bil vreden, ker je bil čist. Saj pravi o njem sv. pismo, da je bilo njegovo obličje kakor obličje angelovo (Apd 6, 15).

Gospodov blagor pa moremo še razširiti in reči: »Blagor čistim v srcu, zakaj ti bodo tudi Marijo gledali.« Marijo najbolj ljubijo in najbolje poznajo ter jo tako rekoč že na zemlji duhovno gledajo tisti, ki so čisti v srcu. Čiste duše bo Marija, deviška Mati, pripeljala tudi najbliže k Srcu Jezusovemu. In k temu božjemu Srcu bi se pač vsi radi kar najbolj približali, da bi pri njem našli rešitev v teh težkih časih.

Kako skrbno je varoval čistost sveti mladenič Stanislav Kostka! Zato je bil vreden, da se mu je prikazala prečista Devica Marija in položila Dete Jezusa v njegovo naročje. In Marija je uslišala njegovo prošnjo, da je na praznik njenega vnebovzeta prišel v nebesa k njej in njenemu Sinu.

Znani apostol za ustoličenje presv. Srca Jezusovega v družinah p. Mateo pripoveduje v lepi zgodbi, kako varuje presv. Srce Jezusovo mlade duše okuženja sveta, sledeče: »Poznal sem mlado dekle, ki je bila obdarovana s čudovitimi naravnimi darovi, toda pri tem pa polna preprostosti. Bila je kakor kraljica v svoji družini. Njen oče je bil ponosen nanjo. Toda kot posvetnjak in bogataš ni mislil nič na to, koliko nevarnosti grozi v svetu pobožnemu otroku. Na vsak način je hotel, da bi se med svetom odlikovala. Komaj petnajstletna ga je morala povsod spremljati. Ni bilo plesa ne družabnega večera ne gledališke predstave, kamor bi ne bil peljal svoje male kraljice.

Toda mlada deklica, oblečena kakor kaka princesa, je nosila pod svileno obleko spokorno raševino. In kadar so ji govorili, da bo treba zopet na kako prireditev, je v solzah prosila, da bi ji ne bilo treba hoditi. Toda oče je ukazal in morala je ubogati. Vsa solzna se je oblekla in okrasila za ples. Preden pa je odšla, je pokleknila pred podobo božjega Srca in molila: 'O ljubi Jezus, svoje srce položim v tvoje Srce.' Nato je šla, kamor je želel oče, toda v duhu je ostala pri Gospodu in Učitelju. Nič je ni moglo raztresti, nič vznemiriti. Njena združitev z Jezusom je bila tako velika, da je sredi med množico ljudi v gledališču ali na plesu ostala kakor v zamaknjenju.

Ko je prišla domov, je pokleknila zopet pred kip Srca Jezusovega in opravila sveto uro. Zjutraj že ob šestih je bila pri sv. maši in ni nikdar zamudila sv. obhajila. Svet je ni mogel okužiti. Tako deluje milost v duši, ki se posveti Bogu. To ustvari Gospodova ljubezen v srcu, ki je njemu posvečeno. Duše, ki živijo združene s prečistim Srcem Gospodovim, ostanejo vedno čiste.«

Oklenimo se torej prav prisrčno češčenja prečistega Srca Jezusovega in Marijinega. To češčenje bo tudi nas vse navedlo k ljubezni do sv. čistosti. O, kako daleč so v tem oziru zabredli marsikateri naši bratje in sestre! Koliko naših otrok je oskrnila nečistost že v njihovi najzgodnejši dobi! Ni torej čuda, da imamo toliko skvarjene odrasle mladine. Taka je prihajala tudi pred poročni oltar. In zato se spet ne čudimo, da se nečistih spon niso otresli niti zakonski. Enajsta ura bije! Izpreobrnimo se! Oklenimo se prečistega Srca Jezusovega in Marijinega! Tu se bodo naučili čistosti otroci in naša mladina.

Tu bodo tudi dobivali moči, da se bodo mogli varovati nevarnosti, ki bi jim pretile vzeti čistost, ta najlepši biser mladine. Zlasti naj presvėti Srci častijo naši starši, ki naj svoje družine posvetijo presvetemu Srcu, da bo iz njih zrastel nov rod, čist rod, ki bo lastnina Jezusova in Marijina. Amen.

10. maja.

Blagor žalostnim.

Pesnik Dante vprašuje v »Peklu« nekega pogubljenega, kdo je. Ta mu odgovarja: »Sem nekdo, ki jokam.« Tako more reči vsakdo izmed nas. Saj pojdi, kamor hočeš, skrij se, kamor hočeš, trpljenje pride vedno za teboj. To je pač dediščina izvirnega greha, a večkrat tudi posledica naših lastnih grehov. Pa tudi pravični trpi, da postane še pravičnejši, da zadostuje za grehe drugih ljudi in da si večja svoje zasluženje v nebesih. Z jokom pride človek na svet in preden ga zapusti, mu zdrsne še poslednja solza po licu. Znan je izrek, da je nesrečen tisti, ki trpi sam brez tolažnika. Mi v trpljenju nismo sami, če smo častilci Srca Jezusovega in Marijinega. Ni namreč srca, ki bi bilo toliko trpelo, kot sta trpeli ti najsvetejši Srci. Srce Jezusovo je bilo prebodeno s sulico, Srce Marijino pa s skrivnostnim mečem bolečin. »Tvojo lastno dušo bo presunil meč« (Lk 2, 35), je napovedal starček Simeon preblaženi Devici, ko je Jezusa darovala v templju.

In ker sta ti sveti Srci toliko pretrpeli, imata smisel in razumevanje za vsako naše trpljenje. Z nami sočustvujeta in nas tolažita v trpljenju. Poglejmo najprej, kako strašno je trpelo Jezusovo Srce. Trpelo je zaničevanje in zasramovanje, natolcevanje in obrekovanje, izdajo in zatajo. Apostoli so ga zapustili, eden ga je izdal, drugi zatajil: »Ne poznam tega človeka« (Mt 26, 72). Koliko dobrega je storil svojim rojakom, pa mu niso bili hvaležni. Imeli so ga za slabšega kakor morilca Baraba, zahtevali so njegovo smrt na križu. Pilat ga je obsodil in vojaki so ga križali med dvema razbojnikoma. Kako silno je vse to bolelo njegovo rahločutno Srce!

Vse to nevidno trpljenje božjega Srca je dobilo viden izraz v Gospodovem krvavem potu na Oljskem vrtu. To trpljenje je bilo v resnici srčno trpljenje. Saj je apostolom potožil: »Moja duša je žalostna do smrti« (Mt 26, 38). Bilo je tako strašno,

da mu je izsililo krvavi pot. Ni še bilo rabljev kot pri bičanju in kronanju, nihče ga še ni udaril, a vendar je bilo njegovo obličje vse s krvjo oblito. Podobno smrtno bridkost je čutilo presveto Srce na križu, ko je Gospod, od vseh zapuščen, zaklical: »Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?« (Mt 27, 46.)

Poleg srčnih bridkosti je trpel Gospod še neizmerno telesno trpljenje. Bičali so ga, s trnjem ga okronali. Pod težkim križem je trikrat padel in slednjič pretrpel strašno smrt na križu. Ni čuda, da je presveto Srce naročilo sv. Marjeti Alakok, naj bo slika njegovega Srca okrašena z znaki trpljenja. Srce naj bo upodobljeno prebodeno, ovito s trnjevo krono, nad njim pa naj se dviga križ. Res, Srce Jezusovo nam je znak Gospodovega trpljenja. Pa naj bi nas to trpeče Srce ne moglo tolažiti v našem trpljenju?

Gospod želi iskreno in je pripravljen tolažiti vse, ki prihajajo k njemu. Saj je nam v tolažbo zapustil tudi sam sebe v zakramentu presv. Rešnjega Telesa. »Glejte,« je govoril apostolom, »jaz sem z vami vse dni do konca sveta« (Mt 28, 20). Gospod je hotel ostati pri nas v naših tabernakljih med drugimi razlogi tudi zaradi tega, da bo tu tolažil vse trpeče, uboge, preganjane, obrekovane, ponižane in zaničevane. »Pridite k meni vsi, kateri se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil« (Mt 11, 28). Tako nas Gospod vabi k sebi, saj je on vir vse tolažbe.

Tistim pa, ki bodo častili njegovo Srce, še prav posebno obljublja tolažila. Sv. Marjeta Alakok je zapisala med drugimi tudi sledečo obljubo Gospodovega Srca: »Vsi, ki bodo častili moje Srce, bodo našli po tej mili pobožnosti tolažbo v svojem trpljenju. To božje Srce je brezno dobrote, kamor naj reveži pogreznejo svoje težave; brezno veselja, v katero moramo potopiti vse svoje žalosti; brezno usmiljenja za vse nesrečne in brezno ljubezni, kamor moramo vreči vse svoje nadloge.«

Skupno s Srcem Jezusovim je trpelo tudi Srce Marijino. Kako bridko se je Mariji izpolnila Simeonova prerokba! Res je njeno Srce prebodel sedmeri meč bolečin. Napoved sama je bila prvi meč bolečin. Drugi meč je bil beg v Egipt in tretji izguba dvanajstletnega Jezusa v templju. A najhuje je bilo Marijino Srce prebodeno ob Sinovem trpljenju: ko ga je srečala obloženega s težkim križem, ko je stala pod križem, ko ga je mrtvega vzela v naročje in ko so ga pokopali. Ali ni ta

slika žalostne Matere božje, kako v svojem naročju drži mrtvega Jezusa, najtolažljivejša izmed vseh Marijinih slik, kar jih imamo? In vse to trpljenje je Marijino Srce že naprej čutilo, ko ji je Simeon napovedal, kaj jo čaka. Zato verjamemo starem izročilu, ki pravi, da se Marija po Simeonovi napovedi ni več nasmehnila v svojem življenju. Kako resnične so one stare Marijine slike, na katerih je Marijino Srce prebodeno s sedmerimi meči! Pa bi nas prebodeno Srce Marijino ne moglo tolažiti v našem trpljenju?

Častilcev Srca Jezusovega in Marijinega trpljenje ne more nikdar streti. Res tudi oni bridko občutijo trpljenje. Saj sta ga občutila tudi Jezusovo in Marijino Srce. Toda naj bo naše trpljenje še tako veliko, nikdar ne bomo obupavali. Naše zavetje in nada bosta vselej trpeči Srci Jezusovo in Marijino. Ti dve nas bosta učili trpljenje prav ceniti in ga vdano prenašati. Ne bomo nad njim godrnjali, ne se pritoževali. Govorili bomo z Jezusom: »Oče, ne moja, ampak tvoja volja se zgodi« (Lk 22, 42). Če smo trpljenje zaslužili s svojimi grehi, ga bomo sprejeli za pokoro. Če bomo pa trpeli nedolžni, blagor nam! Bog nas tedaj posebno ljubi. Srce Jezusovo želi upodobiti naše srce po svojem Srcu. Katero srce je bilo bolj nedolžno kot njegovo, pa je vendar najbolj trpelo.

In Srce Marijino, kako nam bo blizu, kadar bomo trpeli! Takrat nam bo to Srce zlasti pokazalo, da je srce naše matere, ki nas neizmerno ljubi. Tolažilo nas bo skupno s Srcem Jezusovim, pomagalo nam bo in trpljenje lajšalo. In kadar bo božja volja in za nas najbolje, nam bo Marijino materinsko Srce trpljenje tudi odvzelo s svojo prošnjo pri Srcu Jezusovem.

Zato le vsi hitimo k trpečemu Srcu Jezusovemu in Marijinemu! Le tu je naša prava uteha in pomoč v vseh nadlogah življenja. Srce Jezusovo in Marijino sta bili in ostaneta naša tolažba v življenju in bosta naša pomoč ob smrti. Amen.

11. maja.

Ostanite srčni v veri.

Ko je Jezus začel razodevati svojim učencem, da mora iti v Jeruzalem in veliko trpeti in biti umorjen, niso učenci te napovedi mogli umeti. Bili so mnenja, da to njihovega Gospoda ne sme doleteti. Peter ga je vzel v stran in mu začel

braniti: »Nikakor, Gospod, to se ti ne sme zgoditi!« Ali Jezus se je obrnil in rekel Petru: »Pojdi od mene, skušnjavec! V spotiko si mi, ker ne misliš na to, kar je božjega, ampak kar je človeškega« (Mt 16, 21—23). In ko se je že očitno pokazalo, da Judje Jezusa sovražijo in mu strežejo po življenju, so ob prazniku tempeljske posvetitve pograbili kamne, da bi ga kamnali. A Jezus se je umaknil njih roki. Vendar je kmalu potem rekel učencem: »Pojdimo spet v Judejo.« Učenci mu reko: »Učenik, pravkar so te hoteli Judje kamnati in zopet greš tja?« In apostol Tomaž je potrj in obupan rekel tovarišem: »Pojdimo še mi, da z njim umrjemo« (Jan 11. pogl.).

Ni mogoče govoriti o Kristusu, ne da bi govorili tudi o njegovem trpljenju. To je osrednja resnica krščanstva, ker brez Jezusovega trpljenja ni odrešenja. A mi smo navadno ravno taki kakor Jezusovi učenci. Ti so Gospodu branili, pač iz ljubezni, da ne sme priti nadenj trpljenje, zato naj ne hodi v smrtno nevarnost. Če pa se to že res mora zgoditi, tedaj, je mislil Tomaž, je pa najboljšo, da še apostoli z njim umrjejo. Mi tudi podobno mislimo in se s trpljenjem, z žrtvami, s smrtjo ne moremo sprijazniti. Če pa kljub vsemu postane to neizogibno, smo potrjti, obupani in v hudih dvomih o božji dobroti in pravičnosti.

In vendar je vse hudo, ki nas utegne zadeti, priložnost za eno glavnih krščanskih kreposti, za krščansko srčnost. Kristus nam jo oznanja ne toliko z besedo, marveč z zgledom. Mirno gleda pred seboj trpljenje in učencem o njem določno govori. Pozna nakane svojih sovražnikov, a nič ne stori proti njim v svojo obrambo. Zaradi nevarnosti, ki mu od njih preti, se nič ne skriva in ne opušča svojega javnega delovanja ne nauka ne čudežev ne graje napak in grehov, ki jih vidi na ljudeh. Njegovega delovanja ne vodi strah pred sovražniki, ampak zvestoba njegovemu poslanstvu in spolnjevanje volje nebeškega Očeta. Zato ga tudi v trpljenju odlikuje srčnost, da se prostovoljno izroči sovražnikom, da junaško trpi najhujše muke do zadnjega diha na križu.

Jezusova naloga je bila tako velika in težavna, da je bilo zanj treba največjega junaštva. Junaštva pa ni brez moči. In kje je Jezusova človeška narava črpala to moč? Ali ne v združenju z božjo naravo, ali ne v vdanosti do nebeškega Očeta, ali ne v oni določeni zavesti, da je prišel na svet za odrešenje človeštva?

Tudi mi, predragi v Gospodu, potrebujemo v velikih trenutkih življenja junaškega duha. Ta in oni je že skusil, kako je mogel kako težko nalogo rešiti le z najbolj junaškim naporom. Dandanes so pa prišli taki časi, ko se od vsega človeštva, ki naj si ustvari lepšo in pravičnejšo bodočnost, zahteva napor vseh sil, junaštvo posameznikov in celih narodov. In kje naj si kristjan pridobi to srčnost, kako naj goji to krepost?

Podlaga krščanske srčnosti je najprej globoko in trdno prepričanje, ki ga nam daje naša vera, da je gospodar vseh dogodkov na svetu in v zgodovini narodov edinole Bog, ki je stvarnik in ohranjevalec vsega. Zato tudi ne more biti drugače, kakor da vse, kar se na svetu dogaja, služi božjim namenom, ki so vedno najboljši in najsvetejši. Ta verska resnica kristjana varuje zbeganosti, njegove misli navaja k najvišjemu vladarju, Bogu, in ga pomirja. Kako lepo je označil razliko med onimi, ki svojo moč črpajo v Bogu, in tistimi, ki na Boga sploh ne mislijo, psalmist, ko je dejal: »Ti na bojnih vozeh, drugi na konjih, mi pa kličemo ime Gospoda, našega Boga« (Ps 19, 8). Ali ne bo torej kristjan dobil več poguma pri Bogu kakor pri njegovih stvareh?

Krepost srčnosti raste iz naše notranje moči, ki nas krepi, da delamo dobro in se borimo proti vsakemu grehu. Naj nas tudi naša narava zapeljuje v slaba dejanja, v krivico, nasilje, maščevanje, v teptanje slabotnega, moramo take skušnjave lastne slabosti junaško premagati in se obvarovati krivde pred Bogom. Na svetu je veliko telesnega in dušnega gorja, a še več moralnega zla, greha. Nič ni čudnega, da tudi kristjani trpe vse hudo na svetu, a enega se morajo sami po svoji volji varovati, namreč greha, v tem ostalega sveta ne smejo posnemati, »da bi ne bili s svetom obsojeni« (1 Kor 11, 32), opominja sv. Pavel. Nasproti hudobiji sveta, ki je v sovraštvu z Bogom, z njegovo pravico in ljubeznijo, zahteva sv. Pavel z lastnim zgledom od nas krščanske kreposti in pravi o sebi: »Ko nas sramote, blagoslovljamo; ko nas preganjajo, prenašamo; ko nas preklinjajo, prosimo« (1 Kor 4, 12).

Vsi čutimo, da nam je za take krščanske zapovedi treba velike moči. Vzklila bo v nas tedaj, kadar bomo trdno odločeni, da se v vsem ravnamo samo po božjih zapovedih in ne po lastnem nagnjenju. Če se bomo držali božjih zapovedi, bo Bog z nami, ker bo naše življenje pravično. »Če je Bog za nas, kdo je zoper nas?« (Rim 8, 31.) Zaupanje v Boga nam daje moči

in poguma, zmanjša nam strah pred sovražniki, ki se nam jih je bati mnogo manj kot Boga. S čisto vestjo pred Bogom si bomo pridobili največ poguma, kajti »Bog nam ni dal duha boječnosti, ampak moči« (2 Tim 1, 7). In za kristjana ni nobene določnejše moči, kakor je tista, ki nam jo deli Jezusova milost. Zato sv. Pavel naroča Timoteju: »Ti torej, moj sin, bodi močan v milosti, ki je v Kristusu Jezusu« (2 Tim 2, 1).

Neuklonljiv pogum nudi kristjanu tudi sv. Cerkev, ki je po Jezusovi obljubi nepremagljiva ustanova, ki je edine ne stre nobena sila. V njeni zgodovini se vidi, kako pogum in junaštvo v Bogu vodi k zmagoslavju, ki se ne slavi samo v nebesih, ampak ga priznava tudi človeška zgodovina. A junaštvo in zmagoslavje Cerkve ni iz svetne oblasti, iz vojne sile, iz bogastva in časti, ampak iz njene duhovne moči. Božji Duh je deloval v srcih apostolov, mučencev, svetnikov, misijonarjev, redovnikov, oznanjevalcev krščanske ljubezni in kulture, da so se v svojih junaških delih povzpeli tako visoko nad ostali svet. Srčnosti teh junaških src se ima današnji omikani svet zahvaliti za vse največje dobrine, od katerih še vedno živi. Krščanski junaki v sv. Cerkvi niso ohranjali samo vero, ampak tudi znanost, pravico, ljubezen, spravo, pomoč, usmilenje, svobodo in napredek posameznikov in narodov. Prav tako Cerkev tudi dandanes proti vsem silam sveta neustrašeno vsem enako oznanja versko in nravno obnovo; za vse zahteva enakopravnost, svobodo in pravico do življenja in razvoja; obsoja sleherno krivico in nasilje; po ustih sv. očeta Pija XII. občuduje nezlomljivo junaštvo v obrambi pravice.

Srčnost je torej krepost, ki vzbuja največjo pozornost in žanje priznanje. Dviga nas nad malenkost lastne osebe, da pozabimo svoje osebne, sebične koristi. Celó bojazljivce spodbuja, čeprav zahteva žrtve. Zato so svetniki, ki so bili resnični junaki, imeli tako veliko privlačno moč na ljudi. V njih skritem življenju molitve, pokore, zadostilnega trpljenja je ne samo enkratno junaško delo, marveč celo življenje nešteti junaških del in zmag. Kakor so krščanski svetniki junaško živeli za Boga in za bližnjega, tako so krščanski mučenci za Boga srčno umirali. O prvih pravi sv. Janez Zlatousti: »Ne brezdelje in prijetnosti življenja, marveč trpljenje in nevarnosti so jim spletle blesteče krone okoli čela.« O drugih pa sv. Avgustin: »Ne čudite se junaški moči mučencev, ljubezen je bila, ki je premagala bolečino.«

Jezuitski pater Mihael Pro, ki so ga ustrelili mehikanski komunisti 23. nov. 1927, je bil neustrašen borec za Kristusovo kraljestvo. Dokaz njegovega junaškega duha je molitev, ki jo je sestavil med nekimi duhovnimi vajami v dijaških letih. Molitev se glasi: »Dovoli, preljuba nebeška Mati, da bom blizu tvoji bridki samoti in bom delil s teboj tvoje globoko gorje. Daj, da bom iskreno občutil bolečo žalost tvojega pogleda in tvoje srčno trpljenje. Kar iščem na svojem življenjskem potu, ni betlehemska radost, ne sladkost ob božjem Detetu, ko so ga molili na tvojih deviških rokah; tudi ne sreča ljubeznive navzočnosti Jezusove v tvoji nazaretski hišici, ne združitev z angelskimi zbori pri tvojem vnebovzetju. Kar si želim v svojem življenju, to je zasmeh in sramotenje na Golgoti, poniževanje tvojega Sina, njegova sramota in onečaščenje. Rad bi bil poleg tebe, o trpeča Devica; rad bi stal kakor ti, da bi svoje srce okrepil s tvojimi solzami, da bi svojo žrtev zapečatil s tvojo junaško daritvijo, da bi svojega duha opogumil ob tvoji vdanosti, da bi svojega in tvojega Boga ljubil z žrtvovanjem vsega svojega bitja.«

Tako kakor je molil ta junaški mučenec, hrepeneč po trpljenju za Kristusa, je storil tudi starček 70 let, ko so mu izročili trupli dveh njegovih sinov, ki so mu jih ubili mehikanski brezbožniki. Še zadnjikrat je hotel oče videti svoja sinova. Sklonil se je na njihju okrvavljeni čeli in ju poljubil. Njegova hči je ob tem pogledu začela presunljivo jokati. Oče jo je mirno pogledal in dejal: »Otrok moj, nobenega vzroka nimava za solze.«

Glejte, predragi v Gospodu, tako krščanska srčnost uči človeka žrtvovanja in junaškega prenašanja trpljenja. Vsako junaštvo pa kljub tej ali oni izgubi pomeni zmago in dobiček. Vzgajajmo si junaškega duha, da bo naša srčnost nadnaravna krepost, zaslužna za zmago, s katero si bomo pridobili ne glede na vse zemeljske izgube venec nebeške slave. Amen.

12. maja.

Srce Jezusovo — zavoljo naših hudobij potrto.

Večerja zadnja je minula, vse tiho je in žalostno. Gospod stopa s svojimi apostoli preko potoka Cedrona proti pristavi Getsemani. Na vrtu postane nepopisno žalosten. Tedaj reče svojim apostolom: »Moja duša je žalostna do smrti« (Mt 26,

38). Nato gre za lučaj kamna še naprej. Strahotne predstave napolnijo njegovo dušo, zgrozi se, pade na kolena in nato na svoj obraz ter moli: »Moj Oče, ako je mogoče, naj gre ta kelih od mene; vendar ne kakor jaz hočem, ampak kakor ti« (Mt 26, 39). In obšle so ga smrtne težave, in njegov pot je postal kakor kaplje krvi, ki so tekle na zemljo (Lk 22, 44).

Kaj je Gospodu povzročilo to strašno grozo in duševno bridkost, da se mu je Srce skrčilo in pognalo po vsem telesu kri s tako silo, da je privrel na površje krvavi pot?

»Greh, posebno smrtni greh je bil, ki je Kristusu zadal to strašno trpljenje.« Naše grehe je na svojem telesu nesel na križ, da bi mi grehom odmrli in živeli pravičnosti: z njegovimi ranami ste bili — smo bili — ozdravljeni (1 Pet 2, 24). V ljubezni svojega presvetega Srca se je naš Zveličar ponudil nebeškemu Očetu kot zadostilna žrtev za vse grehe sveta. In v pričetku svojega trpljenja, na vrtu Getsemani, je sprejel nase to silno breme. Vse zadolženje Adamovih otrok je bilo takrat položeno na njegove rame. Vsa hudobija, vsa gnusoba in vsa grozota greha je stopila pred njegovo dušo. Nobeno človeško srce ni moglo tako doumeti vse skrivnosti in strahote greha in nihče ni mogel tako občutiti groze in studa nad grehom kakor presveto Srce Jezusovo. In v imenu vsega človeštva je takrat Zveličar občutil vso žalost, vso gnusobo nad vsemi grehi sveta. To mu je povzročilo tako strašno bridkost, da je za nas in naše grehe strašni krvavi pot potil.

Smrtni greh povzroča božjemu Srcu toliko bridkost, ker človek z njim zavrže Boga Očeta, Kristusa in njegov zakon in ker greh žali neskončno božje veličastvo in ustvarja strašno razdejanje v neumrjočih dušah.

Msgr. Segur pripoveduje pretresljivo zgodbo o očetu in izgubljenem otroku. Na trgu je izgubil oče svojo malo hčerko. Štiri leta jo je iskal v strahu in bolesti. Sled je kazala v London. Šel je tja in je v ogromnem mestu poizvedoval za svojim detetom. Nekoč pride do prostora, kjer je stal cirkus, in tam na odru zagleda svojega izgubljenega otroka. Hitro se povzpne do njega, ga hoče objeti in zakliče: »Otrok moj!« Dekle pa, ki je pozabila svoja otroška leta in jo je tolpa razvadila in pokvarila, je očetu odgovorila: »Ti moj oče...? Ne poznam te! Poglej, to je moj oče.« In pokazala je čudnega strašnega moža, ki je pristopil, da bi si zavaroval svoj plen.

Podobno kakor s tem odvedenim otrokom se zgodi z nesrečnim človekom, ki se je vdal smrtnemu grehu. Hudobni duh, ta človekov sovražnik iz raja, izvabi nesrečnega Adamovega otroka, da zapusti hišo nebeškega Očeta. Pri sv. krstu je po milosti božji postal otrok božji, dedič nebeškega kraljestva, obdarovan z darovi Sv. Duha, s pravico do nadnaravnega zveličanja v nebesih. S smrtnim grehom pa se človek vda vabljivim prividom skušnjave in hudobnega duha, gre za največjim sovražnikom zveličanja, obrne hrbet nebeškemu Očetu, ne zmeni se več za njegove zapovedi in ne za njegovo ljubezen. Izgubljeni sin! Koliko dobrot je užival v hiši svojega nebeškega Očeta, pa se je udingal hudobnemu sovražniku, pase svinje, se valja v blatu in se hrani s pomijami.

Kako boleost je nosil v svojem srcu nesrečni oče, ki mu je bil ukraden dragi in nedolžni otrok! Čim večja je očetova ljubezen, tem večja je njegova bridkost ob otrokovi izgubi. Nihče pa še ni imel in ni mogel imeti ljubezni, kakršno ima nebeški Oče do svojega otroka — človeka, saj ga je iz ljubezni ustvaril, mu dal nadnaravno lepoto milosti in mu namenil neskončno srečo v svojem kraljestvu blaženih. Toda storil je še več! Dal je svojega edinorojenega Sina in ga poslal na križ v strašno trpljenje za človekovo rešitev. Božja ljubezen je neskončna, zato je neizmerna tudi njena bolečina nad izgubljenim otrokom, grešnikom.

Božjo žalost nad grehom nam slika sam Bog v sv. pismu. »Ko je Gospod videl — pred vesoljnim potopom — da je hudobija ljudi na zemlji velika in da je vse mišljenje in hotenje njih srca ves čas le hudobno, mu je bilo žal, da je naredil človeka na zemlji, in bil je v srcu žalosten« (1 Mojz 6, 6). Seveda Bog ne more biti žalosten, kakor smo ljudje, ker je nespremenljiv in neskončno srečen. Človekov greh povzroči v globočini božjega bistva posebno, recimo božjo žalost, ki jo moremo izraziti le s tem, da jo primerjamo s človeško žalostjo. Božja neskončna svetost, pravičnost in ljubezen je žaljena po grehu.

Greh je na Oljski gori povzročil v presv. Srcu bridkost, da je Jezus krvavi pot potil. Greh pa tudi še danes žali Gospoda. Jezus je poveljčan v nebesih, njegovo Srce ni več zmožno trpljenja, kakršnega je prestal na vrtu Getsemani. Po človeško soditi je Gospod takrat trpel enkrat za vselej. Toda samo on ve, kako neizmerna je ljubezen njegovega Srca

do človeštva in kako zelo ima on pravico, da ga vsi ljudje ljubijo. In vendar mora vsak dan gledati, kako mnogi zaničujejo njegovo ljubezen, ko se upirajo njegovemu evangeliju in zametujejo njegove zapovedi.

Vsak smrtni greh zametuje in zaničuje Jezusa Kristusa!

Pred Pilatom je stal Gospod s trnovo krono na glavi, odet v rdeč sramotilni plašč, v rokah je držal trst, ves v ranah, ves oblaten, ves osramočen. Pogan Pilat se je zgrozil ob tem pogledu pa ga pokaže razdivjanemu ljudstvu: »Glejte, vaš kralj!« Ti pa so zavpili: »Proč, proč; križaj ga!« (Jan 19, 14—15). In takrat je Gospodovo Srce napolnila neskončna bridkost! »Ljudstvo moje, kaj sem ti storil?« je pač govoril Gospod v svoji duši. »Tri leta sem te učil, tri leta sem ti delil le dobrote, tri leta sem ozdravljaj bolnike, tolažil žalostne, očiščeval grešnike. Ljudstvo moje, kaj sem ti storil?« Narod pa je vpil kakor zbesnel v sovraštvu do Kristusa: »Proč, proč z njim, ne maramo takega kralja, križaj ga, križaj ga!«

Kakor Judje pred Pilatom, tako dela vsak človek, ki se smrtno pregreši: zavrže Kristusa, njegovo ljubezen in njegovo veličastvo. Grešnik govori, če ne z besedo pa v dejanju: »Nočem ljubiti Jezusa, nočem poslušati njegove zapovedi, nočem ga za kralja svojega srca.« In Gospodovo Srce je ob vsakem grehu užaljeno v vsej globočini. Ne more sicer občutiti več one človeške žalosti, kakor jo je doživel pred Pilatom, toda napram grehu, napram zaničevanju, napram grdobiji greha ne more biti ravnodušen. V njegovem Srcu nastane pač razpoloženje, kakor ga slika sveto pismo: »In bil je v Srcu žalosten.«

In to svojo bridkost je Gospod slikal s človeškimi izrazi sveti Marjeti Alakok. Pokazal ji je svoje Srce, ožarjeno od plamenov, ki naj predstavljajo njegovo gorečo ljubezen do človeka, pa je potožil: »Glej to Srce, ki je ljudi tako ljubilo. Ni si ničesar prihranilo, ampak popolnoma se je izčrpalo, da bi jim pokazalo svojo ljubezen. Toda mesto plačila prejemam za to le nehvaležnost od večine ljudi, kajti za mene v zakramentu ljubezni imajo le zaničevanje, nespoštljivost, božje rope in hladnost.«

Tako se Gospod pritožuje nad grehom in sam odkriva, kako bridkost mu še danes pripravlja smrtni greh.

Gospodovo Srce je prepolno bridkosti zaradi grehov tudi zaradi tega, ker sam najbolje ve, káko razdejanje v človeških dušah ustvarja smrtni greh. Gospodovo Srce je polno ljubezni do človeka in tudi do grešnika. Boli ga, neizmerno ga boli, ker ve, koliko škodo ima človek, če zapusti Gospoda, svojega Boga.

Ko je na cvetno nedeljo na osliču slovesno jahal v Jeruzalem, se je med vihnimi klici: hozana Sinu Davidovemu, naenkrat razjokal nad usodo Jeruzalema. »O da bi bilo spoznalo tudi ti na ta svoj dan, kaj ti je v mir!« (Lk 19, 42).

Célo razdejanje Jeruzalema ustvari v duši smrtni greh. Nadnaravna dušna lepota, posvečujoča milost božja je uničena, vse zasluge za nebesa so izgubljene, tempelj Sv. Duha je postal tempelj grdobije in hudobnega duha, otrok božji in dedič nebeškega kraljestva je postal izgubljen sin, raztrgan, lačen in zapuščen.

V prvi cerkvi so novokrščencem dajali pri sv. krstu lepo belo obleko, ki so jo nosili osem dni v spomin na duševno lepoto, ki so jo prejeli pri sv. krstu. Tudi danes položi duhovnik v ta namen pri sv. krstu na krščenca bel prt, med tem simboličnim dejanjem pa izgovori besede: »Sprejmi belo oblačilo in ga prinesi brez madeža pred sodni stol Gospoda našega Jezusa Kristusa, da boš imel večno življenje.«

Tudi belo oblačilo ali belí trak ob prvem sv. obhajilu ima isti pomen, da nas opominja čiste beline naše duše, ki naj bi jo ohranili celo življenje. Smrtni greh pa to blestečo lepoto naenkrat uniči, popolnoma umaže. Prej duša krasna, kakor angel, po grehu grda, da je ni na svetu umazanosti, ki bi mogla pravilno predstavljati grdobijo smrtnega greha. Človeški jezik je nesposoben, da bi dovolj naslikal vse strašno razdejanje, vso grdobijo, ki jo ustvari smrtni greh v človeški duši.

Najhujša posledica smrtnega greha pa je večno pogubljenje. En sam smrtni greh je tako velik, da zasluži človeku večno zavrženje. Tudi če bi prišla človeška duša z enim samim smrtnim grehom pred neskončno pravičnega Sodnika, bi zaslišala strašni glas obsodbe: »Ne poznam te. Proč izpred mene, preklet, v večni ogenj, ki je pripravljen hudiču in njegovim angelom« (Mt 25, 41). »Greh rodi smrt« (Jak 1, 15).

Star življenjepís sv. Dominika pripoveduje: Žena, ki je živela v grehu, je bila nekega večera sama doma. Nenadoma

nekdo potrka. Žena odpre. Prednjo stopi zelo lep mož, pa silno žalosten. Ponudi mu večerjo in mož jo sprejme. A glej, na vseh prtihi, ki se jih mož dotakne, se pokaže kri. Žena hitro izmenja prte, toda čez nekaj hipov so ponovno vsi okrvavljeni. V duši se ji zasvita: Mož, ki tu sedi, ni navaden človek, ampak Križani z Golgote. In vsa njegova kri je bila prelita tudi zanj, za njen greh...

Ne vemo, ali je ta zgodba resnična, ali je morda pobožna pripovedka. Toda resnična je njena vsebina. Gospodova kri je bila prelita za vse grešnike, za vse grehe sveta. Vsak smrtni greh na svoj način nekako znova križa Gospoda in povzroča bolečino božjemu Srcu. Zato raje smrt kakor greh! Naj bo torej naš grešni človek s Kristusom križan, da bi grehu več ne služili (Rim 6, 6). Amen.

13. maja.

Madež malega greha.

Dne 15. decembra 1904 je v Witenbergu na Nemškem umrl misijonar Maks Albert, apostolski vikar na Zlati obali v Afriki. Pred smrtjo je izrazil željo, naj bi po njegovi smrti poslali njegovo srce na kraj njegovega dolgoletnega misijonskega delovanja, da bi počivalo tam, kjer je toliko časa utripalo v ljubezni do Boga in do neumrjočih duš. Želji so ustregli. Ko je misijonar umrl, so vzeli njegovo srce in ga položili v malo zlato skrinjico, ki so nanjo dali vrezati napis: »Moje srce mojemu misijonu.« To so bile zadnje besede, ki jih je izgovoril misijonski škof Albert.

Podoben napis bi lahko deli na vratca vsakega tabernaklja. V luči svete vere lahko tam beremo besede: »Moje srce mojemu ljudstvu.« V presveti hostiji utriplje božje Srce Jezusovo za nas. Tam ga najdeš, tam se ti ponuja z vso mislijo in ljubeznijo. Kakšno povračilo boš dal dobremu Zveličarju za to ljubezen? To, kar sam hoče in prosi: Moj sin, daj mi svoje srce! Ustrez mu, da te upodobi po svojem božjem Srcu. Da! Po srcu božjega Zveličarja naj bi mi vsi upodobili svoja srca. Saj tolikokrat molimo: »Jezus krotki in iz srca ponižni, upodobi naše srce po svojem Srcu!« Ni pa dosti, da samo molimo za ta veliki dar. Treba je, da se tudi sami trudimo zanj. In veliko korakov k temu bomo storili, če se skrbno ogiblremo ne

samo smrtnega, ampak tudi malega greha. Kajti najprej je treba odstraniti ovire, ki nam branijo, da naše srce ni podobno Srcu božjega Zveličarja. In taka ovira je tudi mali greh, ki žali božje Srce Jezusovo in prečisto srce Marijino.

Mali ali odpustljivi greh stori, kdor prostovoljno prelomi božji zakon v manj važni stvari ali pa sicer v važni, a ne popolnoma vedoma ali ne popolnoma prostovoljno. V manj važni stvari prelomi božjo postavo, kdor je na primer pri molitvi prostovoljno raztresen, nevoljen, nekoliko prevzeten, nekoliko nezmeren v jedi in pijači, kdor se kaj malega zlaže, ne da bi napravil kako škodo, kdor kaj malega ukrade itd. Kdor v prvi jezi izusti kaj smrtno grešnega, kdor ne zatre takoj smrtnogrešne misli ali želje, ker ne spozna takoj jasno njene velike grešnosti, stori tudi le mali greh. Prav tako tisti, ki ne privoli popolnoma v kaj smrtnogrešnega in se skušnjava ustavlja, toda ne dovolj odločno. Taki so mali ali odpustljivi grehi. Na žalost se tako rado zgodi, da se za te vrste grehe kaj pogosto premalo menimo. Mislimo si namreč, da ni nič hudega, če storimo mali greh, češ to je malenkost, ki nima nobenega pomena in se nam zaradi nje ni treba razburjati. Toda zelo se moti, kdor tako misli, kajti mali greh je za smrtnim grehom največje zlo.

Mali greh je nepokorščina, nespoštljivost in nezvestoba do Boga. Sv. Avguštin trdi: »Odpustljivi grehi so sicer le majhni prestopki, toda ne smemo gledati na to, kaj so sami na sebi, ampak kdo je on, ki ga z njimi žalimo.« In sv. Bazilij soglaša z njim: »Nikdar ni malenkost Boga tudi v malem zaničevati.« Sv. Katarina iz Genove je rekla: »Ako bi človek spoznal, koliko zlo je le en odpustljiv greh, bi bil rajši vse življenje v goreči peči, kakor pa, da bi ga imel na svoji vesti.«

In zares! Kako škodljiv in nevaren je tudi mali greh! Omadežuje našo dušo, zmanjšuje v nas božjo ljubezen, odteguje nam mnogo božje milosti in nas polagoma vodi v smrtne grehe. Po pravici pravi Sv. Duh: »Kdor majhno zametuje, bo sčasoma padel« (Sir 19, 1). In Kristus pravi: »Kdor je v najmanjšem krivičen, je krivičen tudi v velikem« (Lk 16, 10). »Kakor bolezni nadaljuje pot do smrti, tako pripravljajo mali grehi pot velikim grehom,« piše pobožni Ludovik Granaški. »Ker se Judež malih tatvin ni izogibal, se je pogreznil v brezno hudobije,« pravi Hugo od svetega Viktorja. Nihče ne postane naenkrat velik tat ali zločinec, ampak vsak začne najprej

z malimi tatvinami in malimi hudobijami. Mnogi začno po malem piti, dokler ne postanejo veliki pijanci. Ti in oni so začeli po malem izmikati tuje blago, dokler niso postali veliki tatovi. Mnogi so preveč ljubili denar in postali so veliki skopuhi.

Z malimi grehi se torej ni igrati. Ako se zanje nič ne zmenimo, jih nikdar prav ne obžalujemo in se jih nikoli ne skušamo otresti. Zmeraj naprej in naprej Boga žalimo. Lahko se tudi nam pripeti grozna nesreča, da bomo zabredli v smrtne grehe. Čim manj se bojimo in ogiblujemo malih grehov, tem prej in gotoveje bomo zabredli v velike. Mislimo si lahko, kako hudo se človek prestraši, ko opazi na sebi prve sledove gobavosti, raka ali jetike. In vse njegovo mišljenje je obrnjeno edino na to, kako bi se te grozne bolezni mogel rešiti. Ali se tako prestrašimo tudi malih grehov, ki so dostikrat začetek popolne dušne gobavosti?

Navadno ne. Prepovršni, prelahkomiselni smo, pravi Tomaž Kempčan. »Ker smo lahkomiselni in zanemarjamo svoje napake, ne čutimo bolečin svoje duše in se dostikrat nespametno smejemo, ko bi se morali po pravici jokati.« Da! Tudi zaradi malih grehov bi morali jokati, če bi bila v nas resnična svetost. Saj tudi mali grehi žalijo Srce božjega Odrešenika. Kot Kristusovi učenci moramo isto ljubiti, isto sovražiti, kar je ljubil in sovražil Kristus; moramo tako misliti, govoriti in delati, kakor je mislil, govoril in delal Kristus; tako živeti, kakor je živel Kristus. Ta dolžnost jasno sledi iz Jezusovih besed: »Učite se od mene« (Mt 11, 29). Jezusov značaj je tako čist in brezmadežen, da je z mirno samozavestjo lahko vprašal svoje najhujše nasprotnike: »Kdo izmed vas mi more dokazati greh?« (Jan 8, 46.) V njegovem Srcu ni bilo nobenega nereda in nobenega madeža, temveč je bila sama svetost in popolnost. To popolnost Jezusovega Srca so doumeli svetniki. Zato so mnogi izmed njih trdili, da bi rajši vse pretrpeli in tudi umrli, kakor pa čisto prostovoljno in vedoma razžalili Boga z malimi grehi. Kako zelo je šele bilo težko božjemu Srcu Jezusovemu, ko je v svoji vsevednosti vse jasneje in dolačneje poznal število malih grehov, ki jih ljudje delajo, pa tudi njih hudobijo.

In podobno kot o Jezusu, velja tudi o Materi božji. Tudi Mariji napravljajo žalost grehi, pa naj so to tudi samo mali grehi. Bog sam je Marijo s posebno milostjo obvaroval tudi

vsakega malega greha. O njej velja prelepa beseda, s katero slavi v Visoki pesmi ženin lepoto svoje neveste: »Glej, lepa ti prijateljica moja, glej lepa si, tvoje oči so golobje oči. Vsa si lepa, moja prijateljica, in madeža ni na tebi. Kdo je ona, ki prihaja kakor vzhajajoča zarja, lepa kakor luna, izvoljena kakor sonce, strašna kakor urejena vojska?« Marija se živo zaveda, kakšne velike dobrote ji je Bog izkazal, ko jo je obvaroval vsakega malega greha, zato tudi ve, kako velika hudočija je tudi mali greh v očeh božjih. Zaveda se, da je moral Jezus tudi zaradi malih grehov mnogo trpeti. O, kako bridko mora biti božji Materi, ko vidi, da ljudje žalijo njenega božjega Sina s toliko malimi grehi. Saj je včasih že dobri krščanski materi zelo težko pri srcu, če vidi, da njeni otroci delajo greh. Le spomnimo se na plemenito in pobožno mater kralja svetega Ludovika IX. Ta je nekoč še kot otrok sedel pri njenih nogah in mati mu je govorila o božjih rečeh. Med drugim je dejala: »Veš, moj Ludovik, da te tvoja mati ljubi. Ti si njeno edino in vse in ona ima samo eno željo: da bi videla tebe srečnega. Vendar, če bi vedela, da boš samo enkrat z odprtimi očmi razžalil dobrega Boga, bi te rajši videla mrtvega pri svojih nogah, in če bi mi tudi počilo srce.« O, če tako govori že zemeljska mati ob misli na greh, kako bridko morajo zadeti šele srce božje Matere naši, četudi le mali grehi.

Po vsem tem moramo spoznati, da mali greh ni malenkost, temveč huda žalitev božja. Globoko v srce si moramo vtisniti, da je mali greh za smrtnim grehom največje zlo, ki nas more zadeti v življenju. Če pravi sv. pismo, da je »strah božji začetek modrosti«, tudi lahko rečemo, da je strah pred malim grehom začetek krščanskega življenja. Popolnoma se sicer ne bomo nikdar mogli znebiti malih grehov, toda ljubezen do njih moramo na vsak način odložiti. To je neobhodno potrebno za krščansko življenje. Razlika je, če se kdo enkrat ali dvakrat za šalo zlaže ali pa se laži veseli in je temu grehu vdan. Dušo moramo tedaj očistiti nagnjenja do malih grehov, to je, v naši duši ne sme biti prav nobene želje več, da bi storili le en mali greh, ali da bi v njem vztrajali. Bilo bi pa tudi preveč nepošteno, da bi v sebi zavestno trpeli nekaj, kar je Bogu tako zoprno, kakor ravno hotenje njega žaliti. Ali je mogoče, da bi bilo plemeniti duši všeč, ako žali Boga, da bi se veselila tega, kar Bog zamuje? Iz tega pa tudi spoznamo, da se moramo tudi za storjene male grehe pokoriti. Zanje moramo

zadoščevati s spokornimi solzami in molitvijo, s postom in zatajevanjem, z miloščino in vsemi deli telesnega in duhovnega usmiljenja. Amen!

14. maja.

Sv. spoved — velikonočni dar Jezusovega Srca.

Nobenega zakramenta ni, ki bi se ga verniki tako bali, kakor se boje zakramenta sv. pokore. Prav nič se ne boje zakramenta sv. krsta, ljubijo birmo in sveto obhajilo, iščejo zakon in mašniško posvečenje, še zakramenta sv. maziljenja hrepeneče pričakujejo. Le pri zakramentu svete spovedi delajo izjemo, da se ga izogibljejo, opravičujoč svoje nelepo ravnanje z vrsto praznih izgovorov.

Pri prejemu svete spovedi nas strašijo težave, ki jih pri naša spovedancu dobra spoved. Neprijetno je izpraševanje vesti, boleče je priznanje svojih slabosti in bojimo se, da trdnega sklepa ne bomo držali. Ko mislimo na lastne težave, se prerado zgodi, da ne pomislimo, za kakšno ceno nam je Gospod zaslužil milost odpuščanja grehov. In kaj bi nam vsi drugi zakramenti pomagali, ker bi jih razen sv. krsta ne mogli prejemati, če bi ne imeli zakramenta sv. pokore? Drugi zakramenti so zakramenti živih, ki jih sme človek vedno prejeti le v stanu posvečujoče milosti. Sv. spoved je kakor veža, ki vodi v skrivnostne prostore drugih zakramentov.

Za kakšno ceno je zaslužil Kristus spovedne milosti? Sv. pismo nas nekajkrat spominja, da je Jezus živel, trpel in umrl, da bi nam zaslužil odpuščanje grehov. Rodil se je, da bi nas rešil prekletstva Adamovega greha. Oče mu je dal ime Jezus, ki je napovedalo, da je zato rojen, da bo odrešil svoje ljudstvo njegovih grehov (Mt 1, 21). Janez Krstnik ga ne imenuje ne Jezusa ne Kristusa ne Gospoda ali kako drugače, ampak ga predstavi kot »Jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta« (Jan 1, 29). Ko se vrne Jezus iz predpekla in se prvič zmago-slavno prikaže apostolom, pozabi na vse drugo in jim oznani samo eno novico, da je zaslužil milost, da smejo v moči Svetega Duha odpuščati grehe. Neposredno pred sv. obhajilom pokaže duhovnik sv. hostijo z besedami: »Glejte, Jagnje božje, glejte, ki odjemlje grehe sveta.«

Odpuščanje grehov je glavni sad Jezusove krvi. Sv. Janez nas spominja, da so se zveličani v nebesih zato zveličali, ker

so se očistili v Jezusovi krvi. Gledaje v Razodetju neizmerno procesijo srečnih nebeščanov, piše: »To so tisti, ki so prišli iz velike bridkosti ter oprali svoja oblačila in jih očistili s krvjo Jagnjetovo« (Raz 7, 14). Kaj bi ne bilo mogoče, da bi nam Jezus drugače zaslužil odpuščanje grehov? Mogoče bi bilo, pa Jezus se je držal splošno uveljavljene postave, da »brez prelivanja krvi ni odpuščanja« (Hebr 9, 22). In prav za sv. Rešnjo kri je Jezus izrečno oznanil, »da se za mnoge preliwa v odpuščanje grehov« (Mt 26, 28). Sv. apostol Peter piše: »Niste odkupljeni z minljivimi rečmi, s srebrom ali zlatom, marveč z dragoceno krvjo Kristusa, kot nedolžnega in brezmadežnega Jagnjeta« (1 Pet 1, 18. 19).

Prelita kri je zunanji dokaz Jezusove smrti na križu za odpuščanje grehov. Daroval se je za nas, da bi nas rešil greha. Po pravici govorimo, da nas noben zakrament bolj ne spominja, za kakšno ceno smo bili odkupljeni, kakor zakrament svete pokore. Nekaj tega bremena čuti tudi grešnik, ko se spoveduje.

Prav zaradi prelite krvi nas Jezus spominja ljubezni svojega Srca, ki je ljudi tako zelo ljubilo, da je použilo samo sebe iz ljubezni do grešnikov. Ali ima Jezus večji in zgovornejši dokaz svoje ljubezni do nas, kakor ga nudi njegovo prebodeno Srce? Prelepo povračujemo to ljubezen s pogostim sprejemanjem sv. spovedi.

Kolikokrat pa naj gremo k sv. spovedi? So, ki žal mislijo, da so dobri katoličani, če gredo k sv. spovedi enkrat na leto. Res je, da pravi cerkvena zapoved: Spovej se svojih grehov vsaj enkrat v letu. A beseda »vsaj enkrat v letu« jasno označuje, da Cerkev od dobrega vernika kaj več pričakuje. Če gre vernik enkrat v letu k sv. spovedi, je sicer vsaj še katoličan, a to na najnižji stopnji verskega življenja. Želja Cerkve pa gre više. Svojim duhovnikom priporoča, naj hodijo pogostokrat k sv. spovedi. Redovnikom naroča cerkveni zakonik sv. spoved vsaj enkrat na teden. Neduhovnike, ki živijo v svetu, vabi ista cerkvena postava k pogostni sv. spovedi s tem, da Cerkev naklanja vse odpustke, ki so navezani na prejem sv. spovedi, tistim, ki hodijo k sv. spovedi vsaj dvakrat na mesec (can 931 § 3). Besedica vsaj pomeni skrito željo svete Cerkve, da bi hodili tudi večkrat ko dvakrat na mesec.

Zakrament sv. spovedi je pokora vseh pokor. Postavilo jo je nebo, zato presega vsa človeška spokorna dejanja. Človeka dviga in ga ne napihuje; očiščuje in ne vara; približuje k Bogu,

ker posvečuje prejemnika in zadoščuje za druge. Posnema Kristusa, ki je sprava za naše grehe.

Pogostno sv. spoved so pospeševali svetniki. Posebno so jo priporočali sveti Ignacij Lojolski, Alfonz Ligvori, Peter Kanizij, Frančišek Borgia in drugi. Niso govorili iz sebe, marveč so poslušali sv. Cerkev. Rimski katekizem priporoča in svetuje vsakemu človeku ne samo pogostno sv. spoved, ampak tudi to, da ima stalnega spovednika, ki ga pozna in varno vodi. Sveti Frančišek Saleški v Filoteji, duhovni knjigi za svetne ljudi, govori o duhovnem vodstvu, ki se vrši pri sv. spovedi in brez katerega je redno težko doseči pravo svetost.

Pobožnost Srca Jezusovega nas resnično vodi do globokega premišljevanja, kako najpopolneje zadostimo za grehe, s čim storimo največje veselje božjemu Srcu. Prosimo Mater božjo, pomočnico in zavetnico grešnikov, da nam bo izprosila od Jezusovega Srca milost dobre in pogostne sv. spovedi! Amen.

15. maja.

Sveta maša — srce vseh pobožnosti.

»Nič ti nisem doslej še povedal o presveti najvišji daritvi in skrivnosti svete maše, ki je sonce duhovnega življenja, žarišče krščanske vere, srce vseh pobožnosti, neizrekljiva skrivnost, obsegajoča brezno božje ljubezni« (Filoteja II, 14). Ali je sveti cerkveni učenik Frančišek Saleški, ki je Filoteji pisal te besede, rekel preveč? Če bomo v globoki živi veri premislili, kaj nam je božje Srce Jezusovo dalo z daritvijo svete maše, bomo morali sv. Frančišku Saleškemu dati prav.

Gotovo ste že opazovali oltar. Sredi oltarja ste zazrli križ. Kaj nam hoče povedati? Globoka in živa vera nam odgovarja, da se pri vsaki daritvi svete maše obnavlja na nekrvav način Jezusova daritev na križu. Z daritvijo svete maše moremo Bogu izkazovati neskončno čast, neskončno zahvalo, neskončno zadoščenje za svoje grehe, premajati neizmerne milosti za svoje življenje.

»Slavite Gospoda, kolikor morete, on je vendar še višji in čudežno je njegovo veličastvo. Hvalite Gospoda, povišujte ga, kolikor morete; on je vendar nad vsako hvalo. Povišujte ga iz vse moči, ne utrudite se, ne boste ga pa dosegli« (Sir 43,

32—34). Le Bog more dati Bogu neskončno čast ter mu izkazati neskončno vdanost. To je storil učlovečeni božji Sin, ko je sam sebe na križu popolnoma izničil ter se daroval v imenu vsega človeštva nebeškemu Očetu. Prav isto ponavlja pri vsaki sveti maši. Pri vsakem spremenjenju se iz Jezusovega Srca razlije neskončno morje slave in časti pred prestol troedinega Boga. »Po njem, z njim in v njem je tebi, Bogu Očetu vse-mogočnemu, v edinosti Svetega Duha vsa čast in slava«, molimo v mašnih molitvah. Kako neskončna je dobrotà božjega Srca! Z njim združeni moremo tudi mi sami, ki smo slabotni in grešni, izkazovati Bogu neskončno čast in hvalo. Kako se mora naše srce radovati, da v dobi, ko milijoni izgubljenih ljudi Boga taje, sovražijo, preklinjajo, moremo z daritvijo svete maše Bogu dajati vso slavo, ki jo zasluži. Kako prav ima sveti Alfonz Ligvorij, ko trdi: »Le ena sveta maša prinaša Bogu več časti, kot so jo in jo bodo prinesle vse molitve in vsa spokorna dela svetnikov, vsi naporì apostolov, vse muke mučencev, vsa goreča ljubezen serafov in celo presvete Matere božje.« Daritev svete maše je častilna daritev.

»Zahvalimo se Gospodu, našemu Bogu. Spodobi se in pravično je. Res se spodobi in je pravično, primerno in zveličavno, da se ti zahvaljujemo vedno in povsod, sveti Gospod, vse-mogočni Oče, večni Bog.« Tako molimo pri vsaki sveti maši. Tolikokrat v svojem življenju govorimo o črni nehvaležnosti. Že ljudem, ki nam niso Bog ve kaj posebnega izkazali, je hudo, če jim nismo hvaležni. Kako grda je šele naša nehvaležnost do neskončno dobrega Očeta! Saj nas sveto pismo po vsej pravici vprašuje, kaj imamo, česar bi ne bili prejeli? (1 Kor 4, 7.) Vse imamo od Boga. Dal nam je telo in dušo, razum, zdravo pamet, voljo, vse dušne in telesne zmožnosti. Niti enkrat ne bi mogli dvigniti roke, če nas on ne bi podpiral, niti enega glasu ne bi mogli spregovoriti, če nam on ne bi pomagal. Vse: zrak in življenje, hrano in zdravje, izobrazbo in poklic nam je on preskrbel.

Kdo bi pa znal preceniti nadnaravne božje dobrôte? Bog nas je po Jezusu Kristusu sprejel za svoje otroke, Jezus je za nas dal svoje življenje. Božje življenje milosti smo prejeli pri svetem krstu, Sveti Duh nas odslej posvečuje, pri sveti birmi smo bili potrjeni za božje kraljestvo; le preštej, če moreš, kolikokrat ti je Bog že odpustil grehe v zakramentu svete pokore, kolikokrat te je že obiskal pri svetem obhajilu Gospod

Jezus Kristus. Kolika milost je prava vera, ki ti jo oznanja nezmotljiva sveta Cerkev po svojih duhovnikih. Bog ti v svoji neskončni ljubezni pošilja tudi trpljenje in hude preizkušnje zato, da bi te popolnoma priklenil nase. Le premišluj božje dobrote, potem pa se vprašaj s psalmistom: »Kaj bom povrnil Gospodu za vse, kar mi je dal?« (Ps 115, 3.) Sveta vera ti daje pravi nasvet. Le z eno sveto mašo moreš Bogu skazati neskončno hvaležnost za vse dobrote, ki si jih prejel ti, tvoj narod, ves svet. Neskončno hvaležno božje Srce se v našem imenu Bogu za nas zahvaljuje pri najsvetejši daritvi.

Človek bi se zjokal, če premišljuje neskončno ljubezen božjega Srca do nas. Koliko greha in hudobije se je izvršilo od prvega greha v raju do danes! Le preglej svoje lastno življenje. Ali ne boš ob pogledu v svojo dušo moral s cestničarjem moliti: »Bog, bodi milostljiv meni grešniku« (Lk 18, 13). Koliko greha se zgodi v enem dnevu, v eni noči, v enem kraju! Kako žali Boga le en narod! Kakšna povodenj greha in zlobe se razliva po vsem svetu iz stoletja v stoletje: brezboštvo, odpad od vere, bogokletje, nečistost. Poslušaj, kaj sodi sveti župnik Janez Vianney: »Ves svet ne bi Bogu mogel zadostiti le za en mali greh.« Prerok Izaija pa govori tako pretresljivo: »Libana ni dovolj za ogenj, njegovih živali ni dovolj za žgavno daritev« (Iz 40, 16). Ko bi posekali vse ogromne libanske gozdove, tudi visoke cedre ter bi napravile velikanski oltar, nanj pa bi položili vse živali, ki se skrivajo v gozdovih libanskih in bi vse to zažgali v veliko spravno žrtev, ne bi mogli dati Bogu dovolj zadoščenja. Še več: Ko bi postal ves svet ogromen spravi oltar, na katerem bi zgorele vse dragocenosti sveta, da, ko bi vse človeštvo samo sebe ponudilo Bogu v zadostilno žrtev, ne bi mogli dati Bogu zadoščenja za svoje grehe, ker je Bog stvarnik, mi pa smo le stvari.

Jezus Kristus, neskončno popolni Bog in najnedolžnejši človek v isti osebi, »on je sprava za naše grehe; pa ne samo za naše, marveč tudi za ves svet« (1 Jan 2, 2), razlaga sveti apostol Janez. Sveti Peter pa nas uči, da smo »odkupljeni z dragoceno krvjo Kristusa kot nedolžnega in brezmadežnega Jagnjeta« (1 Pet 1, 19). Na križu je Gospod dal zadoščenje za vse naše grehe. To zadoščenje pa nam neskončno usmiljeno božje Srce naklanja pri daritvi svete maše. Tridentški cerkveni zbor uči, da je ta daritev resnično spravna; po njej »dosežemo usmiljenje in najdemo milost za pomoč o pravem času« (Hebr

4, 16), če z odkritim srcem, spoštljivo in spokorno pridemo k Bogu.

Daritev svete maše pa je tudi velika prosilna daritev. Veste, da je skoraj vsa Suha krajina bila brez zdrave pitne vode. Tedaj so začeli iz nekaterih studencev napeljevati vodo-vod v posamezne kraje, vasi in hiše. Tudi Jezus nam je na križu zaslužil studenec, da, brezbrežno morje milosti; daritev svete maše pa je nekaka cev, po kateri dotekajo viri milosti v suho krajino vsega človeštva. Po sveti maši prejemamo milost spreobrnjenja, skesanosti, vse vrste dejanske milosti, rast v krepostih, pogum v trpljenju, največjo milost: srečno smrt. Če je koristno za zveličanje naše duše, prejemamo tudi časne dobrrote: dobro letino, zdravje, srečo in mir.

Če vse to resno premišljujemo, moramo z apostolom Pavlom začudenih vzklíkati, »kakšna je širokost in dolgost in višočina in globočina ter spoznati, vse spoznanje presegajočo ljubezen Kristusovo« (Ef 3, 18. 19).

Zato cenimo največji dar Jezusovega Srca, daritev svete maše. Pri krvavi daritvi je sodelovala Odrešenikova Mati, ki je ob križu postala tudi naša mati. Na veliki petek zvečer so položili v njeno naročje mrtvo Jagnje božje s prebodenim srcem. Z njim pa je Marija kot srednica vseh milosti sprejela tudi vse ogromno zasluženje, ki ga je Gospod pridobil s svojo krvavo žrtvijo. Po Marijinem posredovanju prejemamo milosti daritve na križu pri daritvi svete maše. Zelo upravičeno zato Marijo prosimo pomoči, oziroma se je spominjamo vsaj štirikrat pri vsaki sveti maši: pri obtožbi svojih grehov, pri prošnji za sprejem darov, tik pred spremenjenjem in po očenašu, ko se že pripravljamo na prejem Zveličarja v svoje srce. Poslušajmo preljudbo Gospo presvetega Srca, ko nas pri vsaki sveti maši vabi: »naj bi z veseljem zajemali vodo (to je milosti) iz studencev Zveličarjevih« (Iz 12, 3). Amen.

16. maja.

Sv. obhajilo — vir milosti presv. Srca.

»Pred velikonočnim praznikom je Jezus, ker je vedel, da je prišla njegova ura, ko pojde s tega sveta k Očetu, in ker je vzljudil svoje, ki so bili na svetu, svojim skazal ljubezen do konca« (Jan 13, 1). Ljubezen do najvišje mere, do skraj-

nosti je skazal Jezus svojim s tem, da je postavil zakrament ljubezni, zakrament presvetega Rešnjega Telesa. Poglobimo se v to skrivnost ljubezni Jezusovega Srca do nas!

Kdo prihaja k nam pri svetem obhajilu? Tridentški cerkveni zbor nam odgovarja, da vir in početnik vseh milosti, sam resnični Gospod Jezus Kristus. Kako srečen je bil Simon Peter, da se je Gospod naselil v njegovi hiši v Kafarnaumu! Ves iz sebe je bil cestninar Zahej, ko se je Gospod hotel pri njem pomuditi. S koliko ljubeznijo mu je stregla Lazarjeva družina v Betaniji! Kako srečen moraš biti šele ti, ki te hoče isti Gospod in Odrešenik vsak dan obiskati, samo če ti hočeš.

Zakaj pa prihaja? Iz ljubezni. Ker njegovo srce plamti v ljubezni do nas, se hoče z nami najtesneje združiti v neločljivi, čisti nadnaravni ljubezni. Kako resno je govoril v Kafarnaumu: »Kdor je moje meso in pije mojo kri, ostane v meni in jaz v njem« (Jan 6, 56).

Zadnja leta zelo pogosto govorimo o medsebojni edinosti, kako nam je potrebna. Zdi pa se, da je prav zakrament presvetega Rešnjega Telesa tisti, ki nas bo najprej zedinil. Gotovo je to, da smo evharistično življenje mnogo premalo cenili. Že tridentški cerkveni zbor je pozival, naj se vsi kristjani v tem znamenju edinstva, v tej vezi ljubezni, v tem znaku sloge vendar enkrat složno snidejo. Mar ni že sveti Avguštin vzklikal v mislih na ta zakrament: »O zakrament pobožnosti, o znamenje edinstva, o vez ljubezni!« Vesti tudi, kako nas uči apostol Pavel, da prav vsi, ki smo prejeli zakrament svetega krsta, tvorimo skrivnostno telo Kristusovo, kateremu je Kristus glava. Pa veste morda tudi, katera vez nas najbolj tesno veže med seboj. Zakrament ljubezni. Tako trdi apostol Pavel v listu Korinčanom: »Kruh, ki ga lomimo, ali ni udeležba pri telesu Kristusovem? Ker je en kruh, smo mi, ki nas je mnogo, eno telo; vsi smo namreč deležni enega kruha« (1 Kor 10, 16—17).

Katere dobrote še deli Jezus posameznikom, ki ga prejemajo? Nepopisne in nedoumljive so skrivnosti ljubezni Jezusovega Srca do nas. Koliko dobrot nam deli pri vsakem vrednem svetem obhajilu!

Vredno sveto obhajilo nam poveča posvečujočo milost. V nas je dvojno življenje: Prvo, naravno življenje smo takrat prejeli, ko nam je Bog ustvaril dušo. Drugo, nadnaravno pa

takrat, ko nas je Sveti Duh prerodil pri svetem krstu v božje otroke. Za našo naravno življenje sta skrbela v detinski dobi dobra mati in skrbni oče. Pozneje smo si sami pomagali. Podobno tudi nadnaravno življenje potrebuje hrane. Hranimo pa to življenje z molitvijo, spolnjevanjem božjih zapovedi, stanovskih dolžnosti, zlasti s sprejemanjem svetih zakramentov, v prvi vrsti, če prihajamo k angelski mizi.

V sedanji dobi večkrat slišite vzdihovati: O da bi vsaj pri življenju ostali. Tudi naše nadnaravno življenje je danes v mnogo večji nevarnosti. In glejte, prav sveto obhajilo je tisti kruh, ki ohranja naše nadnaravno življenje. Saj je Gospod sam rekel: »Jaz sem kruh življenja« (Jan 6, 35). »To je kruh, ki prihaja iz nebes, da kdor od njega je, ne umrje« (Jan 6, 50). »Jaz sem živi kruh, ki sem prišel iz nebes« (Jan 6, 51). »Ni mogoče, da bi živel smrti,« kliče sveti Frančišek Saleški, »kdor se hrani s tem kruhom življenja.«

Ta kruh življenja nas varuje skušnjav. Daje nam silno moč proti sovražnikom nadnaravnega življenja. O Samsonu beremo, da je šel ob neki priliki z očetom in materjo v mestece Tamnato. Ko so prišli do mestnih vinogradov, je prišel nasproti mlad lev, srdit in rjoveč. Duh Gospodov pa je šinil v Samsona, ki je raztrgal leva in ga razdelil v kosce ko kozliča, čeprav ni imel ničesar v roki (Sodn 14, 5—6). Samson je bil v tem podoba Zveličarja, ki je zdrobil moč hudobnega duha. Toda, preljubi v Gospodu, koliko močnejši kot Samson smo mi, ki prejemamo v svoje srce tistega, ki je zdrobil moč satana, sveta in greha. Res je, kar pravi apostol Peter, da »vaš nasprotnik hudič hodi okrog kakor rjoveč lev in išče, koga bi požrl« (1 Pet 5, 8). Toda pri svetem obhajilu prihaja v naše srce tisti Jezus, ki je v Geraški deželi izgnal celo legijo hudobnih duhov iz obsedenca. Zato ima prav sveti Janez Zlatousti, ko pravi, da bi morali odhajati od obhajilne mize kakor levi, ogenj bruhajoč, strašni za satana.

Druga zver, ki nam prihaja nasproti, je svet. Sprva nas zlepa vabi, se nam prilizuje, nazadnje pa nas zgrabi ter umori nadnaravno življenje v naši duši. Prva tri stoletja krščanstva je svet prave žive zveri pošiljal nasproti tedanjim vernikom. Ne samo Saturnin, Satur, Revokat, sužnja Felicita in gospa Perpetua so se borili z levi, medvedi, leopardi in divjimi kravami, marveč stotisoči mučencev so šli radi v smrt za Kristusa. Bila pa je to doba, ko se je pretakala po žilah mučencev

presveta Rešnja Kri, ko so uživali Kruh močnih. Stotisoči so takrat s sivim starčkom, škofom in mučencem Ignacijem govorili: Kruha božjega hočem, ki je meso Jezusa Kristusa iz rodu Davidovega; in za pijačo hočem njegove krvi, ki je neminljiva ljubezen.

Še proti tretji zveri, proti najhujši nesreči, nas varuje presveto Rešnje Telo. Zavaruje nas pred smrtnim grehom. Saj je po izjavi tridentskega zbora sveto obhajilo kakor zdravilo proti smrtnemu grehu. Ljubljanski škof so v poročilu o evharističnem kongresu izrazili željo, da bi postale vse mlade duše cvetoče pomladno kraljestvo večnega Kralja v vernosti, čistosti in zvestobi. Zakaj je toliko duhovne smrti: nevere, kletve, sovraštva, odpadov, nečistosti celo med mladino? Zato, ker ne uživajo dovolj pogosto presvetega Rešnjega Telesa.

Presveto Rešnje Telo ohranja življenje naše duše, pa ga tudi množi: kako raste v nas posvečujoča milost, s posvečujočo milostjo pa rastejo tudi rastlinice božjih čednosti vere, upanja, zlasti pa ljubezni do Boga in do bližnjega, kreposti: modrost, pravičnost, srčnost, zmernost in vse druge kreposti, skratka vedno bolj smo po svetosti življenja Jezusu podobni. »Kakor je mene poslal živi Oče in živim jaz po Očetu, tako bo tudi tisti, ki mene uživa, živel po meni« (Jan 6, 57).

Zakrament presvetega Rešnjega Telesa zdravi rane naše duše, zatira in manjša v nas slaba nagnjenja. Zakaj so iz našega naroda zrastle svetniški fantovski značaji Gregorij Kemperle, Ernest Mlakar, Franc Trpin, Karel Fornazarič? Zato, ker so se pogosto hranili z angelskim kruhom. Čeprav v slabotnem človeškem mesu, so vendar angelsko čisto živeli, ker je prav presveto Rešnje Telo gasilo njihovo slabo nagnjenje.

Presveto Rešnje Telo vliva v našo dušo veselje, sladkostni mir, srčno zadovoljnost, pogum, odločnost za vse dobro.

Dobro sveto obhajilo nam odpušča male grehe, vsakdanje slabosti, in izbrisiuje časne kazni za greh.

Tukaj nimamo stalnega mesta, naš pravi srečni dom so nebesa. Tja bomo prišli, ako bomo pogosto uživali presveto Rešnje Telo. Saj spet tako lepo pravi tridentski zbor, da je sveto obhajilo zastava naše prihodnje slave in večne sreče. Isto nam je potrdil tudi Jezus sam: »Kdor je ta kruh, bo živel vekomaj« (Jan 6, 58).

Tudi naše revno telo bo nekoč častitljivo vstalo iz groba, naj strohni kjer koli, če je bilo večkrat živi tabernakelj, v ka-

terem je Gospod prebival. Spet nam Jezus govori: »Kdor je moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje in jaz ga bom obudil poslednji dan« (Jan 6, 54).

To, preljubi v Gospodu, je zakrament ljubezni, tako nedoumljiva je ljubezen božjega Srca do nas.

Prav isti Jezus, ki ga prejemo v zakramentu presvetega Rešnjega Telesa, je Marijin otrok. Po njej smo ga prejeli. Položila ga je v betlehemske jasl. Z njim je več kot trideset let skupaj živela, z njim se je žrtvovala pod križem, z njim doživela veselo vstajenje, videla ga je odhajati v nebese. Pa prav istega Jezusa je po svetem izročilu vsak dan prejela iz Janezovih rok v svoje srce. Živo jo prosimo, da bi bili tudi mi vedno v podobni zvezi z Jezusom kot je bila sama. Če le moremo, se z evharističnim Srcem vsak dan združujemo pri svetem obhajilu. Preljuba Gospa presvetega Rešnjega Telesa, izprosi nam to milost. Amen.

17. maja.

Srce Jezusovo nas uči moliti.

Na Oljski gori stoji lepa bazilika, ki je posvečena Gospodovi molitvi očenašu. Lepa zgradba je viden izraz apostolske prošnje, ki so jo izrekli Jezusu njegovi učenci z besedami: »Gospod, nauči nas moliti« (Lk 11, 1). Apostoli so kot verni Izraelci poznali Boga in pravo molitev. Vedeli so, da je molitev pogovor z Bogom, pobožno povzdigovanje duha k Bogu. Slišali so Gospodov nauk in gledali njegov zgled, odkod torej njihova prošnja, naj jih uči moliti?

Apostolom se je tako godilo, kakor se velikokrat nam godi pri molitvi. Ne samo, da raztresenost moti našo molitev, bega nas tudi skrb, ali je naša molitev kaj vredna pred Bogom. To je, kar nas spravlja v malodušnost, da naveličani malo in slabo molimo. Apostoli so čutili človeško slabost pri svoji molitvi. Obrnili so se na pravega učitelja, ki ga je Bog poslal, da nam kot srednik med Bogom in človekom posreduje še milost dobre molitve. Prav zato se sveta Cerkev v liturgični molitvi po apostolskem zgledu neprestano obrača na Boga: po Gospodu našem Jezusu Kristusu, da bi nas naučil bogoljubne molitve.

V nevarni zmoti se nahaja vsak, ki misli, da je vsak pogovor z Bogom Bogu všeč. Molili so Judje in so molili veliko, pa njihove molitve niso Bogu ugajale, ker so ga častili le z ustnicami. Sv. Pavel, ki je zamaknjen gledal skrivnosti božjega kraljestva, priznava našo slabotnost, ko piše: »Kaj naj bi prosili, kakor je treba, ne vemo« (Rim 8, 26). Kakor je Janez Krstnik učil moliti svoje učence, tako so Jezusovi učenci prosili Jezusa, naj jih nauči moliti. Ali bo Jezus uslišal našo prošnjo? Pa še kako z veseljem!

Zakaj o molitvi je Jezus rad in mnogo govoril. Povedal je farizejem, zakaj mu njihova molitev ne ugaja. Molili so namreč prevzetno in naučeno. Ni mu bilo žal truda in časa, ki ga je potrošil ob Jakobovem studencu z izgubljeno samarijansko ženo, s katero je lačen in žejen v opoldanski vročini razpravljaj o pravih božjih častilcih, ki Boga časte v duhu in resnici. Še z večjo ljubeznijo je apostole učil prave molitve.

Tudi mi nimamo boljšega učitelja molitve, kakor je dobrotno Jezusovo Srce. Ali je prav, da se obračamo na Jezusovo Srce in ne na Jezusa, kakor so to storili apostoli?

V svetopisemskem izražanju pomeni srce pravo človeško srce. Pomeni pa tudi vse, kar iz srca prihaja. Izraelci so imeli srce za sedež vsega duhovnega in notranjega življenja. Srcu so pripisovali dobra in slaba čustva, lepe misli in zla dejanja. Jezus govori v tem smislu, ko dela srce odgovorno za vsa notranja dela. Tako pravi po evangelistu Marku: »Iz srca prihajajo hudobne misli, prešuštvo, nečistovanje, uboji, tatvine, lakomnost, zlobnost, zvižanost, razuzdanost, zavist, bogokletstvo, oholost, nespament« (Mk 7, 21—22). Podobno kakor slaba tako prihajajo dobra dejanja iz dobrega in plemenitega srca. Zato je tudi Jezusova molitev sad in dar njegovega ljubeznivega Srca.

Če torej prosimo Jezusa daru molitve, ga prosimo pri ljubezni njegovega Srca, da bi nas naučilo tako moliti, kakor je sam molil na zemlji in še danes moli poveličan na desnici božji. Molitve Jezusovega Srca nas spominjajo besede apostola Pavla, ki piše Hebrejcem, da Jezus še vedno vrši velikoduhovniško službo z molitvijo v nebesih, »ker vedno živi, da prosi za nas« (Hebr 7, 25). Jezus je krvavo daritev dovršil, nenehoma pa za nas moli v nebesih. Kakor moli on, tako bi radi tudi mi molili.

Kdo zna pravično opisati vrednost in odličnost molitve! Med bogoslužnimi opravili ima molitev odlično mesto. Molitev je najpreprostejše, najpotrebnejše in edino večno bogoslužno opravilo. Molitev je tako preprosta, da moli tudi pogan. Tako potrebna, da se brez nje nihče ne zveliča. Očaki in preroki in mnogi nekrščeni se zveličajo brez zakramentov, brez molitve se nihče ne zveliča. Tako je odlična, da je posebna pravica in nagrada zveličanih v nebesih. Večna je, ker pride čas, ko bodo prenehale daritve in zakramenti, molitev pa ne. Ne bo več daritve sv. maše, ne krsta, ne spovedi, ne mašniškega posvečenja, ne bodo se ne možili, ne ženili, ne bo več Jezusa v sv. Rešnjem Telesu. A ostala bo takrat še molitev kot edino bogoslužno opravilo, ki ga bo občestvo svetnikov z deveterimi zbori angelov, z Marijo, božjo Materjo, in združeno z molitvijo božjega Srca neprenehoma opravljalo z besedami: Svet, svet, svet si ti, Gospod, Bog nebeških čet.

Take večnostne molitve nas uči Jezusovo Srce. Na zemlji nas svetne skrbi motijo, da je naša molitev sebična. Čeprav smemo in moramo moliti za vsakdanji kruh in prositi Očeta, da nas reši vsega hudega, vendar ni prav, da v molitvi samo prosimo in po navadi za zgolj časne zadeve. Božje Srce je molilo za druge ljudi in poveljevalo Očeta, ki je v nebesih, molilo za apostole, za Petra, za Cerkev. Jezusova molitev je izliv božje ljubezni, ki obsega vse ljudi, ki prihaja od Boga in se vrača k Očetu. Najvišja vrsta molitve je hvalna in zahvalna. Ob koncu svojega življenja, pri zadnji večerji, je razodel Jezus to molitev z besedami: »Oče, poveljal sem te na zemlji« (Jan 17, 4).

Da, Jezusova molitev se loči od molitve našega srca. Če posnemamo molitev Jezusovega Srca, moramo moliti tudi za časni in večni blagor drugih ljudi. Moliti moramo za spreobrnjenje grešnikov in poganov, za poveličanje sv. Cerkve, za svetega očeta, škofo, duhovnike, redovnike in zlasti za predstojnike in vzgojitelje. Srce Jezusovo nas bo priganjalo, da bomo nenehoma molili v delu in trpljenju. Še na križu, ko je umiral, je Jezus pokazal, da je treba vedno moliti in ne nehati. In ko so onemele ustnice, se je odprlo njegovo Srce na stežaj, da sta kri in voda iz njegovega Srca kot molitveni amen dovršila spravo za naše grehe.

Jezus še danes sam rad uči molitve svoje častilce! Sveti Marjeti Alakok je naročil spravno molitev za človeške grehe.

Naročil ji je nove molitve in pobožnosti, ki jih je obdaril z mnogimi stanovskimi milostmi. Naročil ji je pobožnost prvih petkov, premišljevanje skrivnosti njegovega Srca, zaukazal sveto uro. To je dokaz Jezusovega notranjega življenja in vedne pripravljenosti, da nas po svojem Srcu uči prave in dobre molitve.

Tudi preblažena Devica nas uči dobre molitve. Ko je iz Nazareta hitela v mesto na Judovem k sorodnici Elizabeti, je med potjo premišljevala dobrote, ki jih je Bog skazal njej in izraelskim očetom. Sad tega premišljevanja je bila pesem, ki jo je zapela v Zaharijevi hiši. V njej poveličuje božjo pravičnost, usmiljenje in zvestobo ter se mu zahvaljuje za prejete dobrote. »Moja duša poveličuje Gospoda in moj duh se raduje v Bogu, mojem Zveličarju. Zakaj velike reči mi je storil On, ki je mogočen. Od rodu do rodu traja njegovo usmiljenje njim, ki mu v strahu služijo« (Lk 1, 46—50).

Srce Jezusovo, upodobi naše srce po svojem Srcu! Upodobi nas tudi v tem, da bo naša vsakdanja molitev podobna oni, ki se vsak dan dviga k Očetu iz tvojega Srca. Potem šele te bomo vzljubili iz celega srca. Srce Jezusovo, nauči nas moliti! Amen.

18. maja.

Ljubite se med seboj.

S strahom opazujemo, kako ljubezen med nami usiha. V zadnjih letih ugaša celo mnogokje po družinah svojčas tako mogočni ogenj zakonske ljubezni. Zato pa je vsepovsod zagospodovalo »zbesnelo« (Pij XI.) samoljubje. Koliko je na svetu sovražnosti, nevoščljivosti, surovosti, krivic! Ali so res prišli oni poslednji dnevi, ki je o njih pisano: »Ker bo hudobija narasla, bo ljubezen premnogih omrznila« (Mt 24, 11). Tako vprašujejo dobre duše in iz srca žele, da bi prišel novi človek s srcem sv. Frančiška Asiškega, »novi majniški človek, v katerem bo več ljubezni kakor sovraštva, ki bo raztopil strašni ledeni oklep, ki ga je kraj naših src nakopičila mrznja in nevera.«

Več ljubezni! To je klic človeštva po ljubezni, to zahteva stiska časov, še več, to je predvsem božja volja, zapoved Gospodova, klic presv. Srca v sedanjih dneh. Zveličar je veliki teden to zapoved slovesno

razglasil kot prvo in največjo zapoved: »Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem in vso dušo in vsem mišljenjem. To je največja in prva zapoved. Druga pa je njej enaka: Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe. Na teh dveh zapovedih stoji vsa postava in preroki« (Mt 22, 37—40). In prav na veliki četrtek zvečer, nekaj ur, preden je bilo prebodeno njegovo Srce, je v poslovilnem govoru to največjo zapoved podrobno razložil kot svojo oporoko: »Novo zapoved vam dam: Ljubite se med seboj! Kakor sem jaz vas ljubil, se tudi vi med seboj ljubite. Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, ako boste imeli ljubezen med seboj« (Jan 13, 34. 35).

Tako je naročil nekaj ur pred smrtjo nauk, ki ga je učil neutrudno še z drugimi besedami: nauk o milosrčnosti, o odpušcanju, o usmiljenosti, o ljubezni nebeškega Očeta, nauk, ki ga je predvsem učil z zgledom. Sam je bil učlovečena sveta ljubezen. Vsaka njegova misel, vsaka beseda, vsak korak, vsako dejanje je bilo utrip njegove ljubezni do Očeta in do bližnjega. Pisatelji so že hoteli opisati vso širokost in dolgost in višočino in globočino te vse spoznanje presegajoče ljubezni Kristusove (Ef 3, 19), pa niso zmogli: neizmerna je, nedoumljiva, nedopovedljiva. Zveličar ljubi starše, prijatelje, poleg njih pa predvsem tiste, ki so ljubezni najbolj potrebni. Kako ljubi bolnike! Ni mogel mimo njih, ne da bi jim pomagal. Ljubi otroke, jih blagoslavlja in blagruje: »Pustite otročičem, naj prihajajo k meni« (Mr 10, 14). Ljubi grešnike: »Sin človek je prišel zveličat, kar je bilo izgubljenega« (Mt 18, 11). »Jaz sem dobri pastir« (Jan 10, 11).

Neutrudna je ta njegova ljubezen; nobena težava, noben trud, nobena spehanost, nobeno nasprotovanje, nobeno razočaranje ga ne ovira, da bi »dobrot ne delil« (Apd 10, 38). Milosrčna je ta ljubezen, sveta in prav do konca stanovitna. Vse dela iz ljubezni: neprestano se izlivajo iz božjega Srca reke usmiljenja in dobrotnosti. Iz ljubezni je prišel na svet, iz ljubezni izvršil največje delo božje ljubezni: odrešenje. Prebodli so mu desno stran, ko je visel na križu, in iztekla je iz rane kri do zadnje kaplje. Takrat je v človeštvu začela pluti sveža kri novega človeka, ki kot nova stvar veruje, verujoč upa, upajoč ljubi.

Glejmo na presveto Srce Gospodovo, žarišče svete ljubezni! Učimo se od njega, kakšna mora biti naša ljubezen do bližnjega! Biti mora splošna, nikogar ne smemo izključiti od nje-

nega objema. Imeti mora nagibe, ki jih je učil Jezus. Vsi smo otroci nebeškega Očeta, zato se moramo med seboj ljubiti. Bližnjemu moramo dobre skazovati kot Kristusovemu bratu, da, kot Kristusu samemu. »Kar ste storili kateremu izmed teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili« (Mt 25, 40). Ljubezen do bližnjega moramo imeti v mislih. »Zakaj v srcu hudo mislite?« (Mt 9, 5.) Kazati jo moramo v dejanjih. »Zgled sem vam dal, da bi tudi vi delali, kakor sem jaz vam storil« (Jan 13, 15). »Pojdi in tudi ti tako delaj« (Lk 10, 37). Ljubezen mora biti velika. »Kakor sem jaz vas ljubil, se tudi vi med seboj ljubite« (Jan 13, 34). In kolika je ta njegova ljubezen do nas? »Kakor je Oče mene ljubil, sem tudi jaz vas ljubil« (Jan 15, 9). Velikodušna, junaška mora biti. »Ljubite svoje sovražnike; delajte dobro tem, ki vas sovražijo, in molite za tiste, ki vas preganjajo in obrekujejo« (Mt 5, 44).

Božja mora biti ljubezen do bližnjega. Potekati mora iz ljubezni do Boga Očeta. Zveličar dela vse iz ljubezni do Očeta. »Nisem prišel iz nebes zato, da bi vršil svojo voljo, ampak voljo tistega, ki me je poslal« (Jan 6, 38). »In to zapoved imamo od njega, da naj, kdor ljubi Boga, ljubi tudi svojega brata« (1 Jan 4, 21). Bratska ljubezen je preskušnja, ali res ljubimo Boga. »Ako kdo pravi: Ljubim Boga, pa sovraži svojega brata, je lažnik. Kako more ljubiti Boga, ki ga ni videl?« (1 Jan 4, 19. 20.) Iz ljubezni do Boga mora naša ljubezen do bližnjega črpati svojo moč, drugače postane slabotna, vsakdanja, brez pravega duha.

Ti nagibi za dejavno ljubezen do bližnjega so nekake svete vrvice, s katerimi je Zveličar — pravi duhoviti pisatelj (Pelaéz) — povezal vse ljudi med seboj in s troedinim Bogom. Prelepa in prevzvišena je taka krščanska ljubezen do Boga in do bližnjega. Vez popolnosti je (Kol 3, 14), ki zares veže člane Kristusovega skrivnostnega telesa med seboj; kraljica je, mati, korenina, lik vsem drugim krepostim. Sv. Frančišek Saleški pravi, da prihaja ljubezen kot kraljica s spremstvom vseh drugih kreposti. Kako tesno je zvezana s ponižnostjo, potrpežljivostjo, s preprostostjo! »Potrpežljiva je, dobrotljiva; ni nevoščljiva, se ne ponaša, se ne napihuje; ni prešerna, ne išče svojega, se ne dá razdražiti, ne misli hudega; se ne veseli krivice, veseli pa se resnice, vse opraviči, vse veruje, vse upa, vse prenaša« (1 Kor 13, 4—7). Taka sveta ljubezen je počelo krščanskemu življenju in mu daje poseben znak Kristusovih

učencev (Jan 13, 35). Kakor je ljubezen osnovni zakon življenja v Bogu, življenja Jezusa Kristusa, Device Marije in svetnikov, tako bodi tudi osnovni zakon v življenju slehernega izmed nas!

Več ljubezni v poklicnem delu! O kako vse drugačno lice bi dobilo naše življenje, ko bi vsakterega izmed nas pri izvrševanju poklica vodila ljubezen. Poklicno delo izvrševati se pravi, Bogu in bližnjemu služiti; pa vztrajno, nesebično, postrežno služiti, uči krščanska ljubezen. In kdor ima priložnost in utegne, naj poleg poklicnega dela še sodeluje v družbah, kjer se neti bratska ljubezen in se s skupnimi močmi izvršujejo dela krščanskega usmiljenja do bližnjega, ki jim posameznik ni kos.

Več ljubezni v naše hiše in družine! Krščanska ljubezen ustanavlja nove družine; hrani jih in vodi; prinaša jim mir in srečo, blagoslov dobrih otrok. Je svetišče in šola svete ljubezni, kakor je bil tihi dom v Nazaretu dom dela, molitve in dobrih del.

Več ljubezni v naša sosedstva! Kako so si sosedje včasih tuji, nasprotni, sovražni, pa so si po prostoru tako blizu! Kako lepo bi bilo to sosedstvo, ko bi zares drug drugemu služili v ljubezni po Svetem Duhu.

Več ljubezni v naše župnije! So skrivnostno telo Jezusa Kristusa. Sveti Duh je duša temu telesu in Sveti Duh je Ljubezen. Pri oltarju se zbirajo župljani, sodarujejo sveto daritev, prejemajo sveto Rešnje Telo, ne samo zase, marveč tudi za druge, da bi bolj ljubili Boga in v Bogu bližnjega. Živa župnija je kakor velika družina, v kateri si vsi drug drugemu pomagajo. Ta dejavna ljubezen se kaže v zbirkah na zahvalno nedeljo, ki so zapovedane za domače reveže, še bolj pa v vsem življenju, ko drug drugega radi podpirajo. V novejšem času imajo ponekod uveden milodar Srca Jezusovega: o prazniku Srca Jezusovega se spominjajo najbolj zapuščenih župljanov in darove zanje polagajo na oltar.

Več ljubezni! Kaj pa je treba storiti, da bomo imeli več ljubezni? Glejmo na Srce Jezusovo in s tem Srcem glejmo na bližnjega. Sv. Frančišek Saleški pravi: »Kdor gleda na bližnjega izven Srca Jezusovega, je v nevarnosti, da ga pogosto ne bo stanovitno, enakomerno ljubil.« Srce Jezusovo bije samo v nebesih in v tabernaklju. V nebesih napaja reko veselja, ki poplavlja božje mesto. Tu pa nam je neizčrpen

studenec vseh milosti in dobrot. Ali ni sveto Rešnje Telo vez miru in svete ljubezni? Če bi sveto obhajilo zares pripravljeni sprejemali, bi nam Zveličar vsakikrat zanetil plamen ljubezni do Boga in do bližnjega. Friderik Ozanam je imel navado, da je za zahvalo po svetem obhajilu obiskoval ubožce.

Prosimo tudi Devico Marijo, da nam kot srednica vseh milosti in Mati usmiljenja izprosi ljubezen do Boga in do bližnjega. Njeno srce je bilo žarišče svete ljubezni že od prve mladosti. Ta ljubezen pa je še rastla v njej vse življenje, da je s koncem življenja srce kar izgorelo. Čista je bila ta ljubezen, brez sence, brez diha sebičnosti, pa junaška, stanovitna, nežna, postrežna, ponižna in vsa dejavna; izžarevala se je v samih dobrih delih. Prva njena dobra dela je gledal tempelj, potem je izvršila največje dobro delo, ko je privolila, da postane mati Odrešenikova in se je udeleževala Zveličarjevih odrešilnih del. Velike so bile žrtve, ki jih ji je nalagalo sveto materinstvo. V duhu je spremljala Sina na apostolskih potih, pod križem je z njim trpela in ga darovala nebeškemu Očetu; bedela je ob zibelki mlade Cerkve, umrla v ljubezni in iz ljubezni.

Vnebovzeta je Marija kraljica v kraljestvu ljubezni. Kot srednica vseh milosti deli vse milosti s srcem najboljše matere. Pri vsakem dobrem delu, ki se stori, ima svoj delež; kot Mati usmiljenja, kot Pomočnica kristjanov, kot Zdravje bolnikov, kot Pribežališče grešnikov, kot Mati žalostnih, kot Mati dobrega sveta siplje neprenehno milosti duhovnih in telesnih dobrot na vse bedne, zapuščene, pomoči potrebne. O Marija, tebi je Gospod Bog dal srce, upodobljeno po Srcu tvojega Sina, najčistejše Srce, napolnjeno z najsvetejšo ljubeznijo do Boga in do bližnjega; izprosi nam milost, da bo tudi v nas gorel ogenj nesebične ljubezni do Boga in do bližnjega, da bi živeli kot duše-žrtve, Bogu v čast, bližnjemu in sebi v časno in večno blaginjo! Amen.

19. maja.

Milodar odpuščanja.

Živimo v ozračju, nasičenim s strupenimi plini sovraštva. Kako trdovratno so se plazili že pred vojno po naših družinah, župnijah, občinah; kako strastno so zastrupljali politično in

gospodarsko življenje! Sedanja stiska jih je še bolj sprostila, z njimi vse druge, ki sovraštvo povzročajo ali ga spremljajo, kakor so: zavist, škodoželjnost, mržnja, brezobzirnost, krivičnost, izkoriščanje bližnjega. Pa, ali se tudi v nas samih ne vzbuja le prepogosto zli duh maščevalnosti, da bi vračali žalitev za žalitev, udarec za udarec, »oko za oko, zob za zob«? Toda kristjan, ki sleherni dan moli: »Odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom,« ne dela tako. Hudo premaguje z dobrim (Rim 12, 21). Dolžniki, ki jih imenuje v očenašu, so mu tisti, ki ga žalijo, mu nasprotujejo, delajo krivico, ga sovražijo; vsem tem, kakor v molitvi Bogu vsak dan zatrjuje, odpušča zares, iz srca, brez pridržka. In milost božja ga vodi, da celó dobro dela tem, ki ga črtijo, blagoslavlja tiste, ki ga kolnejo, moli za tiste, ki ga obrekujejo (Lk 6, 27. 28).

Pa bi kdo rekel: Ali taka velikodušnost še velja? Saj svetuje znani pisec: »Postanite trdi in nikomur ne prizanašajte. Ne povračujte nikdar hudega z dobrim. Če ste komu storili veliko krivico, storite mu jih še pet majhnih.« — Res je, tako so govorili pogani in govori še danes popoganzjeni svet. Toda krščanski človek, ki je »nova stvar v Kristusu« (2 Kor 5, 17) govori in ravna drugače. Saj je odpuščati velika Kristusova zapoved ljubezni do bližnjega; je veliko dobro delo, pa tudi velika socialna dolžnost. Zapoved Gospodova je, ponovno jo je zapovedal. »Slišali ste, da je bilo rečeno: 'Ljubi svojega bližnjega in sovraži svojega sovražnika.' Jaz pa vam pravim: Ljubite svoje sovražnike; delajte dobro tem, ki vas sovražijo, in molite za tiste, ki vas preganjajo in obrekujejo, da boste otroci vašega Očeta, ki je v nebesih; zakaj on velewa svojemu soncu, da vzhaja nad hudobnimi in dobrimi, ter pošilja dež pravičnim in krivičnim. Če namreč ljubite tiste, ki vas ljubijo, kakšno zasluženje imate? Ali ne delajo tega tudi cestinarji? In če pozdravljate le svoje brate, kaj delate posebnega? Ali ne delajo tega tudi pogani? Bodite torej popolni, kakor je popoln vaš Oče nebeški« (Mt 5, 43—48).

Apostol Peter ga je vprašal: »Gospod, če greši zoper mene moj brat, kolikokrat naj mu odpustim? Do sedemkrat?« Jezus mu pravi: »Ne rečem ti do sedemkrat, ampak do sedemdesetkrat sedemkrat.« In potem je povedal priliko o neusmiljenem hlapcu. Kralj je hlapcu, ki mu je bil dolžan 10.000 talentov, ves ta velikanski dolg odpustil. Hlapec pa je srečal sohlapca,

ki mu je bil dolžan samo sto denarjev; davil ga je in vrgel v ječo. Tedaj ga je gospod poklical in mu rekel: »Hudobni hlapec, ves dolg sem ti odpustil, ker si me prosil; ali nisi bil tudi ti dolžan, usmiliti se svojega sohlapca, kakor sem se bil tudi jaz tebe usmilil. In razsrdil se je in ga izročil mučiteljem, dokler ne bi poplačal vsega dolga. Tako bo tudi moj nebeški Oče storil z vami, če iz srca ne odpustite vsak svojemu bratu« (Mt 18, 21—35).

Pa spet se oglašča dvom v duši, ki razmišlja te Gospodove besede. Sovražnike ljubiti? Zanje celo moliti, jim dobro delati? Ali je to sploh mogoče? Celó sv. Avguštin pravi, da je moliti za sovražnike težka stvar. Res je ta Gospodova zapoved naši oholosti neprijetna, zahteva prav pogosto velikih žrtev, toda nemogoče ni, jo spolnjevati. Že v stari zavezi, ko niso imeli polnosti časa (Gal 4, 4), je govoril Sv. Duh: »Ako je tvoj sovražnik lačen, mu daj jesti; ako je žejen, mu daj piti, kajti če tako delaš, mu boš žerjavico zbiral na glavo« (Preg 25, 21. 22). Da smo dolžni sovražnike ljubiti, to ne pomeni, da bi jih morali tako ljubiti, kakor sebe ali tiste, ki nas ljubijo. Ljubezen do sovražnikov zahteva, da ne smemo gojiti želja po maščevanju. Pripravljeni moramo biti, da bi rajši še več trpeli, kot da bi se maščevali. Ne smemo nasprotnikom želeli hudega, razen kot sredstvo, da bi se poboljšali; ne smemo se veseliti, če se jim slabo godi. Primerno jim moramo tudi pokazati, da jih ne sovražimo. Ne smemo jih tudi iz molitve izključiti. Skazovati jim moramo navadna znamenja ljubezni in spoštovanja, ako se to ne obrne v še večje zlo. Ni greh, če se ob spominu na krivico v nas poraja bolečina, ali vstaja mržnja, kateri pa z voljo ne pritrjujemo. Tudi nismo dolžni napraviti prvega koraka za spravo; ni greh, ako čakamo, naj žaljivec prej pokaže, da mu je žal storjene krivice. Toda, kdor hoče biti bolj velikodušen, napravi prvi korak za spravo, posebno, če je pričakovati uspeha; prisrčno moli zanj zato, ker je sovražnik, in mu z veseljem skazuje večje dobrote, nego jih zahteva dolžnost. (Prim. dr. G. Pečjak: Katoliška moralka.)

V tem smislu sovražnikom odpuščati, je zares junaško dobro delo, eno izmed največjih, ki jih more storiti krščanska ljubezen. Sv. Avguštin je dejal: »Ne poznam večjega milodara, kakor ga da tisti, ki sovražniku iz srca odpusti.« In spet drugi uče: Z nobenim drugim dobrim delom ne postanemo Bogu ljubši in podobnejši kot z velikodušnim odpuščanjem.

Sodobni pisatelj (Papini) izjavlja: »Majhen človek se spominja žalitve, ki so mu jo prizadeli; to mu vznemirja noč, jeza mu zastruplja usta. Velikodušen človek se spominja samo dobrega in zaradi tega malo dobrega pozabi hudo, ki ga je prejel.«

Tako delo je s pomočjo božje milosti mogoče storiti; številne velike duše so ga od početka krščanstva izvrševale kot posebno značilni znak junaškega krščanstva. Nedosežni vzor jim je bil Zveličar, ki tega junaškega dela ni samo učil, ampak vsem zapustil najlepši zgled junaškega odpuščanja. Visel je na križu, obdajali so ga krvniki in nasprotniki: farizeji, pismouki, nahujskana množica. Oči vseh so bile uprte vanj, plamteče od sovraštva in škodoželjnosti. Posmehovali so se mu. On je pa molil: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo« (Lk 23, 34). Te besede izreka sam Sin božji, brezno svetosti in ljubezni, ki umira za svet, ki ga mori. Lahko bi bil storil, da bi bil prišel vihar in vso to s sovraštvom nasičeno družbo odnesel v prepad, toda odpušča iz srca. Očeta prosi, naj jim odpusti in Očetovemu odpuščanju dodaje svoje. In tudi Marija, njegova žalostna Mati, ki sotrpi z njim, daruje Sina nebeškemu Očetu, odpušča in ponavlja: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo.« To je popolno odpuščanje.

Za Jezusovim in Marijinim odpuščanjem prihajajo druga nepretrgano v vseh časih, po vseh krajih. Junaške duše obnavljajo odpuščanje, izgovorjeno na križu, pogosto celo ponavljajo Gospodove besede. Sv. Štefan odpušča sovražnikom: »Gospod, ne prištevaj jim tega greha« (Apd 7, 60). Sv. Sabin s pokvečenimi rokami moli za krvnike, sv. Projekt šepeče: »Ne šteje jim tega v greh.« Sv. Devica Orleanska Ivana D'Arc prosi odpuščanja, ko jo peljejo v smrt, pa tudi sama odpušča vsem, ki so zakrivili njeno smrt. Mučenec bl. Mkasa v Ugandi reče krvniku: »Povej kralju Muangu, da me je po krivici obsodil, pa mu iz srca odpuščam.« V novejšem času so bili med drugimi taki junaki na pr. nadškof Affre v Parizu, pater Pro v Mehiki, nešteti duhovniki s svojimi škofi v Španiji; škof iz Barbastra je pred smrtjo venomer molil: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo.« Neki župnik iz Toleda pa je vojaku, ki ga je imel ustreliti, kleče poljubil roko.

Plemenito, mnogokrat težko, z žrtvami zvezano delo je ta milodar, zato pa tudi blagoslovljen. Blagoslov je predvsem tistemu, ki odpušča. Sad odpuščajoče ljubezni je mir, veselje, ki po taki zmagi polni srce. Težavna zmaga pa prinaša do-

stikrat še druge milosti. Veliki petek je srečal Janez Gualbert oborožen neoboroženega morilca svojega brata. Nesrečnež je padel predenj na kolena in s prekrižanimi rokami v imenu Jezusa Kristusa zaprosil odpuščanja. Janez Gualbert mu je ginjen velikodušno odpustil. Ko je stopil v bližnjo cerkev, je začutil, da ga Bog kliče v samostan. Postal je svetnik.

Ta milodar je v blagoslov tudi tistemu, ki ga prejme. Neki surovež je opsoval sv. Janeza Hieronima. Ko mu je pa ta ponudil še drugo lice za udarec, ga je ta velikodušnost pretresla; popolnoma se je spreobrn timer. V blagoslov je tako odpuščanje družinam, župnijam, občinam, človeški družbi, državi. Ljudje, ki radi odpuščajo, so mirotvorci, ki jih blagruje Jezus Kristus: »Blagor miróljubnim, zakaj ti bodo otroci božji« (Mt 5, 7).

Sv. Avguštin je svoj čas klical vernikom: »Preljubi, pozivam vas, tudi vi se dvignite k tej popolnosti.« Trudimo se za veliko delo velikodušnega odpuščanja! Prosimo Boga, naj nam da milost, da bi spričo žalitev, krivic, ki jih doživljamo, ne zapirali svojih duš milosti krščanskega odpuščanja. Vedno in dosledno skušajmo o bližnjem sploh le dobro misliti, obzirno o njem govoriti, mu dobro delati. Potem bomo ob napadu zlega duha maščevalnosti laže premagovali hudo z dobrim. Vsi brez izjeme smo veliki dolžniki pred Bogom, vsi sinovi in hčere istega nebeškega Očeta. Kako bi ne hoteli drug drugemu odpuščati, resnično, iskreno, zares krščansko? »Oče, odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom.« Amen.

20. maja.

Blagor usmiljenim!

Živimo v svetu, v katerem je več bede in gorja kot kdaj prej. Življenje poraja vedno nove žrtve. To je svet telesne bede: ubožci, siromaki, sirote, starci brez zadostne hrane, brez obleke, brez strehe; brezdomci, brezposelni, berači, prehajači; bolniki, jetniki, nesrečni. To je svet umske bede: nevešči in zato izkoriščani, nezadostno ali prav nič poučeni o verskih resnicah; dvomljivci, ki pri težkih odločitvah ne vedo kam in kod; slabiči, ki brez vodnika drse navzdol. To je svet tudi nraune bede: nesrečni, vsi strti v žalosti zaradi izgub in nesreč; grešniki, sužnji svojih strasti, ki slepi za nesrečo drve

v prepad; nevšečni in neprijetni značaji, ki imajo malo prijateljev, poleg njih tisti, ki jih morajo prenašati; vsi, ki gore od maščevalnosti, poleg njih tisti, katere sovražijo: nešteti, ki sami ne molijo in nimajo nikogar, da bi zanje molil. Svet telesne, umske in нравne bede, svet nemira, žalosti, strahu, trpljenja, vzdihov, solza. Ali ni svet res ena sama solzna dolina?

A poleg sveta bede in trpljenja je tudi svet sreče, ki se smeje. Vsi, ki trpe, navadno ne trpe vedno. Na svet bede in gorja pa zre nebeški Oče in nevidno vliva v zapuščene duše potrpežljivost in pogum; tudi jim pošilja svoje sle, duše z usmiljenim srcem, ki kakor angeli tolažbe stopajo med trpečimi. Ni je rane, da bi je ne obvezali kot usmiljeni Samarijan. Od Boga so prejeli veliki dar dobrega srca in milost krščanske usmiljenosti, tiste velike kreposti, ki nas nagiba, da z bližnjim, ki trpi, sočustvujemo in mu želimo pomagati. Usmiljeni človek vidi bližnjega v stiski, pa začuti, kakor da bi bil sam na njegovem mestu. S srcem se zgane vsa duša, že vstaja želja: pomagaj! Tako sočutje ni slabost, kakor so nekateri trdili in še trdijo, marveč velik božji dar. Jezus je videl mnogo ljudstva, ki ni imelo kaj jesti, pa je dejal: »Ljudstvo se mi smili« (Mr 8, 2). Ko je videl, da Marta in Marija in Judje za mrtvim Lazarjem jokajo, se je v duhu raztožil, se zjokal in raztožen šel h grobu (Jan 11, 33—38).

Toda krščanska usmiljenost z bližnjim ne samo sočustvuje, marveč mu tudi pomaga. Že s tem, da z njim sočustvuje, nekako deli z njim stisko in mu jo zmanjšuje. Daje pa mu tudi roko v pomoč, pomoč, ki je dvojna, kakor je stiska bližnjega dvojna: na telesu in na duši. To so telesna in duhovna dela krščanskega usmiljenja. Telesna dela krščanskega usmiljenja: lačne nasičevati, žejne napajati, popotnike sprejemati, nage oblačiti, bolnike obiskovati, jetnike reševati, mrličke pokopavati. Stara so ta dela, kot je stara Cerkev. Že prvi kristjani so jih z izredno gorečnostjo izvrševali. Pri sveti daritvi so redno imeli zbirke za siromake, za jetnike, za izgnance po rudokopih; mrtve so pokopavali s posebnim spoštovanjem v katakombah, ki jih je zgradila živa vera in nedosegljiva ljubezen. Diakoni so posebno skrbeli za reveže.

Ko je Cerkev vstala iz katakomb, so začeli zidati bolnišnice, zavetišča za onemogle bolnike in potnike; vsak samostan je

gostoljubno sprejemal potnike. Zgodovina poroč, kako so plemeniti vladarji, škofje in posamezniki osebno izvrševali dela krščanskega usmiljenja. Sv. Gregorij Veliki je imel poleg sebe pri obedu reveže. Sv. Odilo je v hudi zimi slekel plašč, z njim odel dva mrtva otroka ter ju pokopal. Sv. Dominik je kot ubožen dijak prodal svoje knjige, da je dal kruha lačnim. »Rajši sem brez plašča kot brez ljubezni,« je zaklicala mlada sv. Katarina Sienska. Velika dela sv. Vincencija Pavelskega za vse vrste človeške bede so nepozabna in njegove dobrodelne ustanove še danes cveto. Veliko srce za bedo in gorje so imeli v novejšem času Friderik Ozanam, ustanovitelj Vincencijevih konferenc, sv. Janez Bosko, sv. Jožef Cottolengo itd.

Lepa so dela telesnega usmiljenja. Z njimi častimo skrivnostno telo Jezusa Kristusa. Dobrote skazujemo udom tega skrivnostnega telesa, da, Kristusu samemu. Kristusa iščemo, njega ljubimo, njemu strežemo v bolnikih, njega nasičujemo v lačnih, oblačimo v nagih, sprejemamo pod streho v potnikih, njemu stojimo ob strani v umirajočih.

Prepotrebna so ta telesna dela krščanskega usmiljenja, toda duhovna dela so še bolj vzvišena. Pri njih gre za bližnjikovo neumrljivo dušo, ki je le prepogosto še v večji bedi kot njegovo telo. Trpi lakoto, žejo, goloto; bolna je, okovana v vezi strasti in greha, sovraštva; kot izgubljena potnica tava okoli; brez moči je, vsa strta. Takim dušam prihiteti na pomoč je veliko dobro delo. To so duhovna dela usmiljenja: grešnike svariti, nevedne učiti, dvomljivcem prav svetovati, žalostne tolažiti, krivico voljno trpeti, žaljivcem iz srca odpustiti, za žive in mrtve Boga prositi.

Grešnik se igra, je dejal bl. Jordan Saški, pred peklen-skimi vrati. Usmiljeno srce pa ga skuša iztrgati žrelu večnega pogubljenja, to je zares nebeško dobro delo. Usodna je mnogokrat nevednost v svetnih stvareh, nevednost o Bogu in večnem življenju pa je naravnost smrtonosna. Zato so blagovestniki s tako gorečnostjo oznanjali evangelij in ga še oznanjajo. Zato v nekaterih deželah moške in žene mladino poučujejo katekizem; za verski pouk je ustanovljena bratovščina krščanskega nauka. Ta duhovni kruh dele dobre matere, pridigarji, dobre knjige in dobri časopisi. Koristno je delo pravega sveta, ki pomaga bližnjemu v dvomih za velike življenjske odločitve. Važna je pomoč tolažbe; že tiho sočutje lajša gorje, vendar pa mora biti tolažba obzirna, nevsiljiva, nežna. Življenje po

družinah, med sosedi, v občinah, v župnijah bi bilo mnogokje še bolj razrvano, ko bi ne bilo duš, ki krivico voljno prenašajo s potrpežljivostjo in krotkostjo. In sovraštva, prepira in bojev bi ne bilo nikdar konec, ko bi ne bilo usmiljenih src, ki iz ljubezni do Boga in do žaljivcev tem iz srca odpuščajo. In zadnje duhovno delo usmiljenja, delo molitve! To delo izvršuje lahko vsakdo, tudi tisti, ki je lačen, žejen, bolan, nag, jetnik; vsem živim in mrtvim lahko naklanja miloščino molitve. O kako spodbudna je molitev bolnikov, ki darujejo svoje trpljenje za blaginjo sveta in Cerkve, za misijone in molijo za tiste, ki ne molijo! Kako potrebna je molitev redovnikov in redovnic, ki ponoči, ko druga molitev nekako počiva, dvigajo hvalnice in prošnje k Bogu! Kako vzvišena je molitev najvišjega pastirja, ki v stiski sedanjih dni moli za vse človeštvo!

Bodimo usmiljeni! Tako hoče Gospod Bog, tako zahteva stiska časov. Že v stari zavezi je Gospod govoril po preroku Ozeju: »Hočem usmiljenja in ne daritve« (Oz 6, 6). Iste besede ponavlja Jezus Kristus: »Pojdite in se poučite, kaj se pravi: ‚Usmiljenja hočem in ne daritve‘« (Mt 9, 13). O, kako poln usmiljenja je nebeški Oče, zatrjuje vsepovsod sv. pismo. Dobrotljiv je in milostljiv, potrpežljiv in velikega usmiljenja in zmagovalec nad hudim (Joel 2, 13). »Bog je ljubezen« (1 Jan 4, 16) in to brezno ljubezni se odpira v usmiljenju, ki ga Bog skazuje človeku. Če smo torej usmiljeni, smo prav posebno podobni Bogu in najlepše spolnujemo besedo Gospodovo: »Bodite popolni, kakor je popoln vaš Oče nebeški« (Mt 5, 48). »Bodite usmiljeni, kakor je tudi vaš Oče usmiljen« (Lk 6, 36).

Zato smemo upati, da nam usmiljenje, ki ga skazujemo bližnjemu, odpira vrata božjega usmiljenja, posebno ob uri, ko se odloča naša večna usoda. Že sv. Hieronim je rekel: »Ne spominjam se, da bi bil bral, da bi bil umrl zle smrti, kdor je izvrševal dela svete ljubezni.« Zveličar pa je slovesno izjavil, kako bo ob sodbi poplačal dela usmiljenja. »Tedaj bodo pravični na njegovi desnici vprašali: ‚Gospod, kdaj smo te videli lačnega in smo te nasitili, ali žejnega in smo ti dali piti? Kdaj smo te videli popotnika in smo te sprejeli, ali nagega in te oblekli? Ali kdaj smo te videli bolnega ali v ječi in smo prišli k tebi?‘ In jim bo odgovoril: ‚Resnično, povem vam, kar ste storili kateremu izmed teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili‘« (Mt 25, 37—40).

Bodimo usmiljeni, kakor je učil blagi Tobija svojega sina: »Kakor premoreš, bodi usmiljen. Ako imaš veliko, obilno dajaj; če imaš malo, si prizadevaj, tudi malo rad podeliti« (Tob 4, 8. 9). O, če to velja za vsak čas, velja posebno za stisko naših dni! Vsak dan jih srečujemo korak za korakom, bedne na telesu, še bednejše večkrat na duši. Ne hodimo mimo njih kot oni judovski duhovnik in levit mimo potnika, ki je padel med razbojnike (Lk 10, 30). Obstanimo, pomagajmo! Pri tem pa bodimo obzirni, spoštljivi in nežni do podpirancev. Naj nas ne plašita nehvaležnost in razočaranje, ki ga doživljamo pri takih delih. Sv. apostol Pavel nam kliče: »Oblecite si torej kakor izvoljenci božji, sveti in ljubljeni, pristrčno usmiljenje, dobrotljivost, ponižnost, milobo, potrpežljivost« (Kol 3, 12).

Prosimo preblaženo Devico Marijo milosti velikega usmiljenja. Zapomnimo si, da njo posebno častimo z dobrimi deli. Goreč nadškof je rekel pri zborovanju o dobrodelnosti: »To so naši sklepi. In te sklepe položimo danes v roke Materi dobrih del. Prosimo jo za milost razsvetljenih oči, da spoznamo, kaj je prva in velika zapoved ljubezni in kaj zahteva od nas. Da se naučimo gledati vsaj včasih trpečega Kristusa v trpečem bližnjem. Mati božja je Kraljica svete dejavne ljubezni. Napravimo ji veselje, da jo posnemamo v žrtvah. V resnici jo bolj slavimo z deli kot z besedo ali pesmijo. Bolj s svetilko, ki jo po svoji ljubezni do bližnjega postavimo na svetilnik, kakor z žarkimi lučcami, ki ožarjajo njeno podobo na prazničnem majniškem oltarju. Bolj z dejavno pobožnostjo, ko imamo v mislih njene uboge in najubožnejše otroke, kakor z ono, ki se izliva samo v molitvah in pesmih ali v kitah cvetja.« Prosimo, da bomo z dejavno krščansko ljubeznijo do bližnjega postajali od dne do dne bolj krščanski, da bomo rastle v ljubezni božji. Amen.

21. maja.

Češčenje Srca Jezusovega bo prenovilo svet.

Ko je Jezus živel na zemlji, je napovedal apostolom čase, ko »bo hudobija narastla, bo ljubezen premnogih omrznila« (Mt 24, 12). Zdi se, da sedaj živimo v tistih časih, ki se značilno ločijo od preteklih, da ni več prave ljubezni, ker je

hudobija narastla. Ni več prave ljubezni do sebe, ker ljudje navadno živijo v smrtnih grehih in se ne trudijo za dušno zveličanje. Ni ljubezni do bližnjega, čeprav je res, da mnogi vrše tudi dandanes izredna telesna dela usmiljenja, a so tudi mnogi vstali, ki ne poznajo 5. božje zapovedi. Ni več ljubezni do Boga, ker sovražijo Boga, njegovo ime, Cerkev in njene služabnike. — To ni naša misel, tako se glasi uradna sodba Kristusovega namestnika na zemlji, svetega očeta Pija XI., ki pravi: »Prvič, odkar ljudje pomnijo, gledamo skrbno začet in dobro premišljen upor proti vsemu, kar se imenuje Bog« (Divini Redemptoris, Naša pot 13, 38).

Zdravilo za sedanje čase nam je preskrbel božji Sin Jezus Kristus. Pokazal je na svoje Srce, ki je ljudi tako zelo ljubilo, da je dalo samo sebe za zveličanje duš. Zato od tega Srca pričakujemo obnovo človeštva, narodov, družin in posameznikov. Sveti oče Leon XIII. je izrekel misel, da v znamenju Srca Jezusovega počiva vse naše upanje, v njem iščemo zveličanja, od njega pričakujemo rešitev človeštva (Annum sacrum). Čimdalje bolj glasno poudarjajo papeži isto misel, da je pobožnost do Srca Jezusovega varno zdravilo in zanesljivo vodilo do popolne obnove notranjega in družabnega življenja. V naših dneh je Pij XI. poudaril tudi to resnico, da pobožnost do presvetega Srca Jezusovega vključuje vsako božje čiščenje in je pot k popolnosti (Miserentissimus Redemptor). Kdor časti Srce Jezusovo, ne bo ostal v grehu, marveč se bo z milostjo božjega Srca dvignil iz najglobljih nižav do najvišjih višav popolnosti.

Kako je to mogoče? Učitelji duhovnega življenja radi poudarjajo, da se je iz Jezusove srčne rane rodila sv. Cerkev; kri in voda, ki sta pritekli iz rane, pa vedno predstavljata vse milosti, ki jih je zaslužil Jezus s svojo smrtjo na križu. Vse pobožnosti črpajo iz tega milostnega studenca, pobožnost Jezusovega Srca pa neposredno zajema iz samega vira vse svetosti.

Nekateri mislijo, da je pobožnost Jezusovega Srca samo izliv naših čustev; sladak ljubezenski napoj; pobožnost, ki je bolj za ženske kakor za moške. V naši dobi pa rabimo moč, ki so zmožni, da kot plemeniti značaji pozabijo sami sebe in kljubujejo vsakemu zlu, četudi za ceno lastnega življenja.

Ali nas Srce Jezusovo ne vzgaja v take značaje? Le pogledjmo ga, kakor ga predstavljajo krščanski umetniki! Srce, iz katerega kakor v neugasljiv požar udarjajo visoki plameni

ljubezni, ki jih hrani les križa. Srce obdaja ograja iz trnja, katerih vsak krvavi od kapelj njegove srčne krvi. Značilna pa je velika rana, ki oznanja smrt najpopolnejšega bitja na zemlji.

Srce, ki ga častimo, je res žareče ognjišče ljubezni in svetosti. Resnično dokazuje, da nas je Sin božji ljubil do konca. To pomeni tako zelo, da nas bolj ni mogel ljubiti. Če je človeško srce znamenje ljubezni, potem je Jezusovo Srce istočasno znamenje in skrivnostna posoda božje in človeške ljubezni. Po pravici verujemo, da je Beseda meso postala. Tako pri Srcu Jezusovem z vso pravico trdimo, da je neskončna božja ljubezen meso postala in med nami prebivala.

Srce Jezusovo je učlovečena božja ljubezen.

Predstavlja ljubezen najpopolnejšega moža, ki vabi vsakega človeka, moža in ženo, da jo posnema. Največ grehov izvira iz napačne ljubezni, iz neurejene navezanosti do stvari, sebe ali bližnjega. Jezusova ljubezen je usmerjena navzgor, v onostranstvo. Ljubil je ljudi in nas še ljubi, a tako, da nam kaže pot k Očetu. Njegova ljubezen je križana in ograjena. Ni položena na cvetje, lilije, vrtnice, vijolice, marjetico in nagelj. Počiva med lesom in trnjem, da trnov les ob vsakem srčnem utripu rani njegovo sveto ljubezen do krvi. Ograjo mu je postavila pokorščina do Očeta. Nedvomno ga je ljubezen priganjala, da bi oznanjal blagovest vsem ljudem. Pa je 30 let skrito bival v Nazaretu, ker še ni prišla Očetova ura. Kako rad bi bil oznanjal evangelij vsem ljudem tudi izven mej izraelske dežele, pa tega ni storil, ker ni prav, da bi jemali kruh otrokom in ga metali psom. V smrtnem strahu je prosil, naj gre kelih trpljenja mimo njega. Iz ljubezni do Očeta pa je sprejel smrt na križu. Tako je pokorščina do Očeta urejala ljubezen Jezusovega Srca.

Zgled Jezusovega Srca nas uči prav ljubiti. Tudi človeška ljubezen se ne sme plaziti po zemlji, marveč mora iskati potov navzgor. Vzpenjala se bo kakor plemenita vinska trta po lesu križa. Kakor je Jezusova ljubezen ogradila trnova ograja pokorščine do Očeta, tako mora tudi naša ljubezen ograditi pokorščina do božjih in cerkvenih zapovedi. Tudi če je zapoved težka in boleča do krvi. Četudi bi imeli zaradi zvestega spolnjevanja božjih zapovedi časno izgubo in bi trpela naša lagodnost, morda celo zdravje, tako da bi prineslo tudi smrt

pri spolnjevanju stanovskih dolžnosti. Jezusova ljubezen nas spominja, da moramo ljubiti do konca.

Prva častilka in posnemalka Jezusovega Srca je bila preblazena Devica Marija. Kako bi ne bila ljubila tega Srca, ki je vzeto od njenega Srca, ki ga je v obiskanju Elizabete nosila, rodila, za nas v templju darovala in z njim trpela smrtne vzdihne. Prosimo jo, da bi nas naučila posnemati ljubezen do svojega Sina, da bi po njeni prošnji postali boljši, to je svetjši. Amen.

22. maja.

Obnova družine.

Bilo je pred več leti. V višjem razredu neke ljubljanske srednje šole je katehet razlagal učencem vzvišenost krščanskega zakona. Slikal jim je, kako lepo je v družini, kjer se mož in žena med seboj spoštujeta in ljubita. Kako srečni so otroci vernih staršev, ki se iz ljubezni do Boga popolnoma žrtvujejo zanje! Med katehetovimi besedami pa je kakih 17 let star dijak pričel nenadoma jokati. Po šolski uri pokliče katehet njegovega soseda iz razreda in ga vpraša, zakaj je tovariš jokal. Odgovor se je glasil: »Moj sosed je jokal, ko je slišal vaše pripovedovanje o sreči krščanske družine, zaradi tega, ker se njegov oče in mati ne razumeta in se tožita za ločitev zakona. Hudo mu je bilo ob misli, da razdor med starši ustvarja v njih družini toliko gorja.«

Koliko bridkosti se rodi v onih družinah, kjer ne vlada duh krščanske ljubezni, kjer ni zvestobe in ne požrtvovalnosti!

Predvsem ustvarjata v taki družini pravi pekel zakonska sama sebi. Nezvestoba med zakonci danes ni več redka zadeva. O tem pričajo umazani akti pri sodiščih. Onim, ki so okuženi z materialističnim mišljenjem, zakon ni več zakrament, ustanovljen in posvečen od Boga, da se v njem rodi in vzgaja življenje za Boga, ampak priložnostna zveza za uživanje. Taki ne priznavajo nerazdružljivosti zakona in ne svetosti zakonske zvestobe. Ljubezen zamenjavajo s strastjo, zato ne poznajo one krščanske ljubezni, ki se žrtvuje za zakonskega druga in za otroka. Ker ni več smisla za žrtve, hočejo imeti le enega ali dva otroka in se celó posmehljivo ozirajo na poštene zakonske, ki nosijo breme številne družine. V takih zakonih kaj rada

mine ljubezen in preneha zakonska zvestoba, ko ugasne na eni ali drugi strani čar mladosti. In konec? Razdere se skupnost življenja, ljubezen se sprevrže v najhujše sovraštvo, košček pravice se potem išče na sodišču v dolгих pravdah in prepirih.

Zakonski, ki ne žive v Kristusu, se pa morda še najhujše pregreše nad svojim potomstvom. Ker jim življenje ni več sveto in od Boga dano, zaidejo nekateri tako daleč, da postanejo herodi — morilci še nerojenega življenja. Strašen je ta Kajnov greh, ki vpije do nebes za maščevanje! Prišel bo čas, ko bo božja pravica terjala iz rok staršev kri njihovih otrok! In kaj rodi vzgoja v družinah, kjer Gospodov evangelij ni več podlaga vsemu vzgojnemu delu? Kakor paberki, prezgodaj dozorelo sadje, ki ga je črv načel, so pogosto otroci v takih družinah. Prezgodaj dozoreli v grehu uživanja so nato pogosto strašna šiba lastnim roditeljem. Toda naj bo otrok tak ali drugačen, eno je gotovo: v njegovi duši vlada bridka žalost, če na svojih starših ne vidi medsebojne zvestobe in ne ljubezni. Otroško srce želi, da bi moglo v svojem očetu gledati moža poštenjaka in v materi svetnico. Če pa mora na svojih roditeljih gledati napake in grehe, morda celo nezvestobo in sovraštvo, je naravno, da izgine iz njegove duše spoštovanje in ljubezen do staršev in se mu v duši naseli grenka bridkost.

Družina brez Kristusovega duha je kakor puščava brez vode: ne rodi dosti življenja, a kolikor ga rodi, je pač puščavsko rastlinje, bodeče, strupeno in pusto. Iz družin pa se sestavlja narod, ki je zaradi tega toliko vreden, kolikor so vredne njegove družine. Če hirajo družine in ne ustvarjajo telesno in нравstveno zdravega življenja, propadajo celó veliki narodi, kaj šele mali! Zato se danes med vsemi narodi slišijo močni glasovi, da je treba družino obnoviti po нравnih načelih, da bo zdrava in močna življenjska celica narodu in državi.

Obnova družine pa more priti le po evangeljskih naukih in po vzoru nazareške svete Družine.

Ni je še bilo in je ne bo družine na zemlji, ki bi bila tako vzorna in srečna, kakor je bila sveta Družina. Kaj pa je ustvarjalo v njej neizmerno srečo? Bogastvo? Ne! Morda je ni med nami družine, ki bi živela takó skromno življenje kakor nazareška. Stanovanje ji je bilo borna kočā, prislonjena

na skalo ob hribu; njena tla so bila brez desk, samo steptana zemlja, v kotu skromno ognjišče, zloženo iz kamna; pohoštva v njej v našem smislu ni bilo skoraj nobenega, niti postelje ne, ker so spali kar na slamnjačah, ki so ležale na tleh. In hrana svete Družine? Nihče pri nas nima danes tako borne hrane, kakor je bila takrat v navadi pri skromnih delavcih! Suh ječmenov kruh in voda, sadje in ob praznikih morda jagnjetina. In vendar je vladala v tej revščini največja sreča, kakršne si skoraj predstavljati ne moremo!

In kaj je sveto Družino tako osrečevalo? To je bila družina, kjer je kraljevalo presv. Srce Jezusovo, prva družina na zemlji, ki je najvzorneje častila presv. Srce. Zato je nad njo počival duh božji, blagoslov, milost in mir, zakaj v tej družini so cvetele najlepše vse one čednosti, ki ustvarjajo družinsko srečo.

Družinski poglavar sv. Jožef je bil prvi mož — častilec presv. Srca Jezusovega. Bil je pravičen, kakor pravi sveto pismo, to je: bil je popoln v spolnjevanju božjih zapovedi. Bil je mož dela in molitve, poln svete ljubezni do Deteta Jezusa, za katerega je žrtvoval vse svoje življenje. Njegova ljubezen do deviške Matere je bila čista, od Boga posvečena, zato polna nežnosti in nesebičnosti. To je bil mož po Srcu božjem, kakršnih sedanji čas tako potrebuje!

In deviška Mati je bila na svoj način nekako prva in največja častilka presv. Srca Jezusovega. S kakšno požrtvovalno ljubeznijo je skrbela za Dete Jezusa in stregla svojemu možu! Marija je znala s pristrčno ljubeznijo v družini ustvariti ozračje miru, zadovoljnosti, sreče in veselja. O, da bi nam Bog poslal mnogo žena in mater po tem najlepšem vzoru!

Vso srečo v družini pa je ustvarjala navzočnost Jezusa, ki je bil v hiši središče vse ljubezni, vir vse zadovoljnosti, sladkost vseh žrtev.

Ustoličimo v vseh naših družinah Jezusovo presv. Srce, pa bo z Gospodom prišla pod krove naših družin ljubezen, zvestoba, požrtvovalnost, skromnost, mir in sreča src. Češčenje presv. Srca bo rodilo v naših družinah ravno one čednosti, ki so najbolj potrebne za srečno družinsko življenje, predvsem pa ljubezen, ki je posvečena od Boga, ono ljubezen, ki vse prenaša, vse pretrpi, vse razume in vse odpušča v Bogu.

Kjer bo kraljevalo presv. Srce Jezusovo, tam bo vladala požrtvovalna ljubezen do otroka. Družini bo postal otrok zopet

dar božji, kakor je bil Jezus sveti Družini. Tega daru se potem starši ne bodo več branili, zakaj žrtev zanj jim bo vir sreče in sladkosti, kakor je bila Jožefu in Mariji.

In iz takih družin bodo rastle dobri otroci, ki bodo staršem in narodu pravi božji blagoslov in vir ponosa ter prave sreče. Zakaj presv. Srcu posvečeni starši bodo tudi svojo mladino posvetili božjemu Srcu in jo vzgajali v njegovem duhu. Kakor one svetopisemske matere bodo tudi naše matere z veseljem in vnemo vodile svoje male k Jezusu, da jih bo blagoslavljal, učil in vodil na življenjskem potu. Jezus je najboljši učitelj in vzgojitelj, ki daje sam tudi najlepši zgled življenja, poleg tega pa še milost in moč zoper vse nevarnosti zveličanja. Posebnega varstva in blagoslova potrebuje danes mladina, ki je izpostavljena toliko skušnjavam, toliko zapeljivcem in neštetim nevarnostim. Če jo bodo starši vzgajali pod okriljem presv. Srca Jezusovega in ji vcepili že v zgodnji mladosti ljubezen do njega, bodo lahko mirno pustili svoje otroke na pot življenja, ker bodo prepričani, da jih bo spremljal blagoslov božjega Srca.

Ko je Gospod prišel v Zahejevo hišo, je izrekel nad njo svoj blagoslov. Tako bo blagoslovil tudi vsako hišo, kjer ga sprejmejo z ljubeznijo, kakor ga je sprejel cestinar Zahej, in mu postavijo prestol v hiši. Saj je svoji služabnici sveti Marjeti Alakok obljubil: »Blagoslovil bom hiše, kjer bodo izpostavili in častili sliko mojega Srca. Dal jim bom vse milosti, ki jih potrebujejo v svojem stanu.«

Gospod Jezus naravnost hrepeni, da bi se krščanske družine posvetile njegovemu presv. Srcu in prejemale njegove milosti. Če pa družine to odklanjajo, se Gospod upravičeno pritožuje, kakor se je pritožil farizeju: »Prišel sem v tvojo hišo: vode za noge mi nisi dal. Poljubil me nisi. Z oljem mi glave nisi mazilil« (Lk 7, 44. 45). Moje Srce je hrepenelo po vaši ljubezni, a vi me niste sprejeli; na vrata vaših hiš sem trkal, a vi mi jih niste odprli. Zato naj bi ne bilo slovenske hiše in slovenske družine, kjer bi ne kraljevala podoba presv. Srca Jezusovega; naj bi ne bilo verne slovenske družine, ki bi ne bila njemu posvečena! Pred podobo božjega Srca naj bi se vsaka družina zbrala vsako jutro in vsak večer, znova obnavljala svojo posvetitev, priznavala Gospoda za svojega kralja, kateremu hoče služiti z vso dušo in vso ljubeznijo.

Blagor takim družinam! Blagoslovljeno bo njih delo in življenje, posvečeno pa tudi njih trpljenje! Družine, posvečene božjemu Srcu, bodo znale prenašati križe tega življenja; v njem bodo našle moči in tolažbe, da bodo z vdanostjo nosile križ za Gospodom na Kalvarijo.

Znameniti apostol ustoličenja presv. Srca Jezusovega po družinah p. Mateo nam pripoveduje: V začetku svojega apostolskega delovanja sem doživel veselje, da sem mogel posvetiti presv. Srcu družino, ki sta jo ustanovila mlada novoporočenca iz delavskega stanu. Na svoj poročni dan sta hotela, da izvršita posvetitev svoje družine in ustoličita v svojem domu presv. Srce Jezusovo. »Ono bo,« sta govorila, »vsak trenutek najin zaupnik.« Čez nekaj let pa sta ga poklicala na obisk. Našel je oba zelo bolna. V revni sobi, kjer sta stanovala, je vse pričalo, da živita v veliki bedi. Nekaj pa je moralo takoj vzbuditi pozornost vsakega obiskovalca: na odličnem mestu v stanovanju je visela lepa slika Srca Jezusovega. Po nekaj tolažilnih stavkih jima je p. Mateo rekel: »Uboga otroka, vidva sta res nesrečna.« »Kaj, nesrečna?« je odgovorila mlada žena z izrazom notranjega prepričanja v očeh, ki so gorele od vročice. »Ne, prečastiti, nisva nesrečna. Dosti sva trpela, to je res, toda trpela sva z Njim; jokala sva, toda resnično, jokala sva z Njim. Ko ste posvetili najino družino presv. Srcu Jezusovemu, ste nama rekli, da naju bo tolažilo v vseh najinih težavah in znalo lajšati vse najino trpljenje. In presv. Srce Jezusovo je to storilo.«

Kakor tej družini tako Gospodovo Srce izpolni svojo obljubo vsaki, ki se mu posveti, ki ga časti in ljubi. Vse najdejo v njem zavetje in tolažbo.

Naša ljuba Gospa presv. Srca, vâdi vse naše družine k svojemu Sinu, da se bodo prenovile po željah presv. Srca in da postanejo vredne njegovih obljub. Amen.

23. maja.

Kralj miru.

Bilo je v sodni palači rimskega upravitelja Poncija Pilata. Tu je stal Kristus pred rimskim sodiščem kot hudodelec, zvezan in zastražen od čete vojakov, od učencev zapuščen, od duhovnikov in farizejev zatožen kot bogokletnik in zapeljivec

ljudstva, od ljudstva opljuvan, zasramovan in nehvaležno izdan. In že mu je pretila smrtna obsodba, skoraj bo spletena trnova krona, vsak čas mu bo kruto bičanje razmesarilo telo; Pilat ga bo neizmerno ponižanega in neusmiljeno raztepenega pokazal ljudstvu: »Glejte, človek!« Ko torej na Jezusu ni bilo videti niti sledu božje narave, ga je poklical Pilat ter mu rekel: »Ti si judovski kralj?« In Jezus mu je dejal: »Moje kraljestvo ni od tega sveta.« Pilat ga je znova vprašal: »Torej kralj si?« In Jezus mu je odgovoril: »Tako je, kralj sem. Jaz sem zato rojen in sem zato prišel na svet, da spričam resnico« (Jan 19, 34. 36. 37). Čudno! V toliki bridkosti, v najhujših obtožbah, v pričakovanju smrtne obsodbe, v popolnem razsulu vsega svojega dela, v največjem osebnem ponižanju Jezus slovesno izjavlja, da je kralj, ne samo judovski kralj, marveč kralj sveta, ki je poslan za to, da spriča resnico.

Seveda so bile te Jezusove besede vsem, ki so jih slišali, neumljive, zato so se jim rogali. A prav kmalu se je po njegovem vstajenju izkazalo in se od tedaj potrjuje skozi vsa stoletja, da je Kristus resnično kralj in da je svetu zavladal predvsem z božjo resnico. Resnica njegovega nauka je utešila hrepenenje človekovega duha po pravem življenju. Razkrinkala je zmote poganstva in narode dvignila na višjo stopnjo ter človeštvu, ki je v poganstvu prišlo že na rob propada, prinesla rešitev in duhovni napredek. Človek, ki Boga ne pozna, je nemiren in zato nesrečen glede najvažnejših vprašanj svojega življenja. Kristus, glasnik božje resnice, pa je začetnik našega dušnega miru, delivec nadnaravnega miru. Zato so angeli ob njegovem prihodu na svet oznanjali mir ljudem na zemlji. Mi imamo, kakor pravi sv. Pavel, »mir z Bogom po Gospodu našem Jezusu Kristusu« (Rim 5, 1). Zato je Jezus tako rad govoril učencem o tem svojem miru in jih po vstajenju pozdravljaj: »Mir vam bodi!« (Jan 20, 21.) Prerok Izaija je pa že v davnih časih o njem napovedal: »In njegovega miru ne bo konca« (Iz 9, 6).

Jezus, Kralj miru, vlada v človeških srcih, ki sprejmejo njegovo resnico; srečni sad njih krščanskega življenja je namreč dušni mir, mir vesti. To je oni dragoceni dar, ki ga je Jezus izročil svojim apostolom, ko jih je poslal oznanjat božje kraljestvo: »Ko stopite v hišo, jo pozdravite. In če bo hiša vredna, naj pride nadnjo vaš mir; če pa ne bo vredna, naj

se vaš mir povrne k vam« (Mt 10, 12. 13). Kako lepo se ujema to Jezusovo naročilo s prerokovo napovedjo iz stare zaveze: »Ko bi bil hodil po Gospodovih potih, bi na veke v miru prebival« (Bar 3, 13). Največkrat si človek sam zapravi dušni mir in zadovoljnost ter se vda obupu in razočaranju nad svojim življenjem, ker pozabi božje zapovedi, ki so večna in nespremenljiva resnica. Zato bodo vsi, ki se stanovitno drže božje resnice, šli kdaj v plačilo večnega miru pri Bogu. Nasprotno »pa so brezbožni«, pravi Izaija, »kakor razburkano morje, ki se ne more umiriti, brezbožni nimajo miru, pravi Bog, Gospod« (Iz 57, 20. 21). Zato bo tudi trpljenje pogubljenih večni nemir brez Boga.

Kršćanstvo mora svoje vernike združevati v občestvo miru. Kristusu je namreč izročil nebeški Oče večno in vesoljno kraljestvo, ki je kraljestvo pravice, ljubezni in miru. Kristus je torej prav posebno kralj miru. Zato sv. Pavel pozdravlja svoje vernike v Rimu: »Bog miru z vami vsemi« (Rim 15, 33) in na več drugih mestih svojim vernikom naroča: »Pozdravite se med seboj s svetim poljubom.« Bratovski poljub miru med kristjani je bil znamenje spoštovanja, prijateljstva, ljubezni, veselja, sprave in miru. To pa je vez, ki naj druží krščanska srca. Da bi se bili prvi kristjani tega bolj živo zavedali, so si dajali poljub miru celo pri službi božji; s tem so hoteli vpričo Boga potrditi svojo medsebojno ljubezen in si v miru odpustiti vse žalitve, pozabiti vse krivice. Zavedali so se, da pri sv. obhajilu prosijo in prejemajo Kristusov mir, ki napolni le ona srca, v katerih ni več sovraštva ne razdorov. Spomin na Kristusa mora biti vedno spomin na njegov mir, ki ga prinaša in ki hoče, da vlada med kristjani.

Kolikokrat kristjani zasebno in skupno molimo v očenašu: »Pridi k nam tvoje kraljestvo.« To je kraljestvo miru, ki naj vlada med našimi dušami in Bogom; to je kraljestvo miru med brati, ki temelji na medsebojni ljubezni, dobrohotnosti, potrpežljivosti, spravi, usmiljenju, pomoči. Ko bi kristjani hoteli pozabiti vse medsebojne žalitve, nasprotovanja, krivice in spore, koliko več zadovoljnosti bi v miru uživali! »Živite v miru,« poziva sv. Pavel svoje vernike v Korintu, »in Bog ljubezni in miru bo z vami« (2 Kor 13, 11). Kristus je kralj miru in svoj mir hoče dati našim srcem, ki pa morajo prej odstraniti vse ovire, ki zapirajo pot božjemu miru. Le takim

velja Jezusovo blagrovanje: »Blagor miroljubnim, zakaj ti bodo otroci božji« (Mt 5, 9).

Kristus je torej kralj miru najprej onim, ki jim vlada v svojem duhovnem kraljestvu, v sv. Cerkvi. A njegova Cerkev ima na svetu veliko poslanstvo: kakor naj oznanja Jezusov nauk, tako naj deli tudi njegov mir, ki naj obsega vse ljudi. Ko bi človeštvo priznavalo Kristusovo kraljevsko oblast, to se pravi, ko bi sprejelo njegove nauke in se po njih ravnalo, kakšen blagoslov bi iz tega črpalo! Zavladala bi pravična svoboda, red in mir, sloga in prijateljstvo. Mir na svetu, mir med narodi je veliko apostolsko poslanstvo Kristusove Cerkve. Na miru in redu med ljudmi in narodi sloni življenje in delovanje Cerkve, pridobivanje in zveličanje duš, širjenje božjega kraljestva, napredek in vesela rast vsega dobrega med narodi. Cerkev, nevesta Kralja miru, mora delati za pravi, na božjih zapovedih temelječi red in mir, za spravo in pomirjenje med narodi, za pravično sožitje posameznikov, stanov, držav in narodov.

Sveti oče Pij XI. si je pred 20 leti, ko se je svet komaj nekoliko umiril po strašni svetovni vojski, izbral ob izvolitvi za svoje geslo: Mir Kristusov v kraljestvu Kristusovem. Videl je namreč, da na svetu ne kraljuje Kristus, da nasprotno svet od Kristusa odpada v poganstvo, zato kljub navideznemu miru ni pravega miru. Zato je hotel povedati, da le po eni poti pride pravi mir: Kristus mora kraljevati v srcih ljudi, v vsem zasebnem in javnem življenju, v vseh odnosih med ljudmi, stanovi in narodi. Potem bo Kristusovemu miru odprta prosta pot.

Kako pa Kristus prinaša svoj mir narodom sveta? Prerok Izaija je v svojih prerokovanjih gledal Kralja miru in ga takole opisuje: »Oznanil bo pravico narodom; ne bo se prepiral in ne bo vpil. Nalomljenega trsta ne bo prelomil in tlečega stenja ne bo ugasnil, dokler pravice ne dovede do zmage; in vanj bodo upali narodi« (Mt 12, 18—21). Sv. pismo večkrat govori o Kristusu, Kralju miru: »Ljubiš pravico in sovražiš krivico« (Ps 44, 9). Kristusovo vladanje nad narodi je milo, dobrohotno. »Ne z mečem, ampak s križem si je Kristus podvrgel svet,« pravi sv. Avguštin. Sv. Ambrož pa: »Ni prišel, da bi prelival našo kri, marveč da bi nas s svojo krvjo odrešil.« Narodom oznanja pravico, ki naj jo delijo drug drugemu.

Zato pa je Kristus oni Kralj, ki vanj upajo vsi narodi, ki hočejo živeti med seboj v miru, v pravici in ljubezni. Zato krščanski narodi v trdnem zaupanju prosimo: Srce Jezusovo, naš mir in naša sprava, usmili se nas! Jezus je Kralj miru, ki osvaja človeška srca s pravico in ljubeznijo.

Kako živo se je tega zavedal cesar Napoleon, ko je v samotnem izgnanstvu na otoku Sv. Helene sebe primerjal s Kristusom! Priznal je svojim prijateljem: »Nekdaj sem s čarobno močjo navduševal generale in vojake, da so šli zame v smrt. A potrebna je bila moja osebna navzočnost, moj pogled, glas, beseda. Ena moja beseda jih je tisoč in tisoč potegnila za seboj. A zdaj vidim, da si src nisem trajno osvojil, ne pridobil njih ljubezni. Kdo se zdaj, ko sem tu izgnanec, bori zame, kdo zame osvaja dežele? Moje ime bo po smrti brez življenjske moči, kakor sta brez moči imeni Cezar in Aleksander Veliki. Kakšen prepad med mojo nemočjo in kraljevanjem Kristusa, ki ga po vsem svetu oznanjajo, časte, molijo, ljubijo, se zanj bore in umirajo! Dasi je skrito živel in sramotno umrl, živi, osvaja in vlada.« Takó je priznal véliki mož, ki je občutil vso svojo slabost.

Kristusovo vladanje je večno, neminljivo. Zaupajmo v Kristusa, Kralja miru, ki bo ob svojem času znova izpričal nemoč vsega človeškega in razodel najvišjo božjo oblast. Amen.

24. maja.

Srce Jezusovo — vir življenja in svetosti.

Binkoštni praznik je praznik Svetega Duha. Pa nam ni le opomin, da je Jezus poslal Svetega Duha apostolom, ampak ga še vedno pošilja svoji Cerkvi in vernikom. Saj je pri zadnji večerji apostolom obljubil: »Prosil bom Očeta in vam bo dal drugega tolažnika, da ostane pri vas vekomaj, Duha resnice« (Jan 14, 16). Zato se v binkoštnem hvalospevu zahvaljujemo vsemogočnemu Očetu, večnemu Bogu, »po Kristusu, Gospodu našem, ki je razlil svojega Svetega Duha na posinovljene otroke. Zatorej se v obilnem veselju raduje vse človeštvo na zemeljski obli«.

Sveti Duh vodi sveto Cerkev, da more biti »steber in temelj resnice« (1 Tim 3, 15). Cerkev je vedno ostala. Razodete

resnice je vedno branila nasproti raznovrstnim zmotam in jih ohranila nepokvarjene. To je delo Svetega Duha.

Sveto Srce Jezusovo nam je zaslužiło milosti, deli pa nam jih po Svetem Duhu, ki je poosebljena ljubezen med Očetom in Sinom. Ljubezen hoče dajati darove, zato je dal Sveti Duh tako bogate darove apostolom in vernikom. Prikazal se je v podobi plamenov. Ogenj čisti, sveti in ogreva, zato je lepa podoba milosti in darov Svetega Duha. »Kristus je ljubil Cerkev in samega sebe dal zanjo, da bi jo očistil in posvetil, da bi bila sveta in brezmadežna« (Ef 5, 25—27). Vzgojo apostolov in vernikov je izročil Svetemu Duhu, ki jih je s svojo milostjo vodil k svetosti. Poglejmo to bogato delovanje Svetega Duha v sveti Cerkvi!

Apostoli so bili napolnjeni s Svetim Duhom, ki jih je spremenil v nove ljudi. Preprosti galilejski ribič apostol Peter je iz strahu pred trpljenjem Jezusa zatajil. Tudi ni umeval Jezusovega nauka. Na binkoštni praznik pa je oznanjal Kristusa kot Odrešenika, ki je svet odrešil s smrtjo na križu. Pred sodiščem je pogumno izjavil: »Boga je treba bolj slušati ko ljudi« (Apd 5, 29). Prej je Jezusa spraševal o plačilu: »Glej, mi smo vse zapustili in šli za teboj; kaj bo torej naš delež?« (Mt 19, 27.) Razsvetljen po Svetem Duhu pa je hromemu pred tempeljskimi vrati priznal: »Srebra in zlata nimam« (Apd 3, 6). Hinavskemu Ananiji je očital: »Zakaj je prevzel satan tvoje srce, da si lagal Svetemu Duhu?« (Apd 5, 3.)

V svojem prvem listu spodbuja vernike k svetemu življenju: »Kakor je svet On, ki vas je poklical, bodite tudi sami sveti v vsem vedenju. Odložite vsako hudobijo in vso zvijačnost. Lepo živite med neverniki. Ako vas zasramujejo zaradi imena Kristusovega, blagor vam; zakaj Duh slave in moči, Duh božji, počiva nad vami« (1 Petr 1, 15; 2, 1, 11; 4, 14).

Jezus se je nekdam napotil skozi Samarijo proti Jeruzalemu, pa neka samarijska vas mu ni hotela dati prenočišča. Ko sta apostola Jakob in Janez to videla, sta rekla: »Gospod, ali hočeš, da rečeva, naj pade ogenj z neba in jih pokonča?« (Lk 9, 54.) Drugič pa sta Jezusa prosila: »Daj nama, da bova sedela v tvojem veličastvu eden na tvoji desnici in eden na tvoji levici« (Mr 10, 37). Po prihodu Svetega Duha pa je Jakob prvi izmed apostolov dal življenje za Jezusa. Njegov brat Janez pa je vernikom napisal prelep list o ljubezni do Boga in do

bližnjega: »Poglejte, kakšno ljubezen nam je skazal Oče, da se imenujemo in smo otroci božji. Vsak, kdor brata sovraži, je ubijalec. Otročiči moji, ne ljubimo z besedo, tudi ne z jezikom, ampak v dejanju in resnici« (1 Jan 3, 1. 15. 18).

Pavel je odobral umor diakona svetega Štefana, »moža, polnega vere in Svetega Duha« (Apd 6, 5). Potem je zatiral Cerkev. Po prikazni pred Damaskom mu je Jezusov učenec Ananija rekel: »Savel, brat, Gospod Jezus me je poslal, da spregledaš in boš napolnjen s Svetim Duhom« (Apd 9, 17). Po krstu je Savel odšel v arabsko puščavo, kjer ga je Sveti Duh vzgajal za apostola. Pozneje je bil v Antiohiji. Tu je Sveti Duh predstojnikom velel: »Odločite mi Barnaba in Savla za delo, za katero sem ju poklical« (Apd 13, 2).

Tako je Sveti Duh Savla poklical za misijonsko delo med pogani. Savel je to delo rad sprejel, v moči Svetega Duha ga je opravljal z veliko srčnostjo. V svojih listih piše vernikom o delovanju Svetega Duha v njih, Rimljanom piše: »Božja ljubezen je izlita v naša srca po Svetem Duhu, ki nam je bil dan. Postava Duha, ki oživlja v Kristusu Jezusu, me je oprostila postave greha in muk. Kateri koli se dajo voditi božjemu Duhu, ti so božji otroci. Duh podpira našo slabotnost« (Rim 5, 5; 8, 2. 14. 26).

Sveti Duh je posvečeval tudi prve vernike v Cerkvi. Ko jim je Peter na binkoštni praznik očital, da so Jezusa, Gospoda in Maziljenca, križali, jih je v srcu zbolelo, in so rekli Petru in ostalim apostolom: »Kaj naj storimo, bratje?« Peter jim je rekel: »Spokorite se in sleherni izmed vas naj se da krstiti v imenu Jezusa Kristusa v odpuščanje svojih grehov in prejeli boste dar Svetega Duha« (Apd 2, 37. 38). Res so se dali krstiti in so sveto živeli. Sveti Luka hvali njih lepo življenje takole: »Bili so pa stanovitni v nauku apostolov in bratski skupnosti, v lomljenju kruha in molitvah. Množica teh, ki so verovali, je bila enega srca in enega duha« (Apd 2, 42; 4, 32). Tako so rastle v čednostih, ker so se dali voditi Svetemu Duhu. Nevernim Judom pa je sveti Štefan zaklical: »Trdovratni in neobrezani na srcih in ušesih, vi se vedno upirate Svetemu Duhu« (Apd 7, 51).

Še težja kakor za Jude je bila spreobrnitev h krščanski veri za pogane. Saj so se morali marsičemu odpovedati, kar jim je poganska vera dovoljevala. Vsaj v prvih stoletjih jih je čakalo preganjanje ali celo smrt ali vsaj težavno življenje.

Pa so kljub vsem oviram krščansko vero sprejemali in v čednostih rastle.

O kristjanih svojega časa lepo piše mučenec sveti Justin, ki je umrl okoli l. 165. »Ko sem bil s srcem še vdan krivim naukom in sem slišal, kakih pregreh dolže kristjane, pa sem jih videl, kako pogumno umirajo in se ne strašijo nobene muke: tedaj mi je bilo jasno, da ni mogoče, da bi ti ljudje živeli v pregrehah.« Ko je postal kristjan, je prišel v Rim. Tu je napisal dve razpravi, v katerih brani kristjane nasproti cesarju in rimskemu narodu. Pogani so kristjanom očitali, da pri svojih shodih služijo nečistosti. Justin pa slovesno priča: »Mnogo jih je pri nas, ki so stari že nad 60 ali 70 let, še od mladosti učenci Kristusovi, pa so deviško čisti. V vseh stanih vam jih lahko pokažem.« Pogani so kristjanom očitali tudi, da niso dobri državljani. Justin pa jih zavrača: »Davke plačujemo bolj zvesto nego vsi drugi. Samo to je res, da častimo enega Boga. V vseh drugih rečeh pa smo vam z veseljem pokorni. Naš nauk ni nenraven, ampak je vzvišen nad človeško modrost.« (»Življenje svetnikov«, 2. del, str. 67 sl.)

Čudovit je Bog Sveti Duh v svojih svetnikih! Med njimi so apostoli, mučenci, spoznavalci, device, žene, vdove. Živeli so v raznih časih in v različnih razmerah. Nekateri so bili mladi, o njih velja beseda svetega pisma: »Zgodaj je končal, pa je spolnil veliko let.« Nekateri so bili ubožni, preprosti, delavci, drugi bogati, izobraženi, povsod znani. Nekateri so ohranili milost svetega krsta, drugi so jo spet dobili s pokoro. Odlikovali so se v različnih čednostih. Nekateri so delali čudeže že v življenju, druge je Bog z njimi poveljal šele po smrti.

Življenje svetnikov je kakor veličastna hvalnica Svetemu Duhu, ki jim je delil milosti in darov. Svetniki so jo začeli peti na zemlji in jo bodo nadaljevali vso večnost.

Tudi mi smo poklicani, da postanemo svetniki. Sveti Duh hoče tudi nas vzgajati za svetniško življenje. Zato se mu z zaupanjem priporočajmo: »Pridi, Sveti Duh. Pridi, Oče ubogih, pridi, delivec darov, pridi, luč naših src. Operi, kar je omadeževano, namoči, kar je suho, ozdravi, kar je ranjeno.« Sveto Srce Jezusovo pa prosimo: »Pošlji svojega Duha in prerojeni bomo in prenovil boš obličje zemlje.«

Preblažena Devica, kraljica vseh svetnikov! Tebi je Sveti Duh podelil več milosti kot drugim svetnikom. V Nazaretu ti

je nadangel Gabrijel rekel: »Sveti Duh bo prišel nad te in moč Najvišjega te bo obsenčila« (Lk 1, 35). Z apostoli in zanje si molila, da so bili napolnjeni s Svetim Duhom. Svetega Duha prosi tudi za nas grešnike zdaj in ob naši smrtni uri. Amen.

25. maja.

Apostolat — želja Jezusovega Srca.

Krščanska blagovest, ki nam jo je Sin božji prinesel iz nebes, je več kakor samo nauk, krščanstvo je življenje. Njegova božja moč se kaže v tem, da vzgaja kristjane, da so polni nadnaravnega, duhovnega. Življenje, ki je resnično, zdravo in krepko, pa raste, se krepi in širi, poraja novo življenje. Tako mora biti tudi živo krščanstvo: delavno, rodovitno, osvajajoče, posvečujoče. V ta namen je Kristus kakor v oporoki svojim apostolom dal poslansko naročilo: »Kakor je Oče mene poslal, tudi jaz vas pošljem« (Jan 20, 21). »Pojdite po vsem svetu in oznanjujte evangelij vsemu stvarstvu« (Mr 16, 15). Apostolsko naročilo je ena glavnih Jezusovih zapovedi, apostolsko delo spada k jedru krščanstva.

Razmišljanje o krščanskih resnicah, ki svetijo človeškemu umu, o milosti božji, ki zbrisa grehe in dušo posvečuje, o krepostih, ki človeka povzdigujejo k Bogu, nam pomaga, da prav razumemo apostolat. Apostolat ima ta namen, da ljudje pridejo do spoznanja krščanskih resnic, da vzljubijo milost božjo, v kateri naj se prenovijo iz posvetnih zemljanov v otroke božjega kraljestva. Kristus, ki je iz nebes prinesel svetu neprecenljive božje darove, je v Srcu čutil silno hrepenenje, da bi ljudje njegove darove sprejeli; zato je dejal: »Prišel sem, da ogenj vržem na zemljo in kako želim, da bi se že vnel« (Lk 12, 49). To je ogenj, luč njegove resnice, očiščujoči ogenj njegove odrešilne milosti, ogenj njegove vseobsegajoče ljubezni. Tega ognja je treba svetu, ki je v temi zmote, v sužnosti greha in poželjivosti, v nižinah materialnih življenjskih ciljev. Ali ni današnji brezbožni in materialistični, za užitki begajoči svet hudo nesrečen? Vse ve in zna, vse zamisli in izvrši, le do Boga se ne povzpne in duša mu je prazna, brez cilja, ker v njej ni božje luči in moči za krepost in dobroto.

Ta Bogu odtujeni svet potrebuje apostolov krščanske duhovne blagovesti. Krščanstvo ima dolžnost, da neutrudno pošilja svetu apostole. Prve je nevernemu svetu poslal sam Odrešenik. Jezus je apostole neizmerno ljubil, vsaka stran evangelija nam to zgovorno priča. A nič manjša ni bila v njegovem Srcu ljubezen do neumrljivih duš, ki tako zelo potrebujejo božjega odrešenja, da je bil Jezus pripravljen za njih rešitev žrtvovati najprej sebe, potem pa najljubše izmed svojih, apostole in učence. Govoril jim je: »Žetev je velika, delavcev pa malo. Pojdite: glejte, pošiljam vas kakor jagnjeta med volkove. Oznanjujte: Približalo se vam je božje kraljestvo« (Lk 10, 2. 3. 9).

Glavna naloga Jezusovih apostolov in učencev je bila, da oznanjajo njegov nauk in odrešilne milosti do kraja zemlje. Pri tem delu naj nase popolnoma pozabijo! Sami naj vse žrtvujejo in se izčrpajo do smrti! Jezus je imel vso pravico, od apostolov zahtevati take žrtve. Najprej se je sam popolnoma posvetil le temu delu, da reši človeške duše, nato se je tudi resnično žrtvoval zanje na križu in jih odkupil s svojo dragoceno Krvjo. Zato razmišlja psalmist o ljubezni Jezusovega Srca do duš in pravi: »Njegovo Srce misli na rod za rod, da rešuje njih duše smrti in jih hrani v lakoti« (Ps 32, 11. 19). In apostoli so tisti, ki morajo po Jezusovem zgledu nadaljevati to delo in se žrtvovati, da ne bodo ob vseh neskončnih zakladih Jezusovega zasluženja duše umirale od gladu.

Srce Jezusa, gorečnika duš, se najbolj raduje, ako najde apostola, ki je pripravljen oznanjati svetu krščanstvo in ljudi voditi v božje kraljestvo. Razodene mu svojo veliko ljubezen, dá mu okusiti božjo blaženost, blagruje ga zaradi zaslug njegovega apostolskega dela. Tako Jezus poveljuje apostola Pavla ob njegovi spreobrnitvi: »On mi je orodje, ki sem ga izvolil, da ponese moje ime pred pogane in kralje in sinove Izraelove« (Apd 9, 15). Apostolat je vzvišen, ker neposredno služi Bogu in oznanja njegovo slavo, a je tudi nesebična žrtev za bližnjega, ki ga vodi k Bogu in dušnemu zveličanju.

Kje naj se učimo apostolske delavnosti, kje se navzamemo goreče apostolske ljubezni? V evangeliju najdemo za to prelep zgled. Sv. Marko opisuje, kaj vse je Jezus neke sobote storil v svojem ljubljnem mestu Kafarnaumu. Najprej je stopil v shodnico ter učil. Potem je iz obsedenca izgnal nečistega duha. In ko so prišli iz shodnice, so stopili v Simonovo hišo in Jezus

je ozdravil Simonovo taščo, ki jo je tresla mrzlica. Ko se je pa zvečerilo, so prinašali k njemu vse bolnike in obsedence. Ozdravil je mnogo takih, ki so trpeli za različnimi boleznimi, in izgnal mnogo hudih duhov. Zjutraj pa, ko je bilo še zelo tema, je vstal in odšel na samotni kraj in tam molil. In apostoli so šli za njim in mu sporočili: »Vsi te iščejo.« In rekel jim je: »Pojdimo v bližnje trge, da bom tudi tam učil, kajti za to sem prišel« (Mr 1, 21—39).

Kje najde apostol toliko ljubezen in gorečnost, kje lepši delovni načrt, kakor je ta Jezusov dan dela in molitve? Njegovo usmiljeno Srce je pri ljudeh, ki tako zelo potrebujejo njegovega nauka in božje vseomogočnosti. Med njimi prebije ves dan do poznega večera, ne more jih pustiti, ne da bi se jih usmilil, učil in ozdravljaj. Od njih pohiti v samoto, da tam moli, kajti največje veselje njegovega Srca je razgovarjati se z Očetom v nebesih in mu priporočati delo odrešenja. Saj je to ono čudovito božje delo, za katero je prišel Sin božji na svet; zato ga kličemo: Jezus, neskončna dobrota, Jezus, goreči ljubitelj duš!

Dokler se bo na svetu odločalo o zveličanju duš, potrebuje Odrešenik sveta pomočnikov, apostolov, ki duše goreče ljubijo in delajo za njih zveličanje. Sam daje dušam odpuščenje, milost, nadnaravno življenje, a duše ga morajo spoznati, po njem zahrepeneti, priti k njemu in sprejeti njegove milosti. Kdo pa naj dušam pokaže njih božjega prijatelja? To je naloga apostolov, ki morajo živo razumeti želje Jezusovega Srca in zato ne smejo prepuščati duš pogubljenju. Kdor ne razume goreče ljubezni Jezusovega Srca do ljudi, tudi nikoli popolnoma ne doume največjih Jezusovih del: ne njegovega učlovečenja, ne ponižanja in trpljenja, ne popolnega žrtvovanja v smrti na križu, ne skrivnostnega bivanja v sv. Rešnjem Telesu in vednega obnavljanja svete daritve. Če pa delamo apostolsko za zveličanje duš, tedaj mnogo bolj poznamo božja dela za odrešenje ljudi, zlasti božjo ljubezen. Tudi apostolat ni nič drugega kakor dejavna ljubezen do Boga in do bližnjega.

Zavedimo se znova neskončne vrednosti človeške duše, predočimo si važnost apostolata za rešitev duš, ki so v današnjem brezbožju v toliki nevarnosti. Iščimo moči in veselja za apostolsko gorečnost v zakramentih, vredno in pobožno prejemajmo zadostilno sveto obhajilo prve petke. To je važen,

sodoben, prepotreben apostolat, to je naš ljudski misijon v velikem času. Naj naš narod spet začne bolj ceniti vrednost duše; češčenje Srca Jezusovega naj ga pripelje k virom nadnaravnega življenja.

Bilo je v nekem mestu na prvi petek, že zvečer po šesti uri. Mlad poštni uradnik pride v župnišče in prosi župnika, naj ga gre obhajati. Župnik se začudi: »Obhajilo? Kaj ne veste, da ga ne morete prejeti, če niste več tešč?« »Vem to, in res je že pozno, a sem še tešč. Prej zaradi službe nisem utegnil priti. Ves dan sem bil na vlaku. A že od svojega osmega leta nisem nikoli zamudil sv. obhajila na prvi petek in tudi danes ga ne smem.« »Pa vam ni bilo težko prestat, saj je bilo danes zelo vroče?« »Bilo je težko, a da se ne bi spozabil, sem vodo iz vrča izlil skozi okno.« Po obhajilu pa je uradnik še dejal župniku: »Dandanes potrebuje mož milost božjo, da ostane Bogu zvest. Mislim pa tudi na 12. obljubo Srca Jezusovega in na železnici se prav pogosto nanjo spomnim, da bi bil Jezus v smrtni uri pri meni. In moja dobra mati mi je vedno polagala na srce, naj vsak prvi petek prejmem sveto obhajilo.«

Taki prijatelji božjega Srca, ki toliko žrtvujejo iz ljubezni do njega, res lahko zaupajo njegovim obljubam in varstvu. Amen.

26. maja.

Apostolat molitve in žrtve.

Leta 1903. se je pripetila v neki tovarni v Barceloni huda nesreča. Štirinajstletni mladenič je po neprevidnosti stopil v barvasto tekočino, pomešano z bakreno galico. Hudo se je opeknel po nogah. Zdravniki so bili mnenja, da bi ga mogli rešiti le, če bi prenesli dele zdrave kože na rane. V ta namen bi se moralo žrtvovati več ljudi. Za operacijo se je ponudil tovarniški kaplan. Komaj se je to zvedelo, se je ponudilo dve sto delavcev. Zdravniki so izbrali izmed njih sedem najbolj krepkih, dalje duhovnika in dva tovarnarjeva sinova. Ti so se morali potem sami več tednov zdraviti.

Pogum teh, ki so se žrtvovali za bližnjega, je ganljiv! Kaj se učimo iz tega? Ne mislimo, da bi moral vsakdo sprejeti take žrtve. V mislih so nam drugi nesrečni ljudje, ki jih moramo po zapovedi ljubezni vsi reševati: to so grešniki, ki imajo rane na duši. To je Bogu odtujeni svet, ki krvavi iz ne-

štetih ran v časnem, še bolj v dušnem oziru. Te rane so mnogo bolj usodne in pogubonosne kot telesne. Če nas gane telesna nesreča bližnjega, nas mora tem bolj prevzeti sočutje, ko vidimo, da je v bližnji nevarnosti dušnega pogubljenja. In tu mora skoraj da vsakdo izmed nas po zgledu Jezusovem in Marijinem marsikaj pomagati z molitvijo in žrtvami.

Če hočemo svet pridobiti za Boga, če hočemo duše reševati, nam je v prvi vrsti po Jezusovem in Marijinem zgledu potrebna molitev. Kaj je napravil Gospod, preden je začel oznanjati sv. evangelij? Trideset let je živel v samoti in molil. Kakšen nauk za nas, ki bi radi imeli uspehe, še preden smo se začeli zanje truditi in bi radi delili, še preden smo kaj zbrali.

Naš Gospod je nastopil javno delovanje, ko je imel 30 let. Pa še tedaj ne takoj! Ali ni najprej odšel v puščavo za 40 dni! Svojo besedo je zgradil na molk, zato je v tihoti, daleč od človeškega šuma, zbrano živel in molil. Ali mu je bilo to potrebno? Nikakor ne! Le zgled nam je hotel dati.

In zopet vidimo našega Gospoda za njegovega delovanja, kako se pred vsakim važnim opraviлом zbere in dvigne oči proti nebu. Preden izbere dvanajstere, gre na goro in noč prebije v pogovoru z Bogom. Ko hoče vzgojiti apostole, prej moli, kot bi nam hotel reči: Ali mislite, da boste mogli ukloniti voljo ljudi, ne da bi prej prosili Boga pomoči? In ko hoče, da bi Bog apostole uslišal, pravi: »A ne prosim samo zanje, ampak tudi za tiste, ki bodo po njih besedi v me verovali« (Jan 17, 20).

In kakor Jezus, tako nas tudi njegova božja Mati uči s svojim zgledom, da moramo moliti, če hočemo Bogu odtujeni svet zopet za Boga pridobiti. Nobenega dvoma namreč ni, da je Marija rada in mnogo molila za druge. Saj je predvsem imela pred seboj vzvišeni zgled božjega Učenika, ki je mnogo molil za vse ljudi in tudi apostole učil moliti za ljudi, ko jim je velel: »Kadar molite, govorite: Oče naš, ne: Oče moj; pridi k nam tvoje kraljestvo — ne: pridi k meni tvoje kraljestvo; daj nam danes naš vsakdanji kruh — ne: daj meni moj vsakdanji kruh; odpusti nam naše dolge — ne: odpusti meni moje dolge; ne vpelji nas v skušnjavo — ne: ne vpelji me v skušnjavo; temveč reši nas hudega — ne: reši me hudega!« Zato je razumljivo, da najdemo v svetem pismu Jezusovo Mater

obenem z apostoli zatopljeno v apostolsko molitev. Dvanajsteri so namreč pred Gospodovim vnebohodom slišali njegovo zapoved, naj bodo priče njegovega evangelija po vsem svetu. Takrat jim je naročil: »Pojdite torej in učite vse narode; kršćujte jih... in učite jih...« (Mt 28, 19. 20.) A preden začno izpolnjevati to zapoved, se zapro po Gospodovem naročilu v dvorano zadnje večerje in dolgih devet dni v tihoti molijo. »Vztrajali so v molitvi z Marijo, Jezusovo materjo« (Apd 1, 14). Šele po teh dneh je prišel nanje Sv. Duh in potem so odšli, da zanetijo božji ogenj po vsem svetu.

Po Jezusovem in Marijinem zgledu delajmo za spreobrnitev bogoodtujenega sveta in zveličanje duš tudi s prostovoljnimi žrtvami.

Bog Oče pošlje svojega Sina na svet, da z lastno žrtvijo zadosti za grehe sveta in pokaže svetu edino pravo pot k zveličanju; namreč posvetitev samega sebe in spolnjevanje božjih zapovedi. Temu svojemu zvanju je bil Kristus zvest od prvega do zadnjega trenutka svojega življenja in nikdar ni v tem svojem poslanstvu niti najmanj okleval. »Sin človekov ni prišel, da bi se mu streglo, ampak da bi on stregel in dal svoje življenje v odkupnino za mnoge« (Mt 20, 28). Če pšenično zrno ne pade v zemljo in ne umrje, ostane samo« (Jan 12, 24). Gospod pa zahteva tudi od drugih žrtev in samozataje, če hočejo priti v nebeško kraljestvo, in še bolj, če hočejo druge zanj pridobivati. Mar ni naš Gospod zahteval od svojih apostolov, naj ne bodo povprečni, ampak naj se dvignejo nad množico? Ne sicer zaradi razkazovanja, marveč iz apostolske potrebe. Sredi sveta, ki križ zametuje, jim je naročil, naj križ ljubijo. »Hodite za menoj in napravil vas bom za ribiče ljudi« (Mk 1, 17). Hodite za menoj, zametujte povprečnost, vsakdanjost, udobnost, sebičnost. Vzemite nase to žrtev, da se ločite od vsega, kar ni moje. Pod tem pogojem boste mogli apostolsko delovati.

Kristus, ki je sam junaški značaj v najvišji meri, zahteva odpoved in žrtev tudi od drugih: »Kdor ljubi očeta ali mater bolj ko mene, ni mene vreden; in kdor ljubi sina ali hčer bolj ko mene, ni mene vreden; in kdor ne vzame svojega križa in ne hodi za menoj, ni mene vreden« (Mt 10, 37. 38).

Tako torej Kristus. In njegova Mati? Ali nas ne uči tudi ta s svojim zgledom, da moramo kot delavci za božje kra-

ljestvo v bogoodtujenem svetu biti vedno pripravljeni tudi na žrtve.

Vse Marijino življenje je bilo v službi ene in iste velike naloge: reševati duše. V njene roke je božja previdnost položila usodo milijonov ljudi — usodo vsega človeštva. Marija se je kot kraljica prerokov tega tudi zavedala in prav iz ljubezni do neumrljivih duš sprejela božje materinstvo. A iz ljubezni do istih neumrljivih duš se je tudi odpovedala vsem materinskim pravicam do svojega Sina ter svoj najdražji zaklad veliko-dušno položila na žrtvenik božje pravičnosti za naše grehe.

Šele ob svitu te resnice nam bo umljivo, zakaj je Marija pozneje tako junaško vztrajala v vseh težkih preizkušnjah svojega življenja. Od onega dne, ko je zaradi našega zveličanja bežala z Jezusom po nehodnih puščavskih potih v Egipt, pa do takrat, ko je pod križem v morju dušnih bolečin bila pri trpljenju in smrti svojega božjega Sina.

Da, zdi se, da Marija pod križem, z mrtvim Sinom v naročju, tudi nam govori: »O vi vsi, ki greste mimo, pogledjte, kaj in koliko sem žrtvovala za zveličanje neumrljivih duš. Ali se ne boste tudi vi usmili bratov in sestra, ki hodijo po grešnih potih ter jih šli z žrtvami pridobivat za Kristusa, za nebesa, da Jezusova kri ne bo prelita zastonj, da moje žrtve zanje ne bodo brez sadu?« Iz vsega tega sledi, da je ljubezen do žrtev pogoj apostolstva. Nihče ne more odreševati, kdor ni drugi Kristus. Nihče pa ni drugi Kristus, kdor ni vsaj v nekem oziru križan kakor Kristus. Jezus bi lahko vse duše rešil brez nas, toda ni hotel. Želel je, da mi dopolnimo, kar manjka njegovemu trpljenju. Ali neskončno vredni žrtvi na križu sploh še kaj manjka? Prav za prav ne. Vendar nam je Kristus pustil še neko dopolnilo, ki naj ga mi izvršimo. Napravil nas je eno sam s seboj samo zato, da prispevamo svoj delež k reševanju. Ves Kristus je poklican, da rešuje svet. Ker pa smo eno s Kristusom kot udje njegovega skrivnostnega telesa, nam pripada tudi del njegove naloge, da rešujemo duše, in s tem tudi del njegovih žrtev.

V čudovitem govoru je Lacordaire, govoreč o zmagi evangelija v prvih krščanskih časih, zaklical takole: »Kakšne sile je imelo na razpolago kraljestvo duš zoper imperij, ki so ga pokrivali vojaški oddelki? Nobenih! Javne oblasti? Nikoli! Senat? Ni bil z njim. Ljudstvo? Tudi ne! Mogočne besede? Ni jih bilo. Visoko učenost? Niso je še imeli. Ali je bilo prvim

kristjanom sploh dovoljeno, da se zberejo in bojujejo, kakor eden proti sto tisočem? Ne! Tudi to jim ni bilo dovoljeno. V čem je torej bila njihova moč? V tem, v čemer jo je našel Jezus Kristus. Izpovedali so vero v njegovo ime in nato umirali, umirali danes, umirali jutri, umirali pojutrišnjem, umirali vedno, to se pravi: premagali suženjstvo z mirno uporabo svobode. Zmagali so nasilje, a ne s silo, ampak s krepostjo. Rečeno jim je bilo: »Če boste mogli skozi 300 let na glas govoriti: Verujem v Boga Očeta vsemogočnega, Stvarnika nebes in zemlje, in v Sina njegovega edinega, Gospoda našega Jezusa Kristusa, ki je bil rojen iz Marije Device, umrl in od mrtvih vstal; če boste torej vse to na ves glas izgovarjali in pri tem vsak dan po teh besedah umirali, boste v tri sto letih gospodarji, to se pravi svobodni.«

Isto velja za današnji čas. Če hočemo svet pridobiti za Boga, moramo poznati žrtve. Žrtvujmo čas, ugled, če treba zdravje in življenje, in uspehi so nam zagotovljeni! Z žrtvijo pa združujmo molitev, zlasti obilno molitev v apostolske namene. Amen.

27. maja.

Sv. Cerkev — ustanova božjega Srca.

Kadar leži na smrtni postelji dober krščanski družinski oče, ki ima še večje število nepreskrbljenih mladoletnih otrok, mu je pri srcu dvakrat težko. Težko mu je, ker mora zapustiti svoje drage, a še težje mu je, ker ga skrbi usoda njegovih mladoletnih sinov in hčera. Kaj bo z njimi, ko ne bo več njega med njimi? Ali bodo našli človeka, ki jim bo nadomeščal očeta, ki jih bo učil in svaril in jim kazal pravo pot skozi viharje njihovega mladega življenja? Ali pa bodo pozabili vse nauke in opomine, s katerimi jih je vzgajal, in bodo zašli na kriva pota in bo tako zastonj vse seme, ki ga je sejal v njihove mlade duše?

Takemu dobremu krščanskemu umirajočemu očetu lahko po vsej pravici primerjamo Kristusa v tistem času, ko je že gledal v duhu pred seboj dan, ko bo zapustil svoje učence in vse zveste vernike in šel s svojim telesom k Očetu. Tudi on je v duhu gledal pred seboj vso veliko družino svojih otrok, družino vseh narodov in ljudstev in časov. Tudi na nas je

misli, ki smo danes v tej cerkvi zbrani. »Njegovo Srce misli za rodove,« tako se pričinja vstopni spev sv. maše v čast presvetemu Jezusovemu Srcu. Njegovo božje ljubeče Srce je mislilo takrat na usodo svojih apostolov in učencev, mislilo na usodo vsega sveta, vseh narodov in ljudstev. Tudi njegovo očetovsko Srce je objela skrb, kaj bo z njegovimi apostoli, kaj z ljudmi, ki so hodili za njim; kaj bo z vsemi človeškimi otroki, ko ne bo več njega sredi med njimi, ko ne bodo več poslušali njegovega zveličavnega nauka, ko ne bodo več imeli med seboj njegovega svetlega zgleda, ko ne bodo več imeli pri sebi njegove pomoči.

Takrat se je njegova neskončna in obenem vsemogočna ljubezen izmislila čudovit načrt. »Ne bom vas zapustil sirot,« je dejal apostolom pri zadnji večerji (Jan 14, 18). »Jaz sem z vami vse dni do konca sveta« (Mt 28, 20). Sklenil je, da bo pri nas ostal, da nas ne bo zapustil do konca sveta. Ni mu bilo zadosti, da ostane z nami kot pravi Bog, ki je duh in zato povsod pričujoč. Tudi mu ni bilo zadosti, da prebiva med nami pod vidnimi podobami belega kruha v svetem Rešnjem Telesu po naših tabernakljih. On, ki je bil sam tudi človek, je najbolje poznal človeško naravo. Vedel je dobro, kako je človek vezan na svoje čute, kako težko veruje v to, česar ne gleda s svojimi očmi, česar neprestano ne posluša s svojimi ušesi. Kristus je vedel, da bo po njegovem odhodu s sveta moral nekdo stopiti na njegovo mesto in deliti njegove milosti, sicer bo krščanstva kmalu konec.

Zato je ljubezen njegovega Srca ustanovila sveto Cerkev, vidno družbo ljudi, sezidano na skalo, na apostola Petra, papeža in njegove naslednike. In tej Cerkvi je dal oblast in naročilo, naj ohranja njegov nauk, ga neprestano iz roda v rod oznanja vsem ljudem na zemlji. Tej Cerkvi je izročil tudi studence milosti — zakramente, da z njimi ljudi posvečuje.

Kadar slišimo besedo Cerkev, gredo naše misli tako rade na vse strani. Enkrat pod to besedo razumemo papeža, škofo in duhovnike, drugič spet gledamo v Cerkvi strogo učiteljico s strogimi zapovedmi in prepovedmi, tretjič spet vidimo v njej le neko višjo organizacijo, ki sega po vsem svetu. Naše oko se ustavi na zunanjem videzu, v globino ne predremo. Toda če vprašamo apostola Pavla, če vprašamo sv. Petra, če vpra-

šamo prve kristjane, kaj oni razumejo pod besedo Cerkev, bomo videli, kako smo mi izgubili izpred oči tisti pravi, globoki pomen sv. Cerkve, ki ga ji je dal ustanovitelj — Kristus sam.

Ko je bil sveti Pavel še Savel, ko je še ves divjal v sovraštvu do prve Cerkve, se mu je na poti v Damask, kamor je šel spet preganjat in mučit kristjane, prikazal v svetli luči Kristus sam. Kakor mogočen žarek ga je obsvetilo razsvetljenje od zgoraj. Slišal je razločno glas Kristusa, ki mu je govoril: »Savel, Savel, kaj me preganjaš?« (Apd 9, 4.) Glejte, Pavel je preganjal Cerkev, pa mu Kristus pravi, da njega preganja. Takrat je Pavlovemu umu kakor blisk posvetila velika luč, jasno je videl in célo življenje veroval in učil: Cerkev je Kristus. Nič več ni gledal na Cerkev s človeškimi očmi, vedno jo je videl združeno s Kristusom, vedno je gledal v njej naprej živečega Kristusa. Vemo, kako je potem to razodetje lepo združil v oni lepi nauk o Cerkvi kot Kristusovem skrivnostnem telesu. Vsi, ki smo krščeni, smo med seboj združeni z nerazdružljivimi vezmi milosti božje; med nami ni sten ne pregraj, vsi smo združeni v eno družino, v eno skrivnostno telo, ki mu je glava Kristus sam. On je glava telesu — Cerkvi. Sam skrivnostno živi v vseh udih, jih oživlja in združuje. Vse svoje življenje je sveti Pavel gledal na Cerkev kot na Kristusa. Ljubil jo je, ker je ljubil Kristusa, zanj se je boril kakor za Kristusa, zanj je z veseljem dal življenje v zavesti, da ga daje za Kristusa.

Tudi sv. Peter je podobno opominjal prve vernike, naj pridejo kot živi kamni in se dajo vzdati na živi kamen (Kristusa), ki so ga ljudje zavrgli, pri Bogu pa je izbran in dragocen (1 Pet 2, 5). Vsi verniki smo kakor živi kamni vzdani na dragoceni in živi kamen živega Kristusa. Z njim tvorimo eno živo stavbo, kateri je Kristus vogelni kamen. Nismo mrtvo telo, življenje Kristusovo je v nas.

Kadar slišimo besedo Cerkev, si ne predstavljajmo samo zunanje organizacije Cerkve, ne glejmo v njej samo papeža, škofov in duhovnikov in stroge učiteljice s skupino naukov, zapovedi in prepovedi; v besedi in pojmu Cerkve glejmo živo telo, v katerega smo tudi mi vsi včlanjeni in v njej združeni s Kristusom, ki je naša glava; glejmo v Cerkvi živo zgradbo, zidano iz živih kamnov in ti živi kamni smo tudi mi, ki imamo

božje življenje v sebi; vsi smo tesno združeni z božjim vogelnim kamnom — Kristusom.

To je bil načrt ljubezni presvetega božjega Srca, da bo ustanovil Cerkev, v kateri bo sam živel do konca sveta in on nadaljeval svoje življenje. »On hoče, da bi se vsi ljudje zveličali in prišli k spoznanju resnice,« uči sv. Pavel (1 Tim 2, 4). Tej Cerkvi je postavil načelstvo v apostolih in njih naslednikih in jim dal svojo oblast: »Kdor vas posluša, mene posluša in kdor vas zaničuje, mene zaničuje; kdor pa mene zaničuje, zaničuje tistega, ki me je poslal« (Lk 10, 16). Na te besede so se opirali verniki vseh časov, zavedajoč se, da jim po ustih papeža, škofov in duhovnikov govori Kristus sam.

Ena temeljnih zmot današnjega časa je gotovo ta, da na sv. Cerkev gledamo preveč s človeškimi očmi, da v njej gledamo le višjo organizacijo, da v njej vidimo le človeško stran, človeške slabosti. Tako Cerkev na mnoge kristjane ne napravi več nobenega posebnega vtisa. Mrzli in hladni so, kadar slišijo njeno ime. Pozabili smo tisto osnovno misel prvih kristjanov, da je Cerkev Kristus sam, ki med nami skrivnostno nadalje živi in uči in nas z milostjo posvečuje. Pozabili smo, da Kristus uči po ustih papeža, škofov in duhovnikov; pozabili smo, da on deli sv. zakramente po rokah svojih služabnikov duhovnikov, da on krščuje in birmuje, da on daruje sam sebe nebeškemu Očetu na naših oltarjih; pozabili smo, da nam on pri spovedi odpušča grehe. Pozabili smo v Cerkvi gledati Kristusa.

Obnovimo se v veri prvih časov! Glejmo na Cerkev z očmi vere in videli bomo v njej Kristusa. Če bomo v Cerkvi gledali Kristusa, nam ne bo težko Cerkve ubogati, saj bomo v njej ubogali Kristusa; ne bo nam težko Cerkve ljubiti, saj bomo v njej ljubili Kristusa; ne bo nam težko se za Cerkev in njene svete pravice boriti, saj se bomo borili za Kristusa.

»Kristus je Cerkev ljubil in je samega sebe zanjo dal,« pravi sveti Pavel (Ef 5, 25). Samega sebe, tudi svoje ljubeče srce je položil v Cerkev, da med nami živi. Vse je dal za nas, da bi imeli v Cerkvi pot, resnico in življenje, ki vodi v večno blaženstvo. Še za to je poskrbel, da imamo v Cerkvi tudi mater. Na križu, ko je bila Cerkev že pravno ustanovljena, nam je izročil Marijo za mater, da bi tudi ona v Cerkvi z nami živela, nas vodila in nam pomagala. Ali nam je mogel dati še več? Kristus je Cerkev ljubil in samega sebe zanjo dal. Ljubimo jo tudi mi, saj v njej ljubimo Kristusa. Amen.

28. maja.

Sv. Cerkev — vir občestva med narodi.

Japonskemu narodu je prvi oznanjal katoliško vero največji misijonar vseh časov sv. Frančišek Ksaverij. Toda že 40 let po njegovi smrti se je tam začelo preganjanje kristjanov in nad 1 milijon vernikov je dalo svojo kri za Kristusa. Okrog leta 1650. je umrl zadnji misijonar mučeniške smrti. Potem pa 200 let ni smel stopiti na japonsko zemljo noben katoliški misijonar. Šele po 200 letih je mogel papež Pij IX. spet poslati prve misijonarje na te otoke. Ustanovili so misijonske postaje, v mestu Nagazakiju so imeli svojega misijonskega škofa Petitjeana. Ta škof pripoveduje iz prvih dni svojega misijonskega delovanja tale zanimiv dogodek.

Nekega dne je škof molil v misijonski cerkvi. Kar pride k njemu star Japonec in ga nagovori: »Beli mož, ali te smem nocoj opolnoči obiskati?« Škof je bil presenečen, vendar mu je dovolil. Ko je tisto noč ura bila polnoč, so vstopili v misijonsko hišo trije možje z zakritimi obrazi. Ko pridejo pred škofa, spregovori stari Japonec: »Tri vprašanja ti bomo postavili; pri živem Bogu te zaklinjam, da nam poveš resnico. Povej, ali imaš ženo in otroke?« Škof jim odgovori: »Žene in otrok boste pri meni zastonj iskali. Saj sem zapustil celo mater in očeta, brate in sestre.« Možje se spogledajo in stari Japonec nadaljuje: »Poslušaj drugo vprašanje! Ali poznaš Devico z imenom Marijo, ki si jo je Bog izvolil za mater?« Eden potegne rožni venec in mu ga pokaže: »Glej, spomin od našega blaženega očeta Baptista, ki ga je imel pri sebi, ko je bil križan.« Škof pa jim pokaže veliko Marijino svetinjo, ki jo je nosil na prsih. »Poglejte jo in ali še dvomite, da jo ljubim?« Možje se znova spogledajo, kakor da se razumejo. »Še eno vprašanje, potem pa je dovolj,« govori starec. »Jeli tebi znano mesto Rim, kjer stanuje mož, ki se imenuje papa, to je tvoj oče? Ali si mu pokoren kakor svojemu očetu?« Ves zavzet jim škof odgovori: »Poznam ga, z otroško ljubeznijo sem mu vdan. On me je poslal semkaj in iz pokorščine sem šel, da vam oznanjam pravo vero. Sedaj pa povejte vi, zakaj ste hoteli vse to?« In tedaj so padli vsi trije na kolena, goreče so poljubljali njegovo obleko in roke ter med solzami govorili: »Oče, o, oče, blagoslovi nas, mi smo katoliški kristjani kakor ti. Tvoji otroci smo in presrečne se štejemo, da imamo pri sebi

zopet katoliškega duhovnika. Mi smo ostanki prvih japonskih kristjanov, skozi 200 let se je brez katoliškega duhovnika ohranila med nami prava vera.«

Tako so klečali ob nogah popolnoma tujega jim Evropejca trije zastopniki japonskega naroda. Prej ga niso nič poznali, od daleč je prišel, tuj je bil njihovim šegam in običajem; a vendar, ko so slišali, da je katoličan in povrh še duhovnik, so se ob njem čutili doma kakor otroci ob očetu. Družila jih je katoliška vera, katoliška Cerkev, katere udje so bili vsi. Čudovita je moč katoliške Cerkve, ki sega med vse narode na zemlji in jih druži v eno družino!

Ko je Kristus ustanovil sv. Cerkev, jo je namenil za vse narode, vsa ljudstva, vse jezike. Zato je dal apostolom naročilo: »Pojdite po vsem svetu in oznanjujte evangelij vsemu stvarstvu« (Mk 16, 15). »In oznanil se bo ta evangelij po vsem svetu v pričevanje vsem narodom« (Mt 24, 14). To je bil Kristusov načrt. Tako si je Kristus zamislil Cerkev, ki naj se razraste iz gorčičnega zrna v mogočno drevo, da bodo ptice neba našle v njej zavetje. V njej naj najdejo zavetje tako Eskimi z mrzlega severa, kakor prebivalci iz vročih afriških puščav, v njej naj bodo doma tako Japonci in Kitajci, kakor Evropejci in Amerikanci.

Judje kar niso mogli razumeti, da je Kristus božje kraljestvo ustanovil tudi za pogane. Ostro je moral nastopiti sv. Pavel in na vsa usta oznanjati, da sedaj ni več ne Juda ne Grka, ampak vse in v vsem Kristus. V Cerkvi ni več tujcev in manj vrednih narodov; vsi smo domačini božji, vsi eno v Kristusu, vsi na njega vcepljeni, vsi smo mladike na božji trti — Kristusu; vsi smo enaki, pa naj bodo to ponosni Judje ali razumni Grki, ki so jim bili vsi tuji narodi manj vredni barbari. S tem oznanilom je prodiral sv. Pavel, učitelj poganov, do kraja tedaj znanega sveta.

Pa ne smemo misliti, da Kristus ni upošteval posameznih narodov in njihovih svojiskih lastnosti. O, saj je bil tudi sam pripadnik judovskega naroda, za mater je imel judovsko Devico, ki ga je učila govoriti domači aramejski jezik. Tudi vemo, da je ljubil svoj narod. Kakor dober narodnjak je jokal nad Jeruzalemom, ponosom vsega judovskega ljudstva, ko je v duhu gledal njegovo nesrečo. Opominjal je Jeruzalem, naj se spreobrne, da ga ne zadene kazen: »Jeruzalem, Jeruzalem, ki moriš preroke in kamnaš tiste, ki so k tebi poslani, kolikrat

sem hotel zbrati tvoje otroke, kakor zbira koklja svoja piščeta pod peruti, pa niste hoteli. Glejte, zapuščena vam bo vaša hiša» (Mt 23, 37). Kakšna prava ljubezen do domovine veje iz teh Jezusovih besed! Ljubil je svoj narod, a poznal in upošteval je tudi samobitnost in posebnosti drugih narodov. Saj je vedel, da je Bog sam dopustil ta razvoj med narodi, da so tako različni med seboj, eden manjši, drugi večji, eden bolj sposoben, drugi manj. Bog je hotel tako. Saj je sv. Pavel ponosnim Atenčanom na areopagu pridigal: »Ustvaril je iz enega vsa človeška plemena, da prebivajo po vsej zemlji in je odmeril ter določil njih bivanju čase in mere, da bi iskali Boga« (Apd 17, 26. 27).

Dasi je Kristus ljubil svoj lastni narod, dasi je poznal vso raznolikost in pestrost vseh narodov na zemlji, je vendar hotel ustanoviti tako Cerkev, ki naj bi kot mati objela vse narode brez razlike v svoje naročje. Hotel je, da bi se v njej znašli vsi različni narodi v medsebojni ljubezni in spoštovanju kakor doma; da naj bi vsi skupaj kakor iz enih ust slavili Očeta, po pozivu psalmista, ki kliče: »Hvalite Gospoda vsi narodi, slavite ga, vsa ljudstva« (Ps 116).

Čeprav so v družini različni otroci: eni večji, drugi manjši, eni bolj razviti, drugi manj, eni bolj nadarjeni, drugi manj, vendar skrbni oče in dobra mati oklepata vse z isto ljubeznijo, saj so vsi njuni otroci. Tako tudi Bog »z večno ljubeznijo ljubi« vse narode; vsi so iz njega izšli, vsem je on odločil isti večni smoter, da na zemlji njega častijo, oznanjajo njegova čudovita dela in ga bodo po smrti uživali v večnem blaženstvu. Vse narode je združil v eno Cerkev, katera ne pozna razlike med velikimi in malimi, med bogatimi in revnimi, med priznanimi in teptanimi.

Sedanji poglavar svete Cerkve sv. oče Pij XII. je na lanski sveti večer dvignil svoj očetovski glas v današnji razvrvani, sovraštva in krivic polni svet in je na ves glas slovesno izjavil: »Bog nam je priča, da z enako ljubeznijo ljubimo vse narode brez vsake izjeme.« To je uradna izjava poglavarja svete Cerkve.

V naših časih se tolikrat sliši vprašanje: »Le zakaj Bog dopušča v današnjem času toliko krivic in trpljenja? Zakaj je na svetu toliko sovraštva, uničevanja in smrti? Čisto gotovo je glavni vzrok v tem, ker so se narodi tako daleč oddaljili od tiste božje zamisli, s katero je Kristus vse narode združil

v eno Cerkev: v njej naj bi bili vsi enaki, v njej naj bi se izravnavała nasprotstva v ljubezni, v njej naj bi vsak narod spoštoval vse narode, jih ljubil in jim dajal vse pravice, ki jim pripadajo. — Pa nekateri mislijo, da je krščanstvo odpovedalo, da je Cerkev stopila na stran močnejših in krutih. Toda krščanstvo in Cerkev nista odpovedala. Spet nam jasno govori sedanji sv. oče: »Ljudje so se uprli pravemu krščanstvu, ki je ostalo zvesto Kristusu in njegovemu nauku. Prikrojili so si krščanstvo po svojih željah. Napravili so si novega malika, ki se ne upira poželenju strasti, ne hlepenju po bleščečem zlatu in srebru, ne napuhu življenja. Ustvarili so si novo vero brez duše, ali duše brez vere, krinko za mrtvo krščanstvo brez Kristusovega duha. Potem pa so razglasili, da je krščanstvo odpovedalo.«

Eno Cerkev imamo, v njej enega vidnega poglavarja. Eno Srce božjega Odrešenika bije v njej v ljubezni do vseh narodov, eno duhovno mater Marijo imamo vsi narodi. Prosimo in molimo, da bi človeštvo spoznalo, kje je rešitev iz današnjih zablod in zmed. Rešitev je v tem, da gremo vsi narodi nazaj k Cerkvi in se pri njej, ki je skupna dobra mati vseh narodov, naučimo spoštovati drug drugega; da nehamo govoriti o tem, da je kak narod manj vreden; da nehamo postavljati lasten narod za malika, okrog katerega se mora vrteti vse na svetu. Kako zelo so sodobni pogani podobni Izraelcem v puščavi, ki so plesali okrog zatega teleta! Narod so si postavili za zlato tele in okrog njega se vrti ves svet. Zaverovani so samo v svojega malika in mislijo, da jim je dovoljeno vse, kar služi koristim tega malika: dovoljena jim je vsaka krivica, čeprav vpije do neba po maščevanju, samo, da služi koristim njihovega naroda.

Molimo, dragi v Gospodu, da bi vsi narodi spet spoznali načrt, ki ga ima Bog z vsemi narodi! Molimo, kakor moli Cerkev, da bi se vse družine narodov, ki so po grehu ranjene in razdvojene, podvrgele sladkemu kraljevanju Kristusa Kralja; da bi ob Kristusu, Kralju narodov, prišla v vse narode spet prava krščanska miselnost. Šele potem bomo lahko mirni in varni, šele potem bomo lahko, kot pravi sv. oče v božičnem nagovoru: »Spremenili meče, ki so trgali prsi, v pluge, ki bodo orali pod soncem božjega blagoslova rodovitno naročje zemlje in si priborili iz nje kruh, orošen sicer s potnimi kapljami, ne pa več s solzami in krvjo.« Amen.

29. maja.

Edinost v Cerkvi — iskrena želja presv. Srca.

Stopite z menoj na veliki četrtek zvečer v eno izmed naših cerkva. V cerkvah je ta večer mračno; le ob stranskem oltarju, kjer je ta dan shranjeno sv. Rešnje Telo in je pripravljen božji grob, tam je vse razsvetljeno. Tja so obrnjene oči vseh vernikov, ki so prišli k večerni pobožnosti. Ta večer se nam cerkev zares spremeni v obednico zadnje večerje. Kakor živ stopi pred nas Kristus tak, kakršen je bil oni prvi veliki četrtek, ko je postavil zakrament ljubezni, sveto Rešnje Telo, in se je nato otožen poslavljal od svojih učencev. Po cerkvi vlada skrivnostna tišina. Tedaj pa se nenadoma oglasi s kora brez spremljave orgel, ki ta dan že v znamenju žalosti molčijo, ena naših najlepših, najbolj v srce segajočih nabožnih pesmi: »Večerja zadnja je minila.« Zdi se nam, da govori Kristus tudi nam vsem besede iz te pesmi: »Zapoved, glejte, ta je moja, da ljubite se med seboj. Kot jaz vas ljubim, se ljubite in zvesti bratje si bodite.« Živo gledamo pred seboj žalostnega Kristusa. Poslavlja se od svojih dragih apostolov. Težko mu je pri srcu, ker ve, da gre v trpljenje in smrt, pa se njegova človeška narava trpljenju in smrti upira. A še težje mu je, ker se poslavlja od svojih apostolov, ki jih je ljubil do konca.

V tej srčni ljubezni do svojih apostolov in tudi do vseh onih, ki bodo po njih besedah vanj verovali, se je obrnil k svojemu Očetu z vročo molitvijo in je prosil zanje Očeta. Takó zaupno je molil, kakor se more le božji Sin pogovarjati s svojim Očetom. Pa česa je prosil Očeta? Vroče, z mnogimi besedami ga je prosil, naj razlije nad apostole in vse vernike svoj blagoslov, da bo med njimi vladala popolna edinost, soglasje in ljubezen. »Sveti Oče,« ga je nagovoril, »ohrani jih v svojem imenu, ki si mi jih dal, da bodo eno kakor midva« (Jan 17, 11). »A ne prosim samo zanje, ampak tudi za tiste, ki bodo po njih besedi v me verovali, da bodo vsi eno, kakor ti, Oče, v meni in jaz v tebi, da bodo tudi oni v nama eno, kakor sva midva eno: jaz v njih in ti v meni, da bodo popolnoma eno; da tako svet spozna, da si me ti poslal in da si jih ljubil, kakor si mene ljubil« (Jan 17, 20. 23).

To je bila največja želja božjega Srca pred smrtjo, da bi bili vsi verniki popolnoma eno, kakor sta Oče in Sin med seboj eno. Kakor med Očetom in Sinom, ki imata isto nespremenljivo božjo naravo, vlada večna ljubezen, soglasje, popolna edinost, tako naj bi vladala tudi med vsemi verniki, ki bodo deležni božje narave po posvečujoči milosti, popolna edinost v mislih, namenih, besedah in dejanjih.

Zakaj je Kristus tako zelo želel, da bi v Cerkvi vladala popolna edinost? Gotovo je bil en vzrok to, ker je oznanil ljubezen za temelj svojega kraljestva. »Na tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, ako boste imeli ljubezen med seboj« (Jan 13, 35). Če bi pa v Cerkvi ne bilo edinosti, bi to bilo znamenje, da se je Cerkev oddaljila od svojega bistva — od ljubezni. Drugi vzrok pa je bil ta, ker se je Kristus dobro zavedal, da bo Cerkev samo takrat močna in bo samo takrat mogla zmagovati vsa preganjanja in vse spletke temnih sil proti njej, če bo med verniki vladala edinost. Saj je sam povedal farizejem to resnico: »Vsako kraljestvo, ki se razdeli zoper sebe, se opustoši; in nobeno mesto ali hiša, ki se razdeli zoper sebe, ne obstane« (Mt 12, 25). Samo v edinosti je moč in zmaga krščanstva. In ta sveta edinost med različnimi verniki vseh stanov in narodov bo tudi najmočnejši nagib za pogane, da bodo spoznali v Cerkvi božjo ustanovo.

Sv. Luka piše o edinosti prvih vernikov tele besede: »Množica teh, ki so verovali, je bila enega srca in duha« (Apd 4, 32).

Ali bi mogli mi danes tudi o nas vseh, ki verujemo, govoriti, da smo enega srca in duha, da vlada med nami vsi edinost in soglasje? Bolj kot besede sv. Luka o jeruzalemskih vernikih veljajo o nas besede sv. Pavla, namenjene vernikom v Korintu: »Razodeli so mi namreč o vas, bratje moji, da so prepiri med nami.« In zato tudi nam po vsej pravici veljajo opomini sv. Pavla Korinčanom ob isti priliki: »Opominjam vas, bratje, pri imenu Gospoda našega Jezusa Kristusa, govorite vsi isto in naj ne bo med vami razporov, temveč bodite popolni v enem duhu in v enem mišljenju.« Dostavil jim je še najmočnejši nagib za edinost: »Ali je Kristus razdeljen?« Hotel jim je reči: »Toliko sem vam že razlagal, da ste s Kristusom eno, da ste njegovo skrivnostno telo, sedaj pa se delite in prepirate med seboj. Ali more biti Kristus razdeljen?« (1 Kor 1, 10—13).

V litanijah presvetega Jezusovega Srca nazivamo njegovo Srce z različnimi nazivi. Eden med njimi je tudi ta: Srce Jezusovo, kralj in središče vseh src, usmili se nas. Slovenski katoličani stojimo letos pod posebnim varstvom presv. Srca. K njemu vsi zaupno dvigamo svoje oči, od njega pričakujemo rešitve in boljših dni. Hočemo, da bi bilo res božje Srce nam vsem kralj in središče. Da pa se bo to nam uresničilo, moramo sami prej izpolniti želje Jezusovega Srca. Nobena želja tega Srca ni bolj močna in bolj iskrena kot ta, da bi bili mi slovenski katoličani med seboj popolnoma eno; da bi med nami vladala edinost v mišljenju, v hotenju in v delovanju; da bi se vsak znal podrediti Kristusu in njegovim namestnikom na zemlji; da bi vsak znal umakniti lastno mišljenje, kadar vidi, da Cerkev, ki je Kristus na zemlji, drugače misli in hoče.

Vsakdo, ki ima pravo pobožnost do Jezusovega presvetega Srca, bo poslušal njegov glas, ki ga neprestano opominja k edinosti. Naj nas Srce Jezusovo, kralj in središče vseh slovenskih src, pritegne k sebi, da ga bomo vsi dan na dan bolj ljubili in častili. Potem bódimo prepričani, da bo med nami tudi dan na dan več ljubezni, da bosta rasla med nami edinost in soglasje, da bomo okrog božjega Srca res popolnoma eno. Hodímo zaupno vsi k božjemu Srcu, iz njega izvira studenec edinosti.

Čim težji so časi, tem bolj je potrebna edinost v Cerkvi. Ob preizkušnjah in trpljenju je pisal sv. Pavel Rimljanom tole naročilo: »Bog potrpežljivosti in tolažbe pa vam daj, da bi bili med seboj istih misli po Kristusu Jezusu, da bi tako enodušno z enimi usti slavili Boga in Očeta Gospoda našega Jezusa Kristusa« (Rim 15, 5. 6). V odločilnih časih ni med nami mesta za nesoglasja in razna lastna naziranja. Takrat je naloga vsakega katoličana, da gre za glasom pastirjev, ki jih je Sveti Duh postavil, da vodijo Cerkev božjo (Apd 20, 28).

Kakor nas kliče k edinosti Srce božjega Zveličarja, tako nas prosi edinosti tudi Srce one močne žene, ki so ji zadeve svete Cerkve in nas vseh pri srcu. To je Srce Matere božje in naše matere. Nikdar ne smemo pri Mariji pozabiti, da je ona pred vsem mati: Mati božja in tudi naša mati. Dobra mati silno želi, da vlada v njeni družini ljubezen, soglasje in edinost, da se vsi otroci med seboj razumejo, da znajo drug z drugim tudi potrpeti; tako tudi božja Mati želi, da bi v

vsej veliki družini kristjanov, nad katero čuje sama kot zaskrbljena mati, vladala ljubezen, soglasje in edinost. Če dobra mati vidi in doživlja prepire v svoji družini, koliko opominja, prosi in koliko solz pretoči v ta namen, da bi dosegla soglasje! Ali moremo reči, da Marija zaostaja za zemeljskimi materami? Nikdar.

Marijo si vse preradi predstavljamo daleč proč od nas, odmaknjeno načim časom in razmeram. Predstavljamo si jo kot čudovito močno ženo, ki je živela pred 1900 leti, danes pa je ostal le še spomin nanjo. Pozabljamo, da Marija živi in čuti z nami. Še ima materino srce in zadeve sv. Cerkve so ji vedno pri srcu. Marija še posega s svojo roko v sedanjo zgodovino človeštva. Vsako leto se v Lurdu godijo novi čudežni dokazi na Marijino prošnjo. Ali se zavedamo, da v 20. stoletju Marija s svojo prošnjo posega v naravne zakone sveta in dela čudeže? Marija živi in čuti z nami, z nami trpi, z nami moli. Še vedno je v vlogi matere nad nami vsemi. Še vedno tako želi edinosti, da prosi in opominja, naj bomo edini med seboj, naj odložimo vse malenkostne spore in zagrenjenosti in se združimo v urejeno močno bojno vrsto okrog njenega Sina in nje.

Po dogodkih velikega tedna, ko so bili vsi apostoli in prvi verniki preplašeni, so se vsi zatekli v dvorano zadnje večerje in so tam v molitvi čakali prihoda Sv. Duha. Sredi med njimi pa je bila Marija, ki jih je družila med seboj. Vanjo so bile uprte oči prve Cerkve, ona je sklepala vse z ljubeznijo dobre matere. Oklenimo se je tudi mi! Imejmo jo v duhu vedno med seboj! Marija, ki jo nazivamo mater krščanske edinosti, pa naj nas združi vse v sveti ljubezni, slogi in edinosti. Mati krščanske edinosti, prosi za nas! Amen.

30. maja.

Vdanost sveti Cerkvi.

V nadnaravnem življenju je po zaslugi božjega sonca milosti priklil iz vrst človeških otrok kot najlepši cvet Marija. »Vsa si lepa, o Marija, in izvirnega madeža ni na tebi. Bodi pozdravljena, po kateri je radost zasijala; pozdravljena, po kateri prekletstvo izginja. Pozdravljena, padlega Adama vstajenje; pozdravljena, Evinih solz odrešenje. Pozdravljena, vi-

šava, nedostopna človeškemu umu; pozdravljena, globočina, nedogledna angelskim očem!«

Ko občudujemo razkošno naravno cvetje, je razumljivo, da se obračajo oči naše vere tudi na razkošni nadnaravni cvet. Zato je mesec maj, ki je mesec pomladnega cvetja, po pravici tudi Marijin mesec. Šmarnice nas vodijo dan za dnem na nadnaravni vrt. V njem si ogledujemo čudoviti cvet Marijinega življenja in zgleda. Iz ogledovanja vstaja v nas občudovanje; iz občudovanja pod vplivom milosti pobožnost; iz pobožnosti pa želja po posnemanju, v kolikor nam je to mogoče.

V mnogočem Marijo lahko posnemamo. Čim bolj se nam posreči njo posnemati, tem boljši kristjani smo. Saj se je Marija v šoli svojega božjega Sina izoblikovala za najpopolnejšo kristjano. V tihi vdanosti je spremljala Jezusov nauk in delo. Gledala in doumevala je Jezusovo odrešenje in pri njem sama sodelovala. Videla je Jezusa zbirati apostole in učence in je vedela za njegova naročila, po katerih se je oblikovalo jedro bodoče Cerkve. To jedro je bilo v začetku nebogljenno. Manjkalo mu je nadnaravnega dopolnila Sv. Duha, ki bi ga usposabljal za javnost in notranje življenje.

Kakor je Marija skrbno bedela nad Jezusovim življenjem in ga negovala za velike naloge odrešenja, tako je pokroviateljsko varovala tudi njegovo življenjsko delo. Prva verska občina v Jeruzalemu se je zbirala kakor družina okrog Matere Gospodove. Po Jezusovem vnebohodu so šli, bilo je kakih sto dvajset ljudi po številu, v Jeruzalem. »Vsi ti so enodušno vztrajali v molitvi, z Marijo, materjo Jezusovo« (Apd 1, 14). »Ko je prišel binkoštni dan, so bili vsi skupaj na istem kraju. In nastal je nagloma z neba šum, kakor prihajajočega silnega vetra, in je napolnil vso hišo, kjer so sedeli. Prikazali so se jim jeziki kakor plameni in se porazdelili ter obstali nad slehernim po eden. In napolnjeni so bili vsi s Svetim Duhom« (Apd 2, 1—4). Šele po prihodu Svetega Duha je prišlo v prvo krščansko občino pravo notranje življenje, ki se je moglo navzven bogato razviti. Odslej je Sveti Duh prevzel vodstvo. Napolnil je vso občino z nadnaravno lučjo in nadnaravnimi močmi. Vsak posamezni in vsi skupaj so šli, napolnjeni z novimi silami, izpolnjevati Kristusovo naročilo.

Marija je bila na tak izreden način izvoljena, da sodeluje pri božjem odrešitvenem delu; tudi je pri ustanavljanju ter

pri prvi rasti Cerkve stala tako blizu. Zato je njeno razmerje do Cerkve tako pravilno kakor pri nobenem drugem zemljanu. Zaradi skrivnostnega božjega materinstva je bolj kakor kateri koli drug človek prodrla v nedoumljive skrivnosti svojega božjega Sina. To jo je pa tudi usposabljal, da je mogla pravilno ceniti vse delo svojega Sina. Mogla je od vsega začetka pravilno pojmovati prvo jedro bodoče Cerkve, ko je bilo za druge še vse polno vprašanj, dvomov in nejasnosti.

Tudi pod križem na Kalvariji je gotovo bolj kot apostoli doumevala skrivnost Odrešenikovega trpljenja in smrti. Vedela je tedaj, da bo Jezusovo odrešitveno delo last Cerkve kot neizčrpen zaklad milosti in zadoščenja. Videla je, da iz prebodenega Jezusovega Srca izhaja nadnaravno bogastvo bodoče Cerkve. Zaradi razsvetljenja na binkoštni praznik pa je Marija poslej še bolj vedela družbo Jezusove Cerkve razlikovati od kakršne koli človeške družbe. Vse druge družbe namreč kažejo samo naravne človeške sile in sredstva. Cerkev pa ima poleg naravnih človeških sestavin tudi nadnaravne sile in sredstva; zato je iz naravnega sveta dvignjena čisto v nadnaravni svet.

Premišljevanje Marijinega življenja naj tudi nas vedno bolj poučuje, da bomo o Cerkvi imeli čim bolj podobno spoznanje, kot ga je imela Marija. Z Marijo se skušajmo vživeti v skrivnostno osebnost božječloveškega ustanovitelja Cerkve. Z njo razmišljajmo nedoumljive vezi Kristusovega trpljenja na Kalvariji s Cerkvijo. K njej se v duhu postavimo ob binkoštnem čudežu in vprašajmo se, koliko nam je sodobni razkristjanjeni svet že izmaličil naše razmerje do Cerkve.

Marija nas more in mora mnogo naučiti. Od nekaterih ljudi neprestano slišimo, da je Cerkev navadna človeška družba, ki so jo ustanovili duhovniki, morda celo s sebičnimi nameni. Drugi jo gledajo kot stranko z dobrimi zvezami po vsem svetu in ji podtikajo, da išče vse mogoče koristi, le tistih ne, katere bi morala. Tretji mislijo, da je Cerkev izključna zadeva škofov in duhovnikov, do katerih pa je treba zaradi zgodovinskih predsodkov in stanovskega prepričanja gojiti samo skrajno nezaupanje. Četrty mislijo, da Cerkev s svojim bivanjem in vplivom samo ovira nujen in potreben razvoj, brez katerega ne bo nove dobe. Kdor se da vplivati od takih misli, začne Cerkev manj ceniti, prezirati in polagoma tudi sovražiti. S tem pa se razkraja njegovo katoliško pojmovanje in čustvovanje. Pri tem

trpi ne samo Cerkev, ki se ji godi krivica, ampak trpijo predvsem verniki, ki se izgublajo in zapravljajo svoje zveličanje.

Brž ko pa je osnovno razmerje do Cerkve zgrešeno, pridejo takoj slabe posledice. Najprej trpi čistost in pravilnost nauka, ki ga Cerkev oznanja. Danes se oznanja toliko različnih nazorov, ki pod videzom resnice begajo glave, da se je nešolanemu v resnici težko znajti. Kdor je izgubil zaupanje do Cerkve kot božje ustanove, bo pri vsaki neskladnosti med resnico, ki jo uči Cerkev, in med nazorom, ki ga oznanjajo ljudje, najprej morda dvomil, končno pa se bo vdal nasprotnikom Cerkve. Kadar torej v naših dneh slišite trditve in nazore, ki so v nasprotju z naukom Cerkve ali jih nalašč drugače razlagajo, kakor pa hoče Cerkev, takrat se ne prenaaglite z lahkomiselnostjo. Postavite se v duhu z božjo Materjo k Jezusu, od katerega je Cerkev svoj nauk sprejela, in poslušajte ga s tistim srcem, kakor ga je poslušala Marija. Jezusove besede niso samo človeške, zato imajo vse drugačno poroštvo kot človeške besede. Ustvarjen človek jih torej ne sme zavijati ali zavračati. Zakaj »nebo in zemlja bosta prešla, njegove besede pa ne bodo prešle« (Mt 24, 35). Naj bodo besede sodobnih govornikov na videz še tako prepričevalne, pa če niso v skladu z naukom Cerkve, so prazne in neresnične. »Cerkev je steber in temelj resnice« (1 Tim 3, 15). Bog varuj, da bi katerega izmed nas zadela Jezusova grožnja, namenjena najprej Judom, ko jim je rekel: »Zatorej vam pravim, da se vam bo božje kraljestvo vzelo in dalo ljudstvu, ki bo dajalo svoje sadove. Kamen, ki so ga zidarji zavrgli, je postal vogelni kamen. In kdor pade na ta kamen, se bo razbil; in na kogar on pade, ga bo strl« (Mt 21, 42—44).

Za čistostjo nauka je v nevarnosti dolžna pokorščina verskim predstojnikom. To so najprej duhovniki, potem škof in papež. Živimo v časih, ko nekateri ljudje namenoma podirajo ves red, ki mora vladati v družini, v svetni pa tudi v verski družbi. Za ta red je potrebna poslušnost. Če je ta izpodkopana, je čas zrel za nered, od katerega nekateri pričakujejo vse najboljše. S sv. Pavlom bi jih lahko zavrnil: »Učitelji hočete biti, pa ne razumete, kar govorite, in ne, kar zagotavljate« (1 Tim 1, 7). V tej splošni zmedi zaidejo mnogi na čisto napačna pota, ker so se dali ujeti »z modrovanjem in prazno prevaro« (Kol 1, 8). Ti potegnejo za seboj še svoje družine, prijatelje in tovariše, tako da je razdejanje nazadnje veliko.

Morda je marsikateri izmed nas že na tej nevarni poti. Zamislimo se spet z Marijo v binkoštni čudež in premišljujmo Cerkev kot versko družbo s predstojniki in podložniki. Ne grešimo ponovno z lahkomišelnostjo, ki se ne zaveda odgovornosti. Nekateri ljudje neprestano kopičijo izmišljotine in obrekovanja do verskih predstojnikov. Nekateri znajo tudi najbolj nesebičnim namenom in najbolj požrtvovalnemu delu podtakniti zlobne nakane. Prav mnogi, ki to poslušajo, se ravna po načelu: Čim večja je laž in čim bolj je otipljiva, tem ljubša mi je, in tudi ti, ki mi jo pripoveduješ, si mi ljub. Če prideš z resnico, te bom sovražil in preganjal. Tako je, kakor bi bil prav za nas zapisal sv. Pavel: »Pride čas, ko zdravega nauka ne bodo prenesli in bodo ušesa odvrčali od resnice, obračali pa se k bajkam« (2 Tim 4, 3. 4). Da je vse to tako hitro in lahko mogoče, prihaja pač samo od tod, ker nismo v pravilnem razmerju do Cerkve. Zato je danes težko oznanjevati božjo besedo duhovniku, težko škofu in težko papežu, ker jo dostikrat oznanjuje gluhim ušesom zdihovaje in ne z veseljem. In vendar danes prav tako velja, kot je veljalo prvi krščanski občini, kar je zapisal sv. Pavel: »Bodite poslušni svojim predstojnikom in bodite jim podložni, zakaj oni čujejo nad vašimi dušami kot taki, ki bodo dajali odgovor; da bodo to delali z veseljem in ne zdihovaje, kar bi ne bilo dobro za vas« (Hebr 13, 17).

Šmarnice so za nas šola krščanskega življenja po Marijinem nauku in zgledu. Če se nam v njeni šoli posreči, da bomo kakor Marija umevali Cerkev, njeno nalogo in njeno nadnaravno dostojanstvo, bo Cerkev med nami vse drugače zaživila. In to hočemo! Z Marijo želimo biti ljubeče vdani božjemu ustanovitelju Cerkve, božjemu razodetemu nauku in predstojnikom vere, da bi šli novi verski pomladi naproti in da bi, »ko se prikaže najvišji Pastir, prejeli nevenljivi venec slave« (1 Pet 5, 4). Amen.

31. maja.

Varna pot v nebesa.

Zadnji dan šmarnic je danes. Kakor z nekim domotožjem se poslavljamo od njih, ko pojemo ono pesem: »Z Bogom!« dans Marija pravi, »Z Bogom!« ljubo nas pozdravi. Kakor

za slovo obhajamo danes dva lepa Marijina praznika: Spomin naše ljube Gospe presvetega Srca in praznik Marije, srednice vseh milosti. Mati in Gospa presvetega božjega Srca danes goduje. Vsebinsko današnjega praznika nam lepo opeva njegova himna: »Kristus se je usmilil človeškega rodu. Bili smo po lastni krivdi ranjeni s smrtjo, pa nas je znova rodil za življenje in opral s svojo krvjo. O blažena reka, ki je očistila vsako hudobijo! O neizčrpno morje dobrot, iz katerega nam priteka po sedmerih studencih življenje in zveličanje. Toda kdo bo delil odrešenim te svete vode? Mariji se izroči ta naloga, da kot delivka urejuje tok svetih valov. Vse milosti, ki nam jih je zaslužil Odrešenik, razdeljuje Porodnica Marija, po katere željah izliva Sin radovoljno svoje darove.« In danes moli vsa Cerkev: »Glej, moj Gospod mi je vse izročil, ničesar ni, kar bi ne bilo v moji oblasti ali česar bi mi ne bil izročil.«

Za umrljivega človeka na zemlji pa je največja milost, ki priteka iz božjega Srca Jezusovega, stanovitnost do konca, srečna zadnja ura in milostna sodba. Tudi to milost, kakor vse druge, nam deli Gospod po rokah preblazene Device Marije.

Dne 27. nov. 1830 se je v Parizu prikazala nebeška Mati ponižni redovnici blaženi Katarini Labouré. Bila je vzravšana in odeta v belino, stala je na zemeljski polobli, v rokah pa je držala manjšo oblo, podobo zemlje. Kakor pa bi z očmi trenil, je manjša obla v Marijinih rokah izginila in na Marijinih prstih so se prikazali prstani, posejani z najdražjimi biseri. Iz teh biserov so se lesketali močni žarki, ki so se razlivali na vse strani in zagrinjali prikazen deviške Matere s takim sijajem, da se niso več videle ne njene noge ne oblačilo. Nato je Marija sama redovnici razodela pomen te prikazni, da obla v njenih rokah predstavlja vso zemljo in vsakega človeka posebej. »To pomenja milost,« je rekla Brezmadežna, »ki jo bom razlila na tiste, ki me bodo zanjo prosili.« Nato je redovnica opazila, da se je okrog Marije stvaril okvir podolgovate oblike, na okviru pa so se prikazale v zlatih črkah zapisane besede: »O Marija, brez madeža spočeta, prosi za nas, ki se k tebi zatekamo.« Tedaj je redovnica zaslišala glas: »Daj kovati svetinjo po tem vzorcu. Vsi, ki jo bodo nosili na vratu, bodo prejeli velike milosti. Bogate bodo milosti za one, ki jo bodo v zaupanju nosili.« V trenutku pa se je slika obrnila in videla se je druga stran svetinje, na

kateri sta bili pod črko M upodobljeni dve srci, Srce Jezusovo in Marijino.

Tako je nastala čudodelna svetinja, ki jo danes nosijo že milijoni vernikov in ki je toliko častilcem prinesla velike milosti.

Na tej svetinji sta upodobljeni dve srci, ki ju ni mogoče ločiti, dve srci, iz katerih prihaja na vso zemeljsko oblo in na vsakega posameznika neizmeren vrec milosti. Največja milost pa, ki nam jo naklanjata, je: stanovitnost v dobrem do konca, srečna zadnja ura in milostna sodba.

Mnogo hudih sovražnikov preži na človeka, da bi mu na življenjski poti ukradli najdražji zaklad posvečujoče milosti in mu oropali nebeško kraljestvo. Posebno nevarni pa so trije sovražniki zveličanja: pokvarjena človeška narava, hudobni duh in hudobni svet.

Po izvirnem grehu je človeška narava zastrupljena. Naš razum je oslavljen in volja nagnjena k hudemu. Sv. apostol Pavel slika našo pokvarjeno naravo takole: »Vidim pa v svojih udih drugo postavo, ki nasprotuje postavi mojega duha in me usužnjuje postavi greha, ki je v mojih udih« (Rim 7, 23). To, kar je čutil v sebi sv. Pavel, pozna vsak izmed nas, žal, tudi iz lastne skušnje. Koliko težkih in nevarnih skušnjav nam rodi naša lastna narava, ki je tako silno nagnjena h grehu!

Hudobni duh, ona kača iz raja, je zapeljal prva človeka v greh in s tem priklical nad človeški rod toliko gorja. V greh je hotel zapeljati celo samega Sina božjega. Podobno skuša vsakega človeka. Zato nas sv. apostol Peter tako resno svari pred satanovimi skušnjavami, ko piše: »Bratje, trezni bodite, čujte: vaš nasprotnik hudič hodi okrog kakor rjoveč lev in išče, koga bi požrl« (1 Pet 5, 8. 9). Danes se zdi, da je največji sovražnik človeškega rodu dobil posebno oblast nad človeštvom, ki ga je prepoil z množico napačnih nazorov, z dvomi o krščanstvu, z ledeno hladnostjo do bogoljubnega življenja; nekatere pa je navdal naravnost s satanskim sovraštvom do Kristusove Cerkve. Vsi znaki kažejo, da ima danes satan bogato žetev med Adamovimi otroki.

Kakor je Gospod izbral svoje apostole, da so šli oznanjat nebeško kraljestvo vsemu človeštvu, tako si je tudi satan odbral nekatere za svoje apostole. Danes niso redki taki, ki so tako zastrupljeni od hudobije, da jim ni dovolj, da so sami

odpadli od Boga in od krščanstva, ampak hočejo za seboj potegniti še druge. Koliko je danes hudobnih ljudi, ki jih goni nekaka peklena vnema za delo proti Kristusu in njegovemu evangeliju! Kakor ima katoliška Cerkev danes svojo katoliško akcijo, tako ima tudi hudobni duh svojo organizirano akcijo za pogubo duš v raznih veri in Cerkvi sovražnih organizacijah, akcijah in frontah.

Kam naj se zateka ubogo človeško srce pred tolikimi sovražniki zveličanja? Kje naj najde razsvetljenje v zmešnjavi zmot? Kje naj dobi oporo v skušnjavah?

Resnica je, da se moramo pač sami boriti za dušno zveličanje, katerega ni brez našega sodelovanja. Kdor hoče za Kristusom v nebesa, se mora »odpovedati sam sebi, vzeti svoj križ in hoditi za Kristusom« (Mt 16, 24). Vztrajati je treba v veri in šele »po mnogih stiskah moremo priti v božje kraljestvo« (Apd 14, 22).

Toda vsega tega s svojimi slabotnimi močmi ne zmoremo brez milosti božje. Gospod sam nam govori: »Brez mene ne morete nič storiti« (Jan 15, 5). Kakor sv. Pavel tako bomo tudi mi morali priznati, če se bomo zveličali: »Po milosti božji sem to, kar sem« (1 Kor 15, 10).

Dve srci sta upodobljeni na čudodelni svetinji, ki jo je pokazala Brezmadežna blaženi Katarini Labouré. Dve srci morata biti tudi na naši življenjski zastavi, ki naj nas varno spremlja skozi viharje življenja: prečisto Srce Marijino in presveto Srce Jezusovo. Iz božjega Srca Jezusovega priteka vsa milost za zveličanje, deli pa nam jo božja dobrota po Marijinem Srcu.

Marija je polna ljubezni do človeškega rodu, saj mu je pod križem postala duhovna mati. Kot božja Mati pa je tudi gospodarica božjega Srca Jezusovega, srednica vseh milosti. Gospod je položil naše zveličanje v njene roke, postavil jo je za nebeška vrata, skozi katera drži vhod v kraljestvo blaženosti. Kdor koli se zveliča, se zveliča po Mariji. Zato je češčenje in ljubezen do nebeške Matere zanesljiv znak izvoljenosti in poročstvo zveličanja.

Če pa je Marija srednica vseh milosti, nam posreduje tudi tiste milosti presvetega Srca, ki jih Gospod omenja v svojih obljubah sveti Marjeti Alakok. Sv. Cerkev nas lepo uči moliti: »Prosi za nas, sveta božja Porodnica, da postanemo vredni

obljub Kristusovih«. Tako nas Cerkev sama uči, da nam Mati božja posreduje tudi sadove obljub, ki jih je Gospod dal častilcem njegovega presv. Srca.

Posebno dve veliki obljubi božjega Srca se nanašata na srečno zadnjo uro. Gospod je po sv. Marjeti Alakok vsem, ki bodo prav častili njegovo presv. Srce, obljubil med drugim tudi: Varno zavetje jim bom v življenju, posebno še ob smrti. Onim pa, ki bodo zaporedoma devet prvih petkov v mesecu pobožno prejeli sv. obhajilo, bom podelil milost stanovitnosti in srečno smrt.«

Razodetja in obljube, ki jih je Gospod izročil sveti Marjeti Alakok, sicer niso takega značaja, kakor tista, ki nam jih je Bog dal po očakih, prerokih, Jezusu in apostolih. Toda Cerkev je vestno preiskala svetost in verodostojnost svete Marjete in vse okoliščine, ki so spremljale njena razodetja. Na podlagi te preiskave je izjavila, da moremo verjeti v njihovo resničnost. Sicer pa je češčenje presv. Srca Jezusovega v tesni zvezi s češčenjem in prejemanjem sv. Rešnjega Telesa. In Gospod je vsem, ki prejemajo sv. obhajilo, dal podobno obljubo, kakor jo je dal tistim, ki bodo častili njegovo presv. Srce: »Jaz sem živi kruh, ki sem prišel iz nebes. Če kdo jé od tega kruha, bo živel vekomaj« (Jan 6, 51). Tako je znamenita obljuba sveti Marjeti v tesni zvezi z Gospodovo obljubo vsem, ki bodo prejemali kruh življenja. In danes lahko rečemo, da vsi verni katoličani verujejo v resničnost velikih obljub presv. Srca Jezusovega. V zaupanju v te obljube prejemajo v čast in zadoščenje presv. Srcu Jezusovemu sveto obhajilo prve petke v mesecu. Zato bi bilo res predrzno in težko bi mogli reči, da je brez greha, kdor bi lahkomi selno zametoval resničnost teh obljub.

Velike in čudovite so te obljube, polne tolažbe za one, ki verno vanje zaupajo in prejemajo prve petke zadostilno sv. obhajilo. Gospod nam nudi v njih poroštvo blažene smrti, milostne sodbe in večnega življenja.

V mali in revni nazareški hišici je vladala tiha žalost. Umiral je glavar svete družine, mož žuljavih rok, a tudi mož, ki je bil po besedah sv. pisma pravičen, to je popoln v izpolnjevanju božje postave. Vse svoje življenje je posvetil Bogu. V družbi in ljubezni dveh najsvetejših Src je preživel svoje truda polno življenje. Bil je prvi in najpopolnejši častilec Marijinega in Jezusovega Srca. In ko je prišla zadnja ura, sta

ob njegovi smrtni postelji z ljubeznijo čuli njemu najdražji Srci, Jezusovo in Marijino. Kako blažena je bila smrt sv. Jožefa, ko je izdihnil v Marijinem naročju in združen s presvetim Srcem Gospodovim!

Tako kakor sv. Jožef umirajo vsi, ki so v življenju hodili po njegovih stopinjah, vsi, ki so ostali v ljubezni Marijinega in Jezusovega Srca, posebno pa oni, ki so kdaj v življenju prejeli devet prvih petkov sv. obhajilo in ga darovali božjemu Srcu v zadoščenje za vse žalitve.

Naša ljuba Gospa presvetega Srca, izprosi nam to milost, da bomo ostali zvesti v ljubezni do presvetega Srca Jezusovega in postali deležni njegovih obljub. Amen.

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

00000512870

